

Jayne Castle/Amanda Quick/Jayne Ann Krentz
Comoara de ametist

Cuvântul autoarei

Bine ați revenit în cealaltă Lume a mea, Armonia!

Acum două sute de ani, o imensă Cortină de energie s-a deschis în apropierea Pământului, făcând pentru prima dată călătoriile interstelare posibile. În modul tipic uman, mii de coloniști și-au făcut bagajele și, fără să piardă timpul, au plecat să își întemeieze cămine noi și societăți noi pe lumi neexplorate. Armonia a fost una dintre aceste lumi.

Coloniștii au adus cu ei tot confortul de acasă — tehnologie sofisticată, tradiția a secole de artă și literatură și ultima modă. Comerțul prin Cortină le-a oferit posibilitatea să rămână în contact cu familiile lor de pe Pământ și, de asemenea, să mențină computerele și gadgeturile de înaltă tehnologie funcționale. Lucrurile au mers nemaipomenit de bine pentru un timp.

Apoi, într-o zi, fără niciun fel de avertisment, Cortina s-a închis, dispărând la fel de misterios cum se deschisese. Rupti de Pământ, nemaiputând obține uneltele și materialele de care aveau nevoie pentru funcționarea mașinilor, și fără nicio speranță de a fi salvați, coloniștii au fost brusc exilați într-o existență primitivă. Și nu vorbim aici de ultima modă de pe Pământ. Problema majoră era să rămână în viață.

Dar aici, pe Armonia, lucrurile sunt puțin diferite, mai ales după lăsarea întunericului. Există ruine înfiorătoare ale unei civilizații extraterestre de mult apuse, o pădure tropicală subterană și un animal de companie foarte neobișnuit. Mai mult, populația prezintă puteri psihice de o mare varietate și care cresc de la o zi la alta. S-ar părea că ceva din mediul Armoniei scoate la iveală abilitățile psihice latente ale oamenilor.

Bineînțeles că există și unii oameni care nu au nevoie de niciun fel de ajutor din partea mediului. Ei au deja puteri paranormale. S-a descoperit că mai mulți membri ai Societății Secrete s-au aflat printre Coloniștii din Prima Generație...

Dacă vă plac romanele de suspans asezonate cu paranormal, așa cum îmi plac mie, Armonia este locul unde trebuie să vă aflați.

Cu dragoste, Jayne

CAPITOLUL 1

Unii bărbați par să fie ieșiți direct din visele unei femei. Alții sunt de-a dreptul coșmaruri. În ceea ce o privea pe Lyra Dore, Cruz Sweetwater stătea cu picioarele în ambele târâmuri. Când unda de conștientă o învăluia, aproape că scăpă paharul din mână.

- Nu pot să cred, zise ea, vărsând puțin din șampania din care tocmai sorbise. Bastardul e aici.

Dar adevărul era că nici nu o șoca, nici nu o surprindea. În inima ei știuse că, mai curând sau mai târziu, el se va întoarce în viața ei.

Totul era învăluit de o senzație tulburătoare și continuă de inevitabilitate. Ca și cum ar fi urmărit cu încetinitorul un accident feroviar, gândi ea.

O parte din mintea ei îndrăznise chiar să spere că, atunci când se va întoarce la ea, o va face în genunchi. Dar cu norocul ei - scandalos de nestatornicul noroc Dore - era foarte greu să se întâmple așa ceva.

Așa erau visele. Cele bune aveau decența de a se risipi la răsăritul soarelui. Coșmarurile, pe de altă parte, aveau tendința obraznică de a reveni mereu ca să te obsedeze.

- Glumești. Nancy Halifax privi în jurul galeriei înțesate de oameni, fața ei atrăgătoare era luminată de bucurie. Nu avea nevoie să întrebe cine era bastardul. Ești sigură?

- Sunt, îngână Lyra cu buzele pe marginea paharului. Încă o șoaptă de conștientă intensă îi străbătu simțurile. Știa că Cruz se afla în apropiere, în același fel în care ar fi știut dacă oricare dintre celelalte specii din vârful piramidei prădătorilor s-ar fi aflat acolo.

- Ăsta-i doar un eveniment într-o expoziție mică, zise Nancy. Nu este genul de licitație de anvergură sau expoziție de muzeu la care să vină un Sweetwater. Nu există decât un singur motiv pentru care tipul ăsta al tău ar veni aici în seara asta. Știe că ești aici. Vrea să vorbească cu tine.

- Nu este în niciun caz tipul meu, iar dacă tu crezi că a venit aici să mă vadă, atunci poți să crezi și că am o mină de chihlimbar pe care pot să ți-o vând, zise Lyra.

Dar, adânc în sufletul ei, speranța se ridica deja.

- Pun pariu că vrea să te implore să-l ierți și să fiți din nou împreună. Dar nu-l văd. Ești sigură că e aici?

Nancy era o femeie impresionantă, înaltă de aproape un metru și optzeci în picioarele goale. În seara asta, purta pantofi cu tocuri de opt centimetri, care îi accentuau rochia neagră, mulată pe forme. Vederea ei asupra încăperii era, fără îndoială, excelentă.

- Sunt sigură, zise Lyra. Dacă nu-l vezi, înseamnă că nu vrea el să-l vezi. Oricum, nu încă. Vânează.

- Oh, fii serioasă, Lyra. De parcă ar fi o felină-fantomă care își urmărește prada.

- O analogie greșită.

- Așa sper și eu.

- Gândește-te la el ca la un asasin profesionist, zise Lyra. Un asasin foarte, foarte elegant îmbrăcat.

- Nu crezi că exagerezi puțin?

- Îmmm. Nu, nu cred.

Lyra nu se deranjă să cerceteze mulțimea. Nu avea rost. Era cu câțiva centimetri buni mai scundă decât Nancy și, chiar și cu tocurile foarte înalte, nu ar fi putut să vadă peste capetele celor din jurul ei. Și, oricum, nu era nevoie să-l caute pe Cruz. Știa deja că se află acolo. Îi simțea prezența cu tot corpul ei.

Încercă să-și concentreze atenția asupra artefactului din cuarț verde, expus în vitrina de sticlă din apropiere. Galeria Swan de colecții de antichități extraterestre era, cu siguranță, una respectabilă, dar Nancy avea dreptate, Swan nu se afla printre cele de înaltă clasă așa cum era Galeria Fairstead, care se ocupa numai de colecționarii cei mai bogați și mai exclusiviști.

Dacă Swan ar fi fost o galerie de vârf, gândi Lyra, ea și cu Nancy nu ar fi primit niciodată invitații la licitația care urma să aibă loc peste o oră. Niciuna dintre ele nu se învârtea printre cercurile înalte ale lumii artei. Niciuna dintre ele nu se afla în situația de a putea licita pentru vreuna din relicvele care aveau să fie prezentate în seara asta. Se aflau aici doar pentru că erau prietene cu Harriet Swan, proprietara galeriei. Harriet era disperată să aibă cât mai multă lume.

- Tot nu-l văd, zise Nancy.

- Asta se întâmplă pentru că încă nu vrea să fie văzut. Lyra mai luă grăbită încă o gură de șampanie, într-un efort disperat de a-și de-rezona simțurile sleite. Așa fac toți prădătorii care se respectă. Stau pitiți, feriți de ochii celorlalți, până când sunt gata să lovească. În momentul în care îi zărești, e prea târziu. Și-au înfipt deja colții în gâtul tău.

Nancy rânji.

- Pare interesant.

Lyra o privi fără să scoată un cuvânt.

- Scuze. Nancy avu decența să pară mâhnită. Știu că ai toate motivele să fii foarte supărată pentru ce ți-a făcut Sweetwater. Dar trebuie să recunoști că noi,ăștia care n-am avut un iepuraș de praf în lupta aia, avem dreptul să fim curioși în ceea ce-l privește. Cum să-ți zic, până la urmă e un Sweetwater.

- N-ai avut un iepuraș de praf în lupta aia? repetă Lyra ultragiată. În caz că n-ai observat, prietena ta cea mai bună a fost sfâșiată de către Cruz Sweetwater împreună cu un grup de avocați plătiți regește de la Chihlimbar, Inc.

- E doar un fel de-a spune, zise Nancy repede. Nu-ți face griji, te susțin sută la sută. Cele mai bune prietene pentru eternitate. Știi asta.

- Mulțumesc, zise Lyra cu răceală. Furnicătura electrifiantă a energiei care îi ridica fiecare fir de păr de pe ceafă nu se estompa. Mai mult, devenea din ce în ce mai puternică. Încearcă să ții minte că prietenele se susțin reciproc în asemenea situații.

- Absolut. Sunt categoric de partea ta. Doar că, cum să zic, Cruz Sweetwater este unul dintre oamenii de la Chihlimbar, Inc. Toată lumea e atentă atunci când un Sweetwater apare. E ca și cum un șef de Ghildă ar intra în încăpere. De fapt, mulți ar spune că acum, de când Cruz a devenit șeful firmei de securitate a familiei, are mai multă putere aici în Frecvența, decât conducătorul local al Ghildei.

- Asta nici n-ar fi prea greu, răspunse Lyra sec, din moment ce Ghilda locală se află între șefi.

- Știi tu ce vreau să spun. Lyra oftă.

- Știu. Iartă-mă. Sunt puțin iritată.

Harold Taylor, șeful Ghildei din Frecvența, murise de curând, iar Consiliul nu alesese încă un nou șef. Dar asta, Lyra trebuia să recunoască, era doar o tehnică. Nancy avea dreptate. În calitate de șef executiv al Chihlimbar, Inc. Security, Cruz Sweetwater chiar deținea mai multă putere decât un șef de Ghildă, cel puțin în lumea de la suprafață. Când venea vorba de lumea subterană, cei de la Chihlimbar, Inc. dețineau de multă vreme o relație de muncă apropiată cu Ghildele. După părerea Lyrei, asocierea lor semăna cu o alianță între două organizații criminale care căzuseră de acord să-și respecte una celeilalte teritoriile.

Abilitatea de a rezona chihlimbarul începuse să apară la scurt timp după sosirea coloniștilor de pe Pământ. Inițial fusese considerată o adaptare la mediu ciudată, fără nicio importanță practică. Dar atunci când cortina de energie, care făcea posibilă călătoria între planeta-mamă și o mulțime de alte lumi, s-a închis fără niciun avertisment, chihlimbarul a devenit singurul lucru care stătea între coloniști și dezastrul total.

Când mașinăriile lor high-tech au început inevitabil să cedeze, membrii Primei Generații - uniți în dorința de a nu fi și Ultima Generație de pe Armonia - au apelat la chihlimbar ca sursă de energic. De mai bine de două sute de ani de când se închisese Cortina, le era de mare ajutor descendenților lor. În aceste vremuri alimenta totul, de la mașini de spălat la computere.

Legile inamovibile ale economiei fiind cele care erau, cine controla mineritul chihlimbarului de rezonanță standard - CRS - controla, de asemenea, o mulțime de alte lucruri pe Armonia. Iar în ultimii cincizeci de ani, misterioasa și retrasa familie Sweetwater reușise să preia o mare parte din această piață. Singurul competitor serios al lui Chihlimbar, Inc. era corporația Rez-Stone, care controla o porțiune la fel de mare din piață. Rivalitatea dintre cele două firme era legendară.

- Nu poți să mă învinovățești dacă sunt un pic curioasă în legătură cu Cruz Sweetwater, zise Nancy. Nici măcar nu am apucat să-l întâlnesc acum trei luni când ieșeau cu el.

- Crede-mă, curiozitatea e un lucru periculos când e vorba de domnul Sweetwater, zise Lyra.

Îl simțea foarte aproape acum. Senzația de scântei, care îi invadau simțurile, o făcea să respire cu greutate. Paharul pe jumătate gol pe care îl ținea îi tremură ușor între degete. Practic îl simțea pe Cruz cum o încolțește. Nevoia de a o rupe la fugă aproape că o copleșea.

Din nefericire, vroia să fugă spre el și nu de el. Era o nebunie, gândi ea. Dacă ar avea un pic de minte, ar trebui să se furișeze pe ușa din spate. Indiferent de ce vroia Cruz de la ea, putea fi sigură că nu era ceva bun pentru ea.

Dar amintirea orhideelor violet, care stăteau într-o vază neagră pe măsuta ei de cafea, îi copleși orice urmă de minte. Ultima livrare a spectaculos de frumoaselor și oripilant de scumpelor flori sosise în acea după-amiază. Nota care le însoțea era identică cu toate celelalte. *Suntem făcuți unul pentru altul.* Nu urma nicio semnătură. Niciodată nu existase vreo semnătură.

Îndrăznise să viseze, în ultimele câteva săptămâni, dar fusese nevoită să recunoască faptul că frumoasa ei fantezie despre întoarcerea lui Cruz Sweetwater avea o parte întunecată. O parte din ea era speriată că acest scenariu romantic pe care îl construia nu era nimic altceva decât o variantă nouă, seducătoare, a coșmarurilor ciudate, pe care le avea în plină zi și care o asaltau în ultima vreme. Dacă despre asta era vorba, atunci, cel puțin era o halucinație mult mai plăcută decât cele prin care trecuse.

Aceste episoade care o storceau de puteri deveniseră din ce în ce mai rele. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Nancy, temându-se că, doar vorbind despre viziunile ciudate, le-ar face cumva mult mai reale.

- Uite-l, șopti Nancy. Tocmai a intrat. L-am recunoscut după pozele din ziare. Uau. Înțeleg ce vrei să spui.

- Ți-am zis, hainele sunt de calitate.

- Costumul ăla e superb, zise Nancy. Întotdeauna am susținut că nimic nu scoate mai bine în evidență ce-i mai bun în masculul speciei decât combinația de negru cu negru. Dar nu despre asta vorbeam. E aerul ăla cool, sofisticat, pe care îl are. Ai dreptate. N-aș vrea să-l întâlnesc într-o alee întunecoasă. Reuși să tremure teatral. Pe de altă parte, un dormitor întunecos...

- Nu te duce așa departe, o avertiză Lyra.

- Spui asta pentru că n-ai ajuns tu acolo. Te întreb din nou, așa cum am făcut în ultimele trei luni. Ce-a fost în capul tău, femeie?

- Ăăă, nu știi. Poate autoconservarea? Ce puteam să fac după ce am descoperit că urma să fiu dată la o parte din cea mai mare descoperire de chihlimbar a decadei, dacă nu a secolului? Să-l las să mă înșele în mai multe feluri? În niciun caz. Pe de altă parte, la vremea aia citeam manualul de căsătorie și eram sfătuită cu strășnicie să nu sar în pat prea devreme cu un bărbat.

Cumpărase *Zece pași către o căsătorie de fângăduință; Secretele unei codoașe profesioniste*, imediat după ce îl cunoscuse pe Cruz. Fusese atât de sigură că el era bărbatul potrivit. Nu vruse să lase nimic la voia întâmplării. Norocul Dore avea obiceiul să dispară atunci când aveai mai multă nevoie de el.

Dar, până la urmă, nu avusese ocazia să cadă victimă tentației. Și nu *Zece pași către o căsătorie de fângăduință* o salvase. Adevărul, pe care nu l-ar fi recunoscut față de nimeni, nici măcar față de cea mai bună prietenă a ei, era că invizibila linie de demarcație din scurta lor relație fusese trasă de Cruz.

Nici măcar nu încercase să o atragă în pat. Avusese parte de multe săruturi înfocate și de gâfâieli în urmă cu trei luni, dar asta fusese tot. Cât de rău s-ar fi simțit după ce fusese strivită de cizma grea a Chihlimbar, Inc., dacă ar mai fi făcut și greșeala de a se culca cu Cruz?

Pe de altă parte, cât de mult mai rău *s-ar fi putut* simți?

- Îți dau un sfat, prieteno, zise Nancy. Data viitoare, când cunoști un tip interesant, ar fi bine să aștepti până ce v-ai distrat puțin în pat, și după aia să-l dai în judecată pe el și compania lui. Bărbații au obiceiul să se enerveze atunci când sunt dați în judecată.

- Și mult mi-a folosit. Chihlimbar, Inc. strivise procesul ei patetic și pe și mai pateticul ei avocat, fără niciun efort.

- Cum ai făcut chestia asta? întrebă Nancy, cu atenția încă îndreptată asupra scenei din spatele lui Lyra.

- Cum am intentat proces? Lyra ridică din umeri. Nu e greu. Îți trebuie doar bani. Mulți. Mai mulți decât aveam eu, din câte se pare.

- Nu vorbeam despre proces, zise Nancy nerăbdătoare. Vroiam să știu cum de ai ghicit acum câteva minute că Sweetwater Cruz se pregătea să intre aici? Știai că e aici înainte ca el să intre în încăpere. Cum e cu chestia asta?

- Probabil un soi de instinct primitiv de conservare. Păcat că nu-l aveam și acum trei luni.

Dar, în realitate, simțurile ei paranormale se acordaseră la Cruz Sweetwater instantaneu și permanent din primul moment în care se întâlniseră. Nu își formase o imagine mentală a bărbatului visurilor ei, dar îl recunoscuse pe Cruz din momentul în care îl văzuse. *El este cel pe care îl așteptai.*

Certitudinea profundă se intensificase cu fiecare oră pe care o petreceau împreună și cu fiecare sărut fierbinte. Trei luni mai târziu, și după un proces fără șanse, legătura psihică nu slăbise niciun pic. Era sigură că puteau trece trei ani, treizeci sau tot restul vieții, și un frison de recunoaștere tot ar fi alertat-o, dacă Cruz ar fi apărut din senin oriunde în apropierea ei. *Trebuia să fii al meu.*

- Nu te uita acum, dar cred că te-a văzut, zise Nancy. Vine încoace.

O cascadă de emoții o inundă pe Lyra. Mânie, dorință frustrată, nevoia de răzbunare și o senzație fragilă de speranță, toate amestecate la un loc în mod haotic.

- Se pare că se așteaptă să alergă la toaletă, zise Nancy. Merge pe lângă oameni ca să-ți taie drumul.

Asta punea capac la toate. Lyra se simți invadată de adrenalina fierbinte și stimuloare. Singurul lucru care o putea determina să rămână pe loc și să accepte confruntarea era cunoașterea faptului că el se aștepta ca ea să încerce să fugă. Era o Dore, fir-ar să fie. Ultima din această ramură. Avea de susținut tradiția familiei. Cei din familia Dore nu fugeau de nimic. Mai mult, nu fugeau din calea unui Sweetwater.

Nu avea nevoie de expresia foarte mirată a lui Nancy ca să știe că Cruz îi invadase spațiul personal. Îl simțea direct în spatele ei.

- Bună, Lyra, zise el.

Vocea lui era joasă, întunecată, plină de putere; total masculină.

Ea se întoarse spre el cu răceală, uimită că reușea să mențină o doză de autocontrol acum, când ajunsese la momentul confruntării. Reuși chiar și un zâmbet de gheață.

Nimic nu se schimbase; și, mai ales, avea aceiași ochi de vânător. Văzuse ochii ăștia noapte de noapte în visele ei, precum și piatra neagră din inelul greu pe care îl purta el, erau întunecați ca obsidianul, cu focuri verzi care ardeau în adâncurile lor.

Părul lui era la fel de negru cum și-l amintea, tot scurt tăiat. Trăsăturile aspru sculptate ale feței dure erau la fel de excitant de sălbatice. O bucurie intimă o cuprinsese.

Cuminte, fată!

- Bună seara, domnule Sweetwater, zise ea prefăcându-se ușor surprinsă. Nu știam că sunteți interesat în achiziționarea de antichități de la licitațiile galeriilor de artă. Aveam impresia că preferați achiziționarea prin metode mai directe.

- Cum ar fi? Cruz arcui o sprânceană neagră, politicoș mirat.

- Oh, să zicem, prin desființarea competitorilor, răspunse Lyra dulce.

Nancy tresări și se înecă cu șampanie.

- Pentru Dumnezeu, Lyra.

Cruz se uită la ea.

- Nu cred că ne-am cunoscut. Mă numesc Cruz Sweetwater.

- Da, bineînțeles, domnul Sweetwater, zise Nancy. Tuși de câteva ori, dar își reveni rapid. Eu sunt Nancy Halifax. Galeria Halifax din Cartierul Vechi? Sunt sigură că n-ați auzit de ea. Sunt specializată în artă modernă.

- E o plăcere să te cunosc, Nancy. Lyra mi-a pomenit de tine de câteva ori.

- Vrei să spui pe vremea când erați împreună? întrebă Nancy.

Cruz privi spre Lyra.

- Da.

- Pe vremea când credeam că domnul Sweetwater este un client adevărat, care dorește să angajeze serviciile mele profesionale, zise Lyra cu o voce egală. Pe vremea când purta un nume fals.

Nancy privi ușor oripilată.

Ca de obicei, Cruz nu mușcă momeala. Asta era ceva obișnuit pentru Cruz Sweetwater, gândi Lyra. Nu-și pierdea niciodată calmul. Probabil că era la fel de controlat și în pat. Nu că ar fi avut vreo șansă să afle dacă are sau nu dreptate.

Cruz era definit de control. Nu era ea parapsiholog, dar avea o puternică suspiciune că autocontrolul pe care el îl afișa era rezultatul direct al componente psi a naturii sale. Nu-i vorbise niciodată de simțurile sale psi - unul dintre multele secrete pe care le ținuse față de ea, cu trei luni în urmă - dar ar fi trebuit să fie incredibil de proastă ca să nu realizeze că era plin de putere naturală.

Oricine posedă un grad înalt de talent trebuia să aibă și un înalt grad de autocontrol. Cei care aveau doar talentul petreceau, în general, cea mai mare parte a vieții în spitale de boli parapsihice, împletind fulare și luând pastile.

- Eram plecată din oraș la vremea respectivă, zise Nancy încercând să treacă peste momentul de stânjenală. Închid întotdeauna galeria pentru vreo două săptămâni pe la începutul verii. Reuniune obligatorie cu familia la casa de lângă lac. Se strâmbă. Știi cum e cu familia.

- Da, zise Cruz. Părea amuzat. Știu cum e cu familia.

Schimbară un zâmbet de înțelegere mutuală.

Dacă exista un singur lucru asupra căruia oamenii să se simtă apropiați, acela era subiectul familie. După ce se închisese Cortina, exilându-i pe coloniști, Prima Generație de coloniști a înțeles că supraviețuirea lor depindea de puterea familiei, piatra de temelie a oricărei societăți. Și s-au apucat să croiască legături de familie prin toate mijloacele legale, sociale și morale pe care le aveau la dispoziție.

Fondatorii își atinseseră scopul. Familia însemna totul pe Armonia. Mai puțin atunci când nu aveai una personală.

Lyra mai luă o înghițitură de șampanie fără să facă vreun comentariu, acesta fiind răspunsul ei standard atunci când se ridica subiectul legăturilor de familie. Bunicul ei, care o crescuse după ce părinții îi muriseră într-un accident minier, se prăpădise cu patru ani în urmă, lăsând-o singură pe lume.

- Apoi m-am decis să încerc o incursiune de cumpărături în Rezonanța și Cadența, continuă Nancy simțindu-se obligată să continue conversația. Asta mi-a mai luat o săptămână. Când am ajuns acasă... Ah. Se opri, se înroși la față și aruncă o privire stânjenită către Lyra.

- Când ai ajuns acasă, se terminase deja totul, zise Lyra uimită de propriul ei calm. Rezonă un zâmbet politicos pentru Cruz și făcu semn cu mâna către artefactele expuse. Care dintre aceste lucruri drăguțe v-a adus aici în seara asta, domnule Sweetwater?

- Tu, zise el.

Avu senzația că podeaua galeriei i se prăbușește sub picioare. Chiar venise să-și ceară scuze și să-și repare greșeala. Săptămânile în care îi trimisese orhideele de ametist fuseseră un mod de a-și face drum către ea, așa cum sperase.

Dar trebuia să fie tare, își spuse ea severă. Mai rămăseseră o mulțime de implorări care trebuiau făcute. Dacă îi permitea să intre în viața ei prea repede, ar fi creat un precedent nesănătos. Acum avea un avantaj în această relație. Trebuia să și-l mențină. Cruz Sweetwater avea prostul obicei de a obține ceea ce vroia. Asta nu mai putea continua. Trebuiau trasate granițele.

- Sunt derutată, zise ea punând în voce cantitatea exactă de uimire. Vrei să mă angajezi ca să acordez vreun chihlimbar sau să mă consulți în privința vreunui artefact din ametist?

- Nu, zise el. Aș vrea să stăm de vorbă.

- Desigur. Își lua o figură atentă.

- În particular, adăugă Cruz.

- Oh, uite, zise Nancy înainte ca Lyra să poată răspunde. E domnul Fitzburn. Îi zâmbi lui Cruz. Va trebui să mă scuzi. Trebuie să stau de vorbă cu el. Fitzburn este un potențial client. Nu a reușit să cumpere primele trei tablouri ale lui Chimera pe care le aveam în expoziție și se teme că nu-i voi oferi o șansă pentru următorul.

- Înțeleg, zise Cruz.

- Te interesează arta modernă, domnule Cruz? întrebă Nancy.

- Nu prea mă preocupă, zise Cruz. Presupun că Chimera este foarte popular?

- Este cel mai nou talent. Se află pe punctul de a fi descoperit de către lumea artei, după cum susține un critic de la *Frecvența Herald*. Dar este foarte retras. Nu acordă niciun fel de interviuri și nu face niciun fel de publicitate. Expune numai în galeria mea.

- Înțeleg.

- Poți să vii oricând să-mi vizitezi expoziția, zise Nancy. Scose o carte de vizită din poșeta mică și neagră. Ar fi o onoare pentru mine.

- Mulțumesc, zise Cruz. Luă cartea de vizită și-i dădu drumul în buzunarul jachetei negre.

Lyra se încruntă spre Nancy.

- Cred că te așteaptă domnul Fitzburn.

- Așa e, zise Nancy. Pa!

Se grăbi să plece, oprindu-se doar un moment în spatele lui Cruz ca să-i facă cu ochiul Lyrei peste umărul lui și ca să dea din mâini în gesturi încurajatoare. Lyra se prefăcu că nu observă.

- Despre ce vroiai să vorbești cu mine, Cruz? zise ea.

- Aș prefera să nu vorbim aici. Apartamentul tău este aproape. Te-ar deranja să mergem acolo ca să stăm de vorbă?

O alarmă se declanșa în ea. Se gândi imediat că nu ar fi fost o idee bună să se ducă singură cu el acasă. Oricum, nu încă. Următorul gând se îndreptă spre vasele rămase nespălate în chiuvetă încă de la micul dejun. Și mai era și sutienul de mătase ciocolatie pe care îl spălase de mână în dimineața aceea, înainte de a pleca de-acasă. Sutienul era întins peste un prosop pe o băncuță de fereastră.

Apartamentul ei era mic, deschis, ca o mansardă. Și bucătăria și băncuța de fereastră se vedeau clar de la intrare și din camera de zi. Nu avea cum să-l împiedice pe Cruz să vadă vasele sau sutienul.

Era așa de specific norocului Dore, gândi ea. Bărbatul visurilor ei îi intra din nou în viață, dând semne că dorea să îndrepte trădarea pe care o comisese, iar ea trebuia să-și facă griji de vasele murdare și de un sutien spălat.

Își dresе vocea.

- Cum să-ți zic...

- Dacă te deranjează să fii singură cu mine, zise Cruz, probabil că putem găsi un restaurant liniștit prin apropiere.

- Nu. Cuvântul îi scăpase înainte de a-l putea opri. Inspiră adânc. Putea face față. Cruz avea și el mândria lui. Putea să-i permită un pic de intimitate pentru implorările pe care urma să le facă și, de la una la alta, după cum părea foarte posibil, vor urma o mulțime de săruturi și împăcarea. Și pentru asta era nevoie de intimitate.

- Nu, e în ordine. Putem merge la mine.

- Mulțumesc. O luă de braț și porni către ușă. Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere. Am vrut să te sun, dar m-am gândit că ar fi mai bine să discutăm față în față. Unele lucruri nu se pot spune la telefon.

- Mai ales dacă ai în vedere că ultimele noastre conversații au avut loc prin intermediul avocaților, zise ea. Gura lui schiță un zâmbet ușor.

- Așa ceva are tendința de a limita conversația.

- De fapt, s-a dovedit a fi mai mult un monolog.

- Asta pentru că ai avut un avocat foarte slab.

Toate capetele se întoarseră în timp ce Cruz o conducea prin încăpere către ușile de sticlă. Ca și cei mai mulți dintre membrii ai clanului Sweetwater, faimoși pentru izolarea lor, el încerca să fie cât mai discret. Până de curând, își desfășurase cariera lucrând ca agent în diversele birouri teritoriale ale AI Security. Acest gen de anonimitate îi permisesese să o păcălească acum trei luni. Dar recenta numire ca șef executiv îi atrăsese multă atenție din partea media. Procesul intentat de ea pusese paie pe foc. Acum, la adunările de genul celei la care se afla, nu avea cum să treacă neobservat.

O liniște bizară coborî peste mulțime. Aproape imediat fu urmată de sunetul conversațiilor puțin forțate. Ritmul inconfundabil al bârfei, gândi Lyra. Măine vorba se va răspândi prin toate străzile Cartierului, acolo unde se aflau galeriile și magazinele de antichități, și poate chiar o menționare în secția de artă a ziarului *Frecvența Herald*. Cu siguranță că Harriet Swan era amețită. Nimic nu ar fi ridicat mai mult statutul modestei ei galerii decât vorba că Cruz Sweetwater a fost prezent în seara asta.

Cu trei luni în urmă genul ăsta de atenție nu ar fi fost o problemă. Sub acoperirea unui colecționar secretos din subteran, Cruz preferase restaurantele retrase și cu lumină puțină, precum și cinele romantice în apartamentul ei. Dar în seara asta lucrurile stăteau altfel. Tensiunea i se zvârcoli în stomac. Nu-i plăcea senzația asta. Era ca și cum ar fi fost pe scenă.

- Ignoră-i, zise Cruz.

Ca și cum mi-ar citi gândurile. Nici ideea asta nu-i plăcea. Experții erau siguri că telepatia este imposibilă, dar ei nu-l cunoscuseră pe Cruz Sweetwater. Poate că nu era în stare să citească gândurile, dar nu exista nimeni mai priceput atunci când venea vorba de a prezice mișcarea următoare a unui oponent. Era întotdeauna cu un pas înainte. Nu trebuia să uite asta.

Nancy îi surprinse privirea din partea opusă a încăperii și îi făcu semn cu degetele arătându-i subtil semnul de *high-rez*: mâna închisă, degetul mare și cel mic ridicate în aer.

Lyra inspiră adânc. Un lucru, cel puțin, era clar. Nu avea de-a face cu unul din oribilele ei coșmaruri cu ochii deschiși. Cruz nu era o iluzie. Putea simți puterea din el; simțea energia care rezona între ei. Orice avea să se întâmple în seara asta, avea să fie real.

Ieși cu el în noaptea strălucitoare.

CAPITOLUL 2

Noaptea nu era niciodată cu adevărat întunecată în Cartierul vechi din Orașul Frecvența. Delicata lumină de smarald care scălda străzile și acoperișurile emana din zidurile masive de cuarț care înconjurau Orașul Mort.

Cele patru principale orașe-stat și capitale, Frecvența, Rezonanța, Cadența și Cristal, au fost întemeiate la umbra celor mai mari orașe înconjurate de ziduri care fuseseră abandonate demult de dispăruții extraterestrii. Dar iluminatul stradal gratuit nu era singurul motiv pentru care coloniștii din Prima Generație își ridicaseră inițial primele adăposturi alături de ruinele de la suprafață, în acei ani de început nu existase nicio modalitate de a ști ce pericole pândeau în vasta sălbăcie a noii lor lumi. Cele patru Orașe Moarte - zidurile lor înalte din cuarț erau impenetrabile chiar și pentru cele mai sofisticate mașinării și arme de pe pământ - ofereau protecție.

S-a întâmplat însă ca să nu fie nevoie, nici pentru coloniști și nici pentru descendenții lor, să-și caute refugiul printre ruine. Armonia avea o varietate întreagă de animale sălbatice, dar curând a devenit evident că nu existau locuitori care să obiecteze la venirea coloniștilor de pe Pământ.

În cei două sute de ani de când se închisese Cortina, lăsându-i izolați pe coloniști, Frecvența, ca și celelalte orașe mari, crescuse cu mult peste originile ei umile. Turnurile strălucitoare ale birourilor se aflau în centru, nu în Cartier. Cartierele și suburbiile se întindeau de-a lungul și de-a latul. Terenurile cele mai scumpe se aflau acum pe dealuri și de-a lungul râului, departe de vatra colonială a orașului.

Dar ceea ce o atrăsese pe Lyra în Cartier nu erau doar chiriile mici, deși fusese cu siguranță un factor major. Era efectul subtil al energiei paranormale care emana din ruine și ciudatele catacombe subterane care o atrăseseră în acest cartier.

Plimbarea pe străzile strălucitoare în timpul nopții era extraordinară. Mergând cu Cruz alături de ea era chiar mai bine.

- Mașina mea e acolo, zise Cruz.

Ea privi spre Slider-ul negru și zvelt parcat lângă trotuar. Era același vehicul pe care îl folosisese cu trei luni în urmă.

- Văd că nu ți-ai schimbat mașina când ți-ai schimbat și numele, zise ea.

- N-am folosit un nume fals. Marlow este cel de-al doilea nume al meu. Deschise portiera Slider-ului din dreptul pasagerului. Vine din partea familiei mamei mele. Ai de gând să mă împungi toată seara sau putem avea o discuție rezonabilă?

- Asta probabil că depinde de ce numești tu rezonabil.

- Ceea ce vreau să-ți spun este important, Lyra.

Ezită amintindu-și vorbele bunicului ei care o avertizase încă din copilărie. *Să nu ai niciodată încredere într-un Sweetwater.*

Dar era controlată de partea ridicol de plină de speranță a firii ei.

- Okay, zise ea. Se lăsă cuprinsă de îmbrățișarea de piele a scaunului și se uită la el. O să fiu drăguță. Cel puțin până când o să aflui despre ce este vorba.

- Mulțumesc. Apreciez. Conversația asta o să fie destul de grea oricum.

Asta îi puse capac. Brusc simți că i se face milă de el. Nu ar fi fost ușor pentru nimeni să își ceară scuze de o asemenea importanță și cu atât mai puțin pentru Cruz. Era întotdeauna atât de sigur pe el, atât de sigur că face ceea ce trebuie, atât de hotărât să facă ceea ce credea că reprezintă responsabilitatea lui. Din punctul lui de vedere, acum trei luni își făcuse doar treaba. Trebuia să-și amintească de faptul că situația dintre ei îl pusese pe el, împreună cu codul lui de onoare foarte rigid, într-o poziție de neconceput.

Minunat. Nu numai că îi era milă de el, îi mai găsea și scuze, trebuia să-și revină.

Cruz închise ușa înainte să-l mai poată întreba ceva. Câteva secunde mai târziu se așeză lângă ea și rezona motorul. Piatra-fulger se topi și Slider-ul se îndepărtă de trotuar. Cruz coti, intrând tot mai adânc în Cartier. Navigarea prin labirintul de străzi întortocheate din cartierele coloniale nu era pentru cei slabi de inimă sau pentru cei care se foloseau de hartă. Dar Cruz pilota Slider-ul cu o precizie extraordinară. Nu trebuise să-i dea indicații nici măcar o singură dată. Nu era surprinsă. Cruz știa întotdeauna încotro se îndreaptă.

Nu vorbi până când nu parcă Slider-ul în fața blocului ei. Rămase tăcut un moment, cu mâinile sprijinite pe volan. Piatra neagră din inelul greu de aur sclipi delicat în umbrele verzui.

- Ți-ai cumpărat sofaua? întrebă el.

Îl privi surprinsă.

- Poftim?

- Acum trei luni plănuiai să-ți cumperi o sofa nouă. Mă întrebam dacă ți-ai cumpărat-o.

- Ah, da, sofaua. Nu. N-am cumpărat-o.

- De ce nu?

- Faptul că am dat în judecată firma Chihlimbar, Inc. s-a dovedit a fi un sport cam scump. A trebuit ca în ultimul timp să fac economii.

- Ai avut un avocat foarte slab, zise Cruz posomorât.

- Mi-ai spus deja asta. Își desfăcu centura de siguranță. Se pare că avocații cu adevărat buni sunt mai scumpi decât o sofa. Credeam că nu ne împungem.

- Îmi pare rău. Doar că mi-am amintit de sofa. Curiozitatea lui în legătura cu sofaua era un alt indiciu pozitiv, gândi ea. Evident că se gândise mult la ea și într-un mod foarte personal dacă ținuse minte asemenea detalii casnice cum ar fi planurile ei de a-și cumpăra mobilă nouă.

El coborî din mașină. Ea își deschise singură portiera, înainte ca el să aibă timp să ocolească Slider-ul și să i-o deschidă. În fața ușii de la intrarea în clădire, își scoase cheile din mica poșetă verde și rezona încuietoearea.

Intrară în liftul precar și rămaseră la distanță mică unul de celălalt până când se deschiseră ușile la etajul patru. Fără nicio vorbă porniră de-a lungul holului. Ea deschise ușa apartamentului, intră și rezonă întrerupătorul de lumină.

Un ghemotoc mare de scame cu ochi albaștri strălucitori se rostogoli către ea, chicotind vesel a bun venit. Cele șase labe ale sale se deplasau cu repeziciune pe dușumea. O beretă de un roșu vioi era prinsă de blana ciufulită din creștetul capului.

Lyra luă în brațe iepurașul de praf și îl așeză pe un umăr.

- Am ajuns acasă, Vincent, zise ea.

Ritualul de întâmpinare fiind satisfăcut, Vincent mormăi fericit și sări pe umărul mult mai lat al lui Cruz.

- Cel puțin iepurașul se bucură să mă vadă, zise Cruz. Hei, prietene, cum merge rezonatul?

Vincent chicoti din nou.

Iepurașii de praf nu erau prea preocupați de lucruri minore, cum ar fi proprietarul legal al unei descoperiri spectaculoase de chihlimbar. Și nici nu își făceau griji că s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat nepotrivit. Dar ea se abținu să spună cu voce tare o asemenea observație. Trebuia să rămână concentrată. Băncuța se afla la capătul cel mai îndepărtat al încăperii, încă în umbră, dar putea să zărească conturul cupelor sutienului.

- Cât timp voi doi depănați amintiri, eu o să scap de pantofii ăștia, zise ea. Se îndreptă rapid spre băncuță.

Planul era simplu. Se va așeza între Cruz și sutien, își atinse scopul, apucă un capăt al prosopului și răsuci sutienul în el din câteva mișcări rapide. Cu aceeași viteză, se duse în spatele panourilor care ascundeau zona de dormit și aruncă prosopul pe măsuta de toaletă.

În cealaltă cameră, Cruz rezona un alt întrerupător de lumină. Lumina rezultată ajunse în dormitor prin panourile translucide.

- Văd că Vincent încă mai pictează, zise Cruz din cealaltă parte a panourilor.

Fir-ar să fie, tabloul. Fusese atât de preocupată de sutien, încât uitase de tablou. Ei bine, nu putea să facă altceva decât să-l înfrunte cu curaj. Nu existau șanse ca Cruz să descopere adevărul.

Se întoarse în camera principală, închizând panourile în urma ei, ca să ascundă patul. Era ciudat să vezi un pat în timp ce le aflai singură cu un bărbat care îți putea înfierbânta sângele și rezona toate simțurile doar cu o privire; era chiar periculos.

Cruz privea cea mai recentă operă de artă a lui Vincent. Pânza era întinsă pe podea, peste un strat de ziere care să protejeze dușumeaua. Singura încercare de a pune pânza pe un șevalet se încheiase cu un dezastru atunci când Vincent încercase să se urce pe ea ca să ajungă la marginea de sus a tabloului. La momentul respectiv ținea în lăbuță o rez-pensulă albastră. Șevaletul se răsturnase. Vincent aterizase cu îndemânarea lui obișnuită, dar rez-pensula se spărsese când se lovise de podea. Tubul de vopsea atașat pensulei se spărsese, împrăștiind vopsea albastră peste tot ce se afla în apropiere, inclusiv pe pictor. Avusese nevoie de mult dizolvant și mai multe băi ca să aducă blana lui Vincent la obișnuita ei culoare de gri tern.

- Pentru el, pictatul este doar o joacă, zise ea. Mă tot gândesc că la un moment dat se va plictisi. Dar n-a făcut-o până acum. Tot mai trebuie să pun rez-pensulele sub lacăt de fiecare dată când nu sunt aici să-l supraveghez. Acum trei săptămâni am ieșit să duc gunoiul în timp ce se juca cu culorile. Am lipsit doar cinci minute, dar când m-am întors, jumătatea de jos a frigiderului era verde.

Cruz studie tușeurile haotice, strălucitoare, și picăturile de culoare care acopereau o treime din pânză.

- Se pare că este în perioada purpurie. Când am plecat era încă în perioada albastră.

Ea se gândi la ce se întâmplase cu cele trei tablouri și își dresе vocea.

- A trecut prin mai multe culori de când ai plecat, zise ea.

Cruz își întoarse privirea spre ea. Își scosese sacoul și îl aruncase pe un scaun, așa cum făcuse adesea pe vremea când ieșeau împreună. Cravata neagră fusese desfăcută și își deschise primii trei sau patru nasturi de la cămașă. S-a făcut confortabil, gândi ea visătoare. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Între ei se afla măsuta de cafea cu vaza plină de orhidee de ametist și grămada de bilețele primite. Probabil că știa că înțelesese mesajul bilețelilor nesemnate. O femeie nu păstra florile trimise de un bărbat dacă nu era pregătită să-l ierte. Așteptarea era aproape insuportabilă.

- Acum trei luni lucrurile au devenit foarte complicate, zise el.

- Da, așa este. Se duse în spatele teșghelei de lucru din bucătărie. Vrei ceva de băut? Încă mai am sticla de Rouă de Chihlimbar pe care ai cumpărat-o înainte ca lucrurile să se complice.

- Sună bine. Se așeză pe unul dintre scaunele de la teșghea și își propti piciorul de stinghia de jos. Sunt surprins că nu ai aruncat sticla.

- M-am gândit de câteva ori s-o fac, dar ar fi fost păcat de băutură.

- Te-ai gândit bine. O privi cum scoate din dulap sticla plină pe trei sferturi. Se pare că te-ai bucurat de ea. N-am băut decât un pahar fiecare din sticla aia.

- Păi, au trecut trei luni și, trebuie să recunosc, îmi face plăcere să-mi servesc musafirii cu o băutură deosebită așa cum este Roua de Chihlimbar.

- Musafiri? întrebă el foarte apăsător.

- Îmm. Sunt întotdeauna foarte impresionați.

Îi zâmbi cu căldură și puse lângă el unul din pahare. Lasă-l să creadă că avusese întâlniri nenumărate de când îi spulberase lumea. Nu avea de gând să-i spună că singura persoană pe care o invitase la masă în ultimele trei luni fusese Nancy și că de fiecare dată când băuseră din fabulos de scumpa Rouă a Chihlimbarului incantaseră: *Pentru bastard, să putrezească*. El luă paharul.

- Îți mulțumesc că ai avut destulă încredere în mine, încât să mă lași să vin cu tine acasă. Știu că probabil ți-a fost foarte greu.

Ea luă o înghițitură din potenta rouă a Chihlimbarului, puse paharul pe masă și zise eroid:

- Am avut mult timp la dispoziție ca să mă gândesc, Cruz.

- Și ai înțeles, în sfârșit, că nu am avut de ales și a trebuit să fac ceea ce am făcut?

- Nu fi ridicol, zise ea. Cred în continuare că Chihlimbar, Inc. nu avea absolut niciun drept să-mi confişte ceea ce găsisem. Dar înțeleg că tu *crezi* sincer că ai făcut ceea ce trebuia. Respect asta.

- Ruina pe care ai găsit-o în jungla din subteran era potențial periculoasă, Lyra. Conform legii, ar fi trebuit să raportezi imediat autorităților.

- Oh, uau. O predică.

Gura lui se încorda vizibil.

- Știi la fel de bine ca și mine că, potrivit Legii Antichităților Extraterestre, orice descoperire cu potențial primejdios sau care generează o putere necunoscută, de orice fel, trebuie analizată și clasificată de autoritățile de drept.

- Care apoi o vor confisca. Dacă antichitățile menționate se întâmplă să fie făcute din chihlimbar, mai ales unul de o formă extrem de rară, autoritățile de drept le vor da, normal, lui Chihlimbar, Inc., care are un contract cu guvernul Federal. Ochii ei se măriră de o uimire prefăcută. Uau, mă întreb de ce oare atât de mulți mici prospectori independenți, așa cum sunt eu, nu raportează micile lor descoperiri *autorităților de drept*.

- Ruina de ametist nu era o descoperire mică. Știai asta mai bine decât oricine. Și nu ți-a fost furată. Chihlimbar, Inc. ți-a oferit o compensație generoasă.

- Ha! Nu a existat nicio posibilitate să fiu compensată pentru ceea ce mi-ai furat. Ruina aia era neprețuită.

- Aici nu e vorba de legalitate, nu-i așa? zise el încet. E vorba despre noi doi. Tu și eu.
Asta era o altă chestie despre Cruz Sweetwater. Lovea întotdeauna în miezul lucrurilor. Ea expiră încet, se sprijini de teșghea, ținând paharul în mână, și privi spre măsuța de cafea și la vaza cu florile exotice.

- Da, zise ea. Este vorba despre noi și despre faptul că m-ai mințit.

- Nu am avut de ales.

- Acum înțeleg lucrul ăsta. Nu trebuie să-mi placă, dar înțeleg, îmi văd de viața mea.

- De-asta ai renunțat la proces?

- Da, din cauza asta și din cauza faptului că mi-am revenit și am înțeles că nu-mi pot permite să mă bat cu Chihlimbar, Inc. nici măcar pentru o săptămână în plus.

Își băură în liniște lichiorul verde-cuarț. Șampania nu o afectase în niciun fel, dar Roua reușise acolo unde băutura mai slabă eșuase. Nervozitatea i se diminuase substanțial.

- Am primit orhideele, zise ea într-un târziu.
El privi florile, iar ochii i se îngustară ușor.

- Le-am remarcat de când am intrat.

- Sunt foarte frumoase.

Atenția lui rămase îndreptată asupra florilor.

- Scumpe.

- Îmm. Își trecu degetul peste marginea paharului.

- Orhideele ametist sunt foarte scumpe. Mai ales că mi-ai trimis atât de multe, de două ori pe săptămână, timp de șase săptămâni.

- Cineva ți-a trimis orhidee de două ori pe săptămână timp de șase săptămâni?

Ea îngheță. Okay, nu era un coșmar, trează fiind, dar în multe privințe era mult mai rău decât oricare dintre halucinațiile ei.

Cu inima strânsă, se forță să-l privească pe Cruz. Fața lui dură era implacabilă. Nu scoase un cuvânt, dar cuvintele nu erau necesare. Văzu cum înțelegerea își făcea loc în privirea lui.

- Ai crezut că eu ți-am trimis florile, zise el moale. Nu era o întrebare.

Simți cum pielea îi devine la fel de strălucitoare ca liliachiul din pictura lui Vincent. Puse jos cu multă grijă paharul pe jumătate plin și tuși.

- Ei bine, zise ea. Asta e cu siguranță o situație jenantă. Acum, că am clarificat această neînțelegere, ce-ar fi să-mi spui exact de ce ai decis să revii în viața mea acum.

CAPITOLUL 3

El înțelese imediat că făcuse o greșală de proporții monumentale. Dar nenorocitele de orhidee îl enervaseră mai mult decât era dispus să recunoască. *Ar fi trebuit să-mi țin gura*, gândi Cruz. Dar, oricum, nu avea prea multe opțiuni. Ar fi fost puțin cam stânjenitor să o lase să creadă că florile veniseră de la el, mai ales atunci când cel care le trimesese s-ar fi făcut cunoscut. Nemernicul ar fi putut avea chitanțele.

Vincent, evident simțind schimbarea din atmosferă, sări pe un scaun, apoi pe teșghea. Trepida pe suprafața teșghelei către Lyra. Când ajunse la ea, îi sări pe un umăr și începu să scoată niște sunete moi, liniștitoare în urechea ei. Ea îl mângâie încet, simțindu-se calmată de prezența lui.

Arăta chiar mai bine în seara asta decât arătase în fanteziile lui intime și foarte fierbinți care îl ținuseră treaz în ultimele trei luni, gândi Cruz. Rochia neagră, scurtă, pe care o purta, nu era ceva scump, dar decolteul flirta cu el, iar mânecile mici și fusta îngustă îi subliniau formele delicate. Părul castaniu fusese strâns la spate într-un chignon ce îi scotea în evidență ochii de un verde-căprui incredibil.

Cercei simpli, de chihlimbar, îi decorau lobiile urechilor. Îi purtase de câteva ori acum trei luni. La încheietura mâinii purta o brățară amuletă. Își amintea și de asta. În visele lui îi auzea clinchetul muzical. Era făcută din zale aurii care se întrepătrundeau. O mulțime de talismane erau agățate de zale. Fiecare dintre el purta o picătură mică de chihlimbar-ametist. Îi spusese că avea brățara de la bunicul ei.

Ca și rochia, cerceii și brățara erau frumoase, dar nu scumpe. Lyra își câștiga existența ca acordor de chihlimbar și, în paralel, mai făcea și prospectări independente. Se știa foarte bine că acordarea chihlimbarului era

o meserie foarte prost plătită din cauza concurenței mari. Abilitatea de a acorda chihlimbar rezonant standard era un talent frecvent întâlnit. Există un magazin de acordare la fiecare colț de stradă și în fiecare mall din oraș.

În ceea ce privește prospectările independente, era o activitate prostescă. Foarte puțini independenți găseau chihlimbar de calitate sau descopereau ruine cu adevărat valoroase. Atunci când reușeau, companiile mari erau pregătite să preia descoperirea, exact așa cum făcuse Chihlimbar, Inc., în urmă cu trei luni, cu descoperirea făcută de Lyra.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face un independent în situația asta, era să facă o înțelegere. Lyra refuzase să se tocmească.

Tipic Dore, gândi Cruz. Bunicul lui avea dreptate, erau prea mândri și prea încăpățânați ca să facă ceea ce trebuia.

Se gândi puțin la fanteziile arzătoare care îl vâneau în nopțile de când castelul de cărți de joc al relației lor se prăbușise. Visele începeau toate la fel; Lyra alerga în brațele lui atunci când îl vedea peste mulțimea dintr-o încăpere. Fanteziile progresaseră de acolo spre o varietate întregă de scenarii interesante și foarte fierbinți.

Dar în seara asta, când intrase în Galeria Swan, el fusese cel care vroia să alerge spre ea, s-o ia în brațe și să plece cu ea în noapte.

Vedea că acum nu avea niciun rost să încerce să-i explice toate astea. Nu l-ar fi crezut oricât ar fi încercat. Se forță să rămână localizat. Responsabilitățile pe care le avea erau prioritare.

- Avem o problemă cu ruina, zise el păstrându-și tonul oficial și cât mai puțin ostil.

- Este vorba cumva de pluralul regal? întrebă ea politicoasă.

- Este vorba de echipa de cercetare de la laborator.

- Oh, zise ea. Vrei să spui cretinii de la Chihlimbar, Inc., Cercetare și Dezvoltare.

- Mi s-a spus că membrii echipei preferă să fie cunoscuți ca savanți, arheologi și tehnicieni.

Ea înclină din cap.

- Titlurile astea probabil că sunt plătite mai bine decât cel de cretin. Okay, deci ce problemă e cu ruina?

- Ușa către cameră s-a închis.

Ea clipi, evident uimită. Un moment mai târziu, un zâmbet lent, răutăcios îi apărui pe buze. Râsul îi sclipea în ochi. Timp de o bătaie de inimă el își mai primise câteva amintiri de acum trei luni. O văzu pe Lyra zâmbind în timp ce-i demonstra întregul potențial al chihlimbarului-ametist pe care îl acordase special pentru el. În toate aceste luni ținuse relicva la el. Pierduse șirul multelor momente când îl scosese din cutia de piele și îl ținuse în palmă, savurând frumusețea ciudată a obiectului de artă extraterestră.

- Definește termenul închis.

- A apărut în deschidere o mică furtună de energie. Nimeni nu poate intra sau ieși.

- Interesant, zise ea.

- Ai idee cum a fost închisă? întrebă el.

Ea ridică ușor un umăr.

- Ar fi vreo două posibilități. Pot fi curenți scăpați de la un râu fantomă sau chiar o furtună aflată în apropiere.

- N-a fost detectat nimic de felul ăsta.

- Înseamnă că a fost declanșată accidental de către cineva capabil să lucreze cu un chihlimbar exotic cum ar fi argintul sau diamantul.

- Sau ametist? întrebă el încet.

Ea încremeni.

- Sau cineva care lucrează cu ametist, răspunse ea cu o voce lipsită de inflexiune.

- Ruina a fost deschisă atunci când echipa laboratorului de la AI și-a început lucrările la sit, zise el.

Ea ridică un deget.

- Problemă de semantică. Ruina a fost deschisă atunci când mi-a fost furată în timpul unei preluări ostile, a cărei legalitate este foarte îndoielnică.

- Cred că o să lăsăm semantica de-o parte pentru moment.

Ea îl privi cu inocență.

- De ce am vrea să facem asta?

- Pentru că sunt prea multe în joc, zise el.

- Nu și pentru mine. Zâmbi. Ca să o citez pe Nancy, eu nu am niciun iepuraș de praf în lupta asta. El îi ignoră remarca.

- Ruina era închisă când ai descoperit camera de ametist, nu-i așa?

Ea rânji.

- Da.

- Tu ai deschis-o.

- Sigur că da. Presupun că niciunul dintre cretinii tăi n-o poate face acum, că e din nou închisă?

- Nu, zise el. Cei de la laborator au încercat tot ce se putea. La fel și eu, și sunt destul de bun când e vorba de ametist acordat. Energia din ametistul ăla nu seamănă cu nimic din ceea ce au văzut cei de la laborator până acum. Nu am reușit să rezonăm sau să activăm niciunul dintre artefactele care au fost recuperate până acum. Toate piesele stau, pur și simplu, în seiful laboratorului ca niște pietre mov.

- Așa mi s-a părut și mic, zise ea delicat. Am primit câteva telefoane de la cretinul-șef pretinzându-mi ajutorul. Cineva cu numele de Webber.

- Dr. Felix Webber. El este șeful laboratorului.

- Bineînțeles că nu am răspuns la niciunul din telefoanele lui.

- Mi-a pomenit de faptul că nu ai fost prea cooperantă, zise Cruz sec.

- Poți să mă crezi meschină, dar îmi face o deosebită plăcere să-i refuz lui Chihlimbar, Inc. asistență de orice fel sau formă. Își înclină ușor capul. Deci de-asta ești aici. Vrei să-ți deschid eu ruina.

Lucrurile nu mergeau bine, gândi el.

- Da, zise el.

- Presupun că intenționezi să-mi oferi mulți, mulți bani?

- Spune-mi prețul.

- Las-o baltă, zise ea moale. Puse jos paharul și își sprijini brațele pe tejghea. Nu ai destui bani să mă plătești, Sweetwater.

- Ar trebui să mai știi ceva.

- Mmm?

- Când s-a închis ruina, erau cinci oameni înăuntrul camerei. Doi tehnicieni și șeful securității laboratorului. Mai erau și doi Ghildari. Nu putem lua legătura cu ei. Nici măcar nu știm dacă mai sunt în viață. Ea oftă, închise ochii, și își așeză fruntea pe brațele îndoite.

- Va trebui să am o discuție cu instructorul meu de Meditație Armonică. Trebuie că ceva e total aiurea cu karma mea. Nici măcar nu am posibilitatea să mă bucur de puțină răzbunare inocentă. În loc de asta, trebuie să mă duc să salvez trei cretini care lucrează pentru Chihlimbar, Inc. și doi tâlhari ai Ghildei.

Știuse că va fi de acord să-l ajute. Petrecuseră puțin timp împreună acum trei luni, dar fusese de ajuns ca să fie sigur de câteva lucruri despre ea. Intuiția lui de Sweetwater nu-l înșelase. Cu toată ostilitatea îndreptată asupra lui, personal, și a companiei, în general, nu ar fi lăsat niciodată cinci oameni prinși fără speranță în voia sorții.

- Lyra, zise el cu blândețe. Întinse mâna peste tejghea ca să-i atingă brațul gol. Ea se îndreptă brusc, se feri din calea lui și ieși de după tejghea.

- A fost cineva prins în ușă când s-a închis?

- Nimeni.

- Bine. Dă-mi câteva minute să-mi schimb hainele. N-am de gând să-mi stric rochia asta în junglă de dragul lui Chihlimbar, Inc.

O privi cum se îndreaptă către panourile care ascundeau aria de dormit.

- În legătură cu orhideele, zise el.

Ea dispăru după panouri.

- Ce-i cu ele?

Panourile erau opace, dar translucide. Putea să zărească contururi excitante ale siluetei ei, în timp ce ea își desfăcea fermoarul rochiței negre și o trăgea în jos. Totul înăuntrul lui se încorda.

- Mă întrebam cine le-a trimis, zise el. Având în vedere că nu am făcut-o eu.

- N-am nicio idee. Nu există nicio semnătură. Privi spre teancul de bilete.

- Trebuie să fie cineva pe care îl cunoști bine, dacă și-a închipuit că nu are nevoie să semneze biletele.

- Îhmm.

Privi umbra unui picior grațios și conturul șoldului în timp ce ea îmbrăca o pereche de pantaloni. Avea un fund foarte frumos, chiar excelent. Prezența florilor indica faptul că și un alt bărbat admira aceleași bunuri.

- Ce scrie în bilețele? întrebă el, nefiind în stare să se abțină.

Ea apăru în deschiderea din panouri îmbrăcată în jeans, o cămașă decolorată din denim și o pereche de ghete din piele. Pe un umăr își atârname un rucsac de junglă.

- Uită-te și singur, zise ea.

Își dădea seama după zâmbetul ei că nu avea să-i placă ce era scris pe bilețele. Dar trebuia să știe. Se ridică de pe scaun, se duse lângă măsuța de cafea și ridică un bilețel. O senzație de gheață, ciudată, se cuibări în el.

- *Suntem făcuți unul pentru altul*, citi el cu voce tare.

- Romantic, nu crezi?

Îi trebui o voință imensă ca să-și învingă pornirea de a rupe bilețul în bucăți mărunte.

- Țasta-i un mesaj al naibii de intim de la o persoană pe care nu o poți identifica.

- Da, este, fu ea de acord. Presupun că m-am ales cu un admirator secret. N-am mai avut niciodată. Știi, viața mea a devenit dintr-odată cu mult mai interesantă. Privi spre Vincent. Ești gata de o călătorie în junglă, prietene?

Vincent chicoti entuziasmat și alergă pe pardoseală. Lyra îl luă în brațe și se îndreptă spre ușă.

- Hai să mergem, îi zise ea lui Cruz. Cu cât îți scot mai repede cretinii din camera aia, cu atât mai repede mă voi putea duce la culcare. Am avut o zi lungă.

CAPITOLUL 4

Intrară în catacombe printr-una din porțile oficiale din interiorul Orașului Mort. Asta îi spunea lui Lyra cât de în serios era luată situația de către toată lumea.

- Oh, uau, zise ea când Cruz o opri în fața unei uși de cuarț verde diafan. Mi se oferă șansa de a intra printr-o poartă autorizată? Credeam că singurele autorizate să folosească porțile Ghildei sunt echipele corporațiilor și cele de C & D sponsorizate academic și care plătesc sume mari pentru privilegiul ăsta. Eu sunt doar o independentă lipsită de anvergură, îți amintești? Ești sigur că mărimile Ghildei știu despre asta?

- Sunt conștient că nu-ți place Ghilda, așa cum nu-ți place nici Chihlimbar, Inc., zise Cruz.

- În cea mai mare parte, din cauza faptului că întotdeauna au lucrat mână în mână cu AI ca să monopolizeze explorările subterane și din junglă, ca să nu mai vorbesc de exterminarea independenților minori cum ar fi Dore Acordări & Consultanță, în afară de asta, n-am nimic împotriva lui CI sau a Ghildei.

- Crezi că poți să-ți oprești sarcasmul până când reușim să-i scoatem pe cei cinci din camera aia?

- Scuze. Uneori nu mă pot controla.

- Am observat.

Îi aruncă încă un zâmbet luminos, conștientă fiind că se simțea, pur și simplu, cutezătoare. Okay, nu se întorsese la ea târându-se în genunchi și cerșindu-i iertarea. Dar se întorsese și, fie că-i plăcea sau nu, avea nevoie de ea, chiar și pentru scurt timp. Ca răzbunare, era de plâns, dar era ceva.

Împreună făceau o pereche ciudată, gândi ea. Ea era îmbrăcată pentru junglă, în jeanșii și cămașa de lucru pe care le purta, de obicei, când se aventura în subterane. Cruz își scosese sacoul negru și cravata, dar încă avea pe el pantalonii negri și cămașa pe care le purtase la expoziție. Nu vruse să piardă timpul ducându-se acasă, la locuința lui elegantă din zona rezidențială din Cartier, ca să-și schimbe hainele. Dar își schimbase pantofii de seară cu o pereche de cizme negre din piele și ducea în spate un rucsac. Ambele articole le luase din portbagajul Slider-ului, unde erau ținute, evident, pentru urgențe. Asasin neprotocolar, gândi Lyra.

Nu existau ferestre în camera turnului, dar podeaua din cuarț verde, pereții și tavanul luceau blând, așa cum luceau pereții de la suprafață în timpul nopții. Din câte se știa, extraterestrii nu folosiseră niciodată altfel de deschideri în construcțiile lor de la suprafață, decât cele necesare pentru porți și uși. Ca și cum ar fi făcut tot posibilul să nu lase lumina soarelui și aerul curat să intre în ciudat de grațioasele lor clădiri. Din câte își putuseră da seama experții, suprafața bogată a Armoniei, cu văile ei fertile, cu munții bogat împăduriți, cu râurile late și

oceanele vibrante, fusese toxică pentru această civilizație demult dispărută. De cele mai multe ori, extraterestrii își duseseră viața în subteran.

Doi vânători de fantome păzeau intrarea în tunel. Erau îmbrăcați în tradiționali pantaloni kaki și haine de piele pe care le preferau toți, indiferent de rang. Îmbrăcămintea macho era completată de mersul arogant. Când Lyra și Cruz intrară în cameră, cei doi stăteau sprijiniți de peretele verde, dar se îndreptară imediat.

- Domnule Sweetwater, zise unul dintre ei respectuos. Ni s-a spus să vă așteptăm. Sania vă așteaptă jos. Are la bord un locator în plus. Aveți nevoie și de altceva, domnule?

- Deocamdată nu, zise Cruz. Ea este domnișoara Dore. O să mă însoțească la sit.

- Da, domnule, zise cel de-al doilea vânător. O privi apreciativ pe Lyra. Ni s-a spus că s-ar putea să veniți cu cineva care ar putea deschide nenorocita aia de ruină.

- Eu sunt aia, zise Lyra cu răceală.

- Da, doamnă. Primul dintre ei îl privi pe Vincent. Țasta-i un iepuraș de praf?

- Da, zise Lyra. Îl cheamă Vincent.

Cel de-al doilea vânător se încrunță.

- Nu sunt sigur că suntem autorizați să permitem intrarea dăunătorului în tuneluri.

Lyra își îngustă ochii.

- Iepurașul este cu mine. Merge acolo unde merg și eu.

Cruz scoase un locator din buzunar și își verifică chihlimbarul în timp ce trecea, de cei doi bărbați.

- Sunt amândoi cu mine.

- Da, domnule, ziseră simultan cei doi vânători.

Se dădură tăcuți în lături din calea lui Lyra. Îl urmă pe Cruz cu Vincent vârat bine sub brațul ei. Unul dintre bărbați zise din spatele ei.

- Domnița Dore?

Ea se opri.

- Da?

- Credeți că puteți deschide ruina aia de ametist? Întrebă el. Avem doi oameni de nădejde prinși acolo cu echipa de cercetare.

- Morgan și Estrada, zise cel de-al doilea. Morgan mi-e prieten. Estrada e cumnatul meu. Sora mea e tare panicată.

Anxietatea lor era sinceră, gândi Lyra. Le zâmbi și ea la fel de sincer.

- Nu vă faceți griji, o s-o deschid.

- Credeți că sunt bine? zise primul. Se vorbește despre o energie ciudată care se află în ruina aia.

- Am fost informată că nimeni nu a fost prins în ușă când s-a închis, așa că, dacă n-au făcut ceva prostesc, cum ar fi să încerce să treacă prin câmpul de energie, ar trebuie să fie în ordine, zise ea. Mi-am petrecut o mulțime de timp în camera aia până ce Chihlimbar, Inc. și Ghilda m-au forțat să plec. Nu există nimic în ruina aia care să-i pună în pericol pe prietenii voștri.

Amândoi bărbații arătau ușurați.

- Mulțumim, zise primul. Nu mă deranjează să vă spun că toți am fost al naibii de îngrijorați.

Cel de-al doilea expiră greoi.

- Apreciem ce faceți pentru noi, doamnă.

- Bine, zise Lyra. Se întoarse înainte ca vreunul dintre cei doi bărbați să-i amintească vechiul proverb al Ghildei, *Ghilda răsplătește întotdeauna serviciul care i se face.*

- Ghilda răsplătește întotdeauna serviciul care i se face, domnișoară Dore, strigă după ea primul vânător.

Se înfioră.

- Mulțumesc, dar renunț la orice răsplată din partea Ghildei. Se grăbi către scări. Cruz o aștepta în capătul scărilor verzi, luminoase. Părea amuzat.

- Chihlimbar, Inc. are aceeași politică, zise el.

- Excelent. Dacă vrei să mă răsplătești, poți să-mi dai înapoi ruina. Se apucă să coboare scările.

El îi ignoră comentariul și porni după ea.

- Ai fost drăguță cu cele două gârzi, zise el. Parcă ziceai că toți Ghildarii sunt niște tâlhari. Cam ca cei de la Chihlimbar, Inc.

- Chihlimbar, Inc. este o afacere de familie. Nu recrutează în mod activ. Dar Ghildele o fac. Mai mult, își concentrează eforturile asupra băieților tineri și vulnerabili, umplându-le capul cu idei despre o viață plină de aventuri în lumea subterană. Dar în realitate, cei mai mulți dintre vânătorii de fantome nu sunt decât bodyguarzi pentru echipele de cercetare și excavare care coboară în tunele și în junglă.

- Iar Chihlimbar, Inc.?

- Puterea din spatele tronului, zise ea. În ultimii cincizeci de ani, de când bunicul tău l-a păcălit pe al meu și i-a luat Radiance Springs, familia ta controlează jumătate din producția de CRS din cele patru orașe-state.

- Bunicul meu spune povestea puțin diferit.

- Sunt sigură că așa face. Dar adevărul este că CI tolerează aventurierii și independenții, atâta timp cât nu îi stau în cale sau nu apar cu descoperiri spectaculoase. Dacă se întâmplă să fim norocoși, intrați pe fir și preluați totul. Mai mult, aveți toate legăturile cu Ghildele, cu arheologii și cu guvernul ca s-o faceți legal. Peste toate acestea, nu v-ați listat niciodată la bursă, așa că nu trebuie să dați explicații acționarilor sau să urmați regulile obișnuite pentru corporații.

- Nu ne place ideea de a avea străini care să ne dicteze ce să facem, zise el moale.

- Crede-mă, cunosc sentimentul, zise ea. Hai să mergem. E târziu și mâine-dimineață trebuie să mă trezesc devreme.

- Întâlnire cu un client?

- Nu, ora de Meditație Armonică.

- De când iei ore de meditație?

- De când mi-ai spus numele tău real și ai ieșit pe ușă. Am crezut că mă va ajuta să mă descurc cu stresul și cu problemele de ostilitate.

- Ai avut noroc?

- Să zicem că, dacă ai fi venit acum două luni să-mi ceri ajutorul, ți-aș fi spus că echipa ta de cercetători și cei doi oameni ai Ghildei pot sta în camera aia până când îngheață iadul verde.

- Nu, zise el. N-ai fi lăsat cinci oameni să sufere din cauza mea.

Părea mult prea sigur de concluzia lui. Ce putea ea să spună? Era adevărat. Se prefăcu că nu l-a auzit și se concentrează să-și mențină echilibrul pe scările amețitoare.

Treptele erau destul de late, dar se răsuceau în jos, spre lumea verde, într-un fel care nu avea sens din punct de vedere arhitectural. Ca și toate celelalte construcții ale extraterestrilor, proporțiile erau ușor în afara percepției ochiului uman. Dar doza grea de energie psi care se ridica din tunele, îi provoca o excitare familiară. Știa că și Cruz simțea la fel.

Vincent ieși de sub brațul ei. Îl așeză pe o treaptă. Iepurașul alergă în fața ei, coborând scările, cu bereta roșie fluturându-i veselă.

- Se pare că știe unde se duce, observă Cruz.

- Din câte îmi dau seama, iepurașii de praf se simt ca la ei acasă aici jos. Nu par să aibă nicio problemă de orientare prin tunele sau prin junglă.

- Ceea ce nu se întâmplă cu oamenii.

Nimeni nu știa de ce extraterestrii construiseră rețeaua vastă de catacombe care se întindeau pe toată planeta. În două sute de ani de excavări și explorări, descendenții coloniștilor reușiseră să cartografieze doar un procent mic din labirintul aparent nesfârșit de tunele.

Recent, descoperirea unui mister și mai mare, vasta pădure tropicală subterană, atrăsese atât de multă atenție din partea exploratorilor și arheologilor și vânătorilor de comori, încât cartografierea tunelelor scăzuse pe scara priorităților pentru cele mai multe dintre corporațiile angajate în afacerile din subteran. Ciudata junglă purta în ea promisiunea unor descoperiri mult mai profitabile din punct de vedere științific și financiar.

Așa cum promisese oamenii Ghildei, mica sanie utilitară aștepta la piciorul scării. Cruz se așeză la volan. Lyra trecu pe bancheta de lângă el. Vincent se urcă pe bord de unde avea o vedere mai bună. Arăta ca un ornament pufos.

Cruz verifică instrumentele de navigare ale saniei. Lyra pulsa automat puțin psi prin brățară și prin chihlimbarul rezonant standard pe care îl avea întotdeauna la ea. Era mult prea ușor să te pierzi prin catacombe, iar rezultatele erau mortale dacă nu aveai un chihlimbar acordat. Prospectorii independenți deveneau de-a dreptul obsesivi în legătură cu chihlimbarul. În plus, singuraticii ca ea erau întotdeauna expuși riscului de a cădea pradă

hoților și bandelor de antichități din subteran. Și unii și alții aveau prostul obicei de a se descotorosi de oameni lăsându-i în junglă sau în catacombe fără chihlimbar. Purta cu ea întotdeauna multe rezerve și multe dintre ele erau ascunse.

- Poarta spre junglă pe care o vom folosi e la aproximativ zece minute de aici, zise Cruz. Rezonă motorul mic și simplu al săniei. Motoarele mai sofisticate, uneltele high-tech și echipamentele, în general, nu funcționau bine sau deloc în mediul încărcat de energie psi. Vehiculul micuț alergă de-a lungul coridorului la viteză maximă, ceea ce însemna puțin mai mult decât putea să alerge o persoană obișnuită. Vincent se aplecă în briza ușoară scoțând zgomote ușoare de fericire.

- Îi place viteza, zise Lyra.

- Îmi aduc aminte.

Trecură de o diversitate amețitoare de încăperi arcuite și camere, toate făcute din cuarț verde; toate goale. Într-o intersecție rotundă care servea șapte ramuri de pasaje, Cruz se opri să verifice din nou instrumentele. Apoi conduse sania spre stânga. Făcură câteva întoarceri dezorientante, înainte ca Lyra să zărească poarta care se deschidea spre pădurea tropicală. Câțiva oameni se mișcau prin jurul deschiderii. În afară de câțiva oameni ai Ghildei, erau o mulțime de tehnicieni cu fețe îngrijorate, îmbrăcați în uniforme de junglă și cu logo-ul Chihlimbar, Inc. stanțat pe ele. Mai erau și câțiva cu aparate de fotografiat și carnețele. Păreau plictisiți, dar asta se schimbă imediat ce zăriră sania.

- Fir-ar să fie, mormăi Cruz, M-am temut că presa va afla de situația asta.

Încă o dată, Lyra descoperi că simte o picătură de înțelegere pentru el.

- Fă-le față, zise ea. Există unele lucruri pe care nici măcar Chihlimbar, Inc. nu le poate controla.

- Da, am descoperit asta pe pielea mea acum trei luni când te-ai apucat să lovești compania în presă.

- Lasă-mă-n pace. N-aș fi putut să provoc nici măcar o zgârietură în armura lui Chihlimbar, Inc.

- N-aș spune asta. Departamentul de relații cu publicul a trebuit să lucreze peste program săptămâni întregi ca să se poată descurca cu întrebările puse de toți reporterii din oraș. Chiar și tabloidele sunau, vrând să afle dacă Chihlimbar, Inc. participa la o altă mușamalizare a Ghildei ca aceea care a avut loc în Orașul Cristal cu două luni înainte.

Ea zâmbi de plăcere.

- Păi conspirați cu Ghilda să țineți acoperită descoperirea ruinei de ametist.

- Asta doar pentru că eram preocupați de problema securității. Nu vroiam să ne ocupăm de fiecare șobolan de tunel, vânzător de suveniruri și hoț de antichități din patru orașe-state. Dar asta s-a cam întâmplat după ce ți-ai făcut publică povestea.

- E drăguț să află că oamenii tăi de la PR măcar mi-au aflat numele.

El opri sania și se uită la ea. Râsul i se ivi pentru scurt timp în ochii lui negri.

- Te rog să mă crezi când îți spun că ești legendară la sediul central al companiei.

- Voi încerca să mă mulțumesc cu asta.

Reporterii ajunseră la sanie înainte ca Ghildarii să-i poată opri. Lyra recunoscuse în mulțime câteva fețe familiare. Cruz avea dreptate, dăduse o mulțime de interviuri, în urmă cu trei luni, când intentase procesul.

Tina Tazewell de la *Frecvența Herald* rezona un aparat foto low-tech, construit special să funcționeze în lumea subterană, și luă câteva imagini.

- Domnișoară Dore, este adevărat că Chihlimbar, Inc. va chema ca să salvați echipa prinsă în ruină? întrebă ea.

- Asta am înțeles și eu, Tina. Lyra îl luă pe Vincent de pe bord și coborî din sanie. Evident că nu au pe nimeni printre oamenii lor care să poată face treaba asta.

Excitat de mișcare, Vincent se urcă pe umărul ei. Auzi cum alte aparate erau rezonate.

- Putem presupune că ai fost de acord să-ți oferi ajutorul pentru că ai o relație personală cu Cruz Sweetwater? întrebă Tina.

- Dumnezeule, nu, zise Lyra cu grație. Astea sunt doar afaceri. Cu coada ochiului îl văzu pe Brett Bolton de la *Curentul* cum se așază în fața lui Cruz. În mână ținea un carnețel.

- Asta înseamnă că cearta dintre Chihlimbar, Inc și Dore s-a încheiat, domnule Sweetwater?

- Ce ceartă? întrebă Cruz.

Trecu de Bolton și își croi drum prin mulțimea de reporteri până ce ajunse la Lyra.

- Vă rugăm să ne scuzați, zise el. Domnișoara Dore este puțin ocupată pentru moment. Are de salvat o echipă. Ca să știți, Chihlimbar, Inc. îi este foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care îl dă în această criză.

- Cât de recunoscătoare? întrebă Tina Tazewell.

Cruz o ignoră. O luă pe Lyra de braț și o îndreptă către poarta junglei, unde așteptau vânătorii și oamenii în uniforme CI.

Intrarea în pădurea tropicală era o deschidere mare, dreptunghiulară în zidul de cuarț verde. Aerul umed se scurgea în coridor, dar se evapora aproape instantaneu, anulat de temperatura întotdeauna constantă a catacombelor. Lyra zări pe podeaua tunelului niște pământ și una sau două frunze moarte și știu că fuseseră aduse pe tălpile cizmelor cuiva. Murdăria avea să se dezintegreze curând și să dispară cu totul, datorită unui mecanism încă necunoscut care menținea tunelele curate.

Nimic nu răzbea în afara junglei decât dacă era adus. Câteva porți fuseseră deschise în ultimele luni și, la fiecare dintre ele, o forță nedepistabilă - de către simțurile umane - ținea flora și fauna înăuntrul pădurii tropicale creată de extraterestri.

Cercetătorii și savanții descoperiseră repede că speciile vii nu rezistau pentru mult timp la suprafață. Plantele și animalele din jungla construită artificial aveau nevoie, ca să supraviețuiască, de atmosfera încărcată cu energie psi din lumea creată de bio-ingineri. Pentru ele, ca și pentru extraterestri, atmosfera de la suprafața Armoniei era inospitalieră și mortală.

Strălucirea verde a luminii artificiale se vedea clar. La suprafață era noapte, dar jungla avea propriul ei orar.

Lyra trecu prin poartă cu Cruz alături de ea. Imediat, energia vie, bogată a junglei o învălui. Ghilda amenajase un luminiș chiar în fața intrării din tunel, dar știa că asta cerea o îngrijire zilnică. Jungla își recupera teritoriul cu o viteză uimitoare. Potecile croite într-o zi dispăreau, de obicei, în după-amiaza zilei următoare.

Dincolo de marginile luminișului, verdețea deasă se îngheșuia cât mai aproape. Era imposibil să vadă la o distanță mai mare de un metru din cauza frunzișului dens care sclipea în variate nuanțe de verde luminos. Copacii se ridicau la o înălțime mare și formau o boltă care ascundea cea mai mare parte a cerului de cuarț. Vietăți mici alergau pe sub tufișuri. Păsări țipau în depărtare.

- Mulțumim că ați venit, domnișoară Dore, zise unul dintre oamenii Ghildei.

Îi oferi unul dintre cele mai vesele zâmbete ale ei.

- Păi, oricum, nu avem de făcut nimic mai distractiv în seara asta.

Remarca ei fu întâmpinată de râsete de ușurare. Micul grup de vânători și reprezentanți ai Chihlimbar, Inc. păru să se relaxeze.

- Cât e de aici până la ruină? întrebă ea. Când am descoperit-o, am folosit o altă poartă. Știi cum e, distanțele sunt amăgitoare în subteran.

Revendicarea ei deloc subtilă asupra ruinei, nu trecuse neobservată. Cruz zâmbi ușor. Cei de la CI schimbară priviri între ei. Ghildarii însă priveau concentrați. O echipă era prinsă în junglă. Era responsabilitatea lor să-i salveze.

- Camera de ametist este la treizeci de minute de aici, zise conducătorul vânătorilor. Ezită ușor. Asta dacă sunteți obișnuită cu mersul prin junglă. Dacă nu sunteți obișnuită...

- Am m-ai făcut așa ceva, îl asigură Lyra.

- E profesionistă, adăugă Cruz.

Ea privi peste umăr și-i văzu pe reporterii îngheșuindu-se în fața intrării, continuând să facă poze.

- Vin și ei cu noi?

- Nu, zise Cruz. Nu vin. Noi, cei care conducem acest proiect, încercăm să pretindem că ruina este un sit încă sigur și numai personalul autorizat are voie să se apropie de el.

Lyra se gândi la întreaga publicitate nedorită pe care i-o provocase cu procesul ei, în ultimele trei luni, și la descoperirea camerei de ametist. Râse.

- Îți doresc succes, zise ea.

- Mie-mi spui. Trebuie să-i plătim Ghildei ore peste program, ca să avem în zonă securitate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, ca să nu mai vorbesc de costurile câtorva operațiuni de căutare-salvare. E uimitor cât de mulți căutători de comori și de curiozități au reușit să se strecoare în junglă ca să găsească ruina și s-au rătăcit.

- Vezi, noi, independenții, nu avem asemenea probleme de logistică, zise ea cu blândețe. Pentru că noi nu trângănim atunci când facem o descoperire importantă.

- Dar se duce totul de râpă când încercați să vindeți ceea ce găsiți pe piața neagră a colecționarilor.

- Păi, da, așa este, recunoscu ea.

Se uită la ea.

- Am crezut că lăsăm de-o parte împunsăturile până la un moment mai convenabil.

- Așa-i. Hai să mergem. Aș vrea să mai prind niște somn în noaptea asta.

Se adânciră în junglă, cei doi vânători îi conduceau folosindu-se de macetă ca să croiască drumul prin porțiunile mai dese. Crezând-o pe Lyra pe cuvânt, instaurară un ritm de mers dificil.

În cea mai mare parte, trebuiau să împingă prin mulțimea de un verde vibrant a plantelor și florilor și să se cațere peste liane și copaci căzuți. Deoarece nu exista posibilitatea de a menține un drum, sau măcar o potecă, pentru sâni, singura modalitate era mersul pe jos.

Din câte reușiseră să afle cercetătorii și exploratorii, nu prea existau motive de teamă din partea florei și faunei. Extraterestrii nu fuseseră atât de nesăbuiți, încât să-și umple jungla artificial creată cu sălbăticiuni periculoase și vegetație otrăvitoare. Dar ceilalți părăsiseră locul cu foarte mult timp în urmă, și toată lumea știa că viața avea propriul ei fel de a evolua, chiar și într-un mediu controlat. Experții continuau să emită avertizări și nimeni nu își asuma riscuri care nu erau necesare.

Nu existau însă dubii în privința celorlalte două mari probleme din lumea subterană. Rătăcitul era un pericol serios. În plus de asta, curenți puternici și periculoși de energie psi curgeau în râuri și, uneori, se manifestau sub formă de furtuni puternice. Dacă dădea peste așa ceva, era letal. Cei care supraviețuiseră unei asemenea întâmplări, sfârșiseră, de obicei, cu para-simțurile șterse permanent.

Dar pădurea tropicală era frumoasă în felul ei. Lyra savura experiența, așa cum făcea de fiecare dată. Lumina solară verde se filtra prin bolta de frunze. Magnifice flori de verde peridot înfloreau pretutindeni. Cortine vaste de liane presărate cu orhidee verzi de toate mărimile și fonnele, atârnav din copaci. Ici-colo, șopârle mici și verzi alergau sub tușuri ca să evite pașii oamenilor. Fluturii de un verde-smarald, cu aripi imposibil de lungi și irizate, zburau din floare în floare.

- Îți place aici, nu-i așa? întrebă Cruz.

- Cui nu i-ar plăcea? zise ea. Este o experiență uimitoare. Mă bucur că Ghilda a început să aprobe ceva turism pe aici. Toată lumea ar trebui să aibă ocazia să vadă locul ăsta. E una dintre minunile lumii noastre, ca munții și oceanele și pădurile de la suprafață. Nimeni nu are dreptul să monopolizeze pădurea tropicală.

- În principiu, sunt de acord cu tine, zise Cruz. Problemele, ca de obicei, stau în detalii. Aici oamenii pot fi omorâți. Jungla este periculoasă.

- La fel și munții și oceanele, și pădurile. Dar oamenii urcă pe munți, înoată și campează tot timpul la suprafață. Și, uneori, sunt omorâți.

- Okay, recunosc că există câteva asemănări, zise el.

- Singura diferență reală este că aici, jos, accesul este limitat la cei care au destul talent psi, încât să deschidă o poartă. Și din moment ce cei mai mulți dintre oameni nu pot face asta, Ghildele au reușit să mențină o formă de control. Dar este lupta ultimei gărzi.

- Știu, zise Cruz. La rata la care apare talentul în populație, probabil că nu va dura mult până când majoritatea vor putea să deschidă o poartă în junglă. Poate două generații.

- Nu-ți face griji, zise ea veselă. Sunt sigură că Chihlimbar, Inc. va putea să-și mențină monopolul asupra mineritului aici, așa cum n-a avut nicio problemă să și-l mențină la suprafață.

- Noi, în orice caz, facem tot ce putem, zise Cruz.

Știa că, dacă ar fi privit peste umăr, ar fi văzut în ochii lui sclipirea de neconfundat a umorului negru, așa că privi prin valul de orhidee care atârnav în fața ei.

Ceva mic și verde trecu rapid de-a lungul trunchiului unui copac. Labele mici ale lui Vincent se încordară ușor pe umărul lui Lyra. I se deschise cel de-al doilea set de ochii, cel pe care îl folosea la vânătoare. Studie cu interes micul rozător.

- Opa, zise ea.

- Hei, dacă stai prin preajma prădătorilor, din când în când, o să vezi și sânge, observă Cruz.

Ea își aminti ceea ce-i spusese lui Nancy mai devreme. *Arată ca un asasin plătit foarte bine îmbrăcat.*

- Da, zise ea. Am văzut sângele, în spatele ei se instala o scurtă tăcere.
- Vorbeam despre iepurașii de praf, zise Cruz, în sfârșit.
- Oh, da?

Din fericire, mica creatură de pe copac dispăru într-o grămadă de frunze, iar Vincent își pierdu interesul.

Douăzeci de minute mai târziu, ea simți aura vagă a energiei care emana din cameră, înainte de a le apărea în fața ochilor. Vincent îi simți senzația de anticipare și începu să scoată sunete de entuziasm. Respira din greu, iar cămașa îi era udă de transpirație, dar starea de spirit îi deveni imediat mai optimistă.

Întotdeauna avusese o afinitate pentru chihlimbarul de orice fel, dar varietatea violetă numită ametist era specialitatea ei. Îi cânta simțurilor așa cum nicio altă versiune a pietrei nu reușea să o facă.

Chihlimbarul ametist era una dintre formele foarte rare de piatră. Dar până la descoperirea ruinei, nu fusese considerat valoros decât de către colecționarii de chihlimbar rar și de către cei cărora le plăceau bijuteriile cu ametist. Dar, relicvele pe care le găsisese înăuntrul ruinei îi făcuseră pe experți să-și reconsidere analiza. Era evident că artefactele conțineau foarte multă energie latentă. Problema celor de la Chihlimbar, Inc. era accesarea acestei energii. Aveau nevoie disperată de cineva care putea lucra cu chihlimbarul ametist ca să-i poată ajuta cu testele și experimentele. Se dovedise că asemenea persoane erau rare. Până la acel moment, singura persoană pe care o găsiseră, care putea rezona cu energia din relicve, era o acordoare încăpățânată care locuia într-un apartament ieftin și care refuza cu obstinație să coopereze.

- Aproape că am ajuns, zise unul dintre oamenii Ghildei către cei care îl urmau.

Câteva minute mai târziu păseau în luminișul pe care vânătorii îl făcuseră în jurul camerei de ametist. Șase persoane, femei și bărbați îmbrăcați în uniformele CI, erau îngrămădite în jurul scenei. Cei mai mulți dintre ei stăteau încruntați pe saltele sau alte piese de camping convenabil, bând apă îmbuteliată și mâncând din batoane energizante. Când văzură echipa de salvare se ridicară în picioare la unison.

- Ai reușit s-o aduci, zise cineva. Slavă Domnului.

- Nu credeam că o să vină, zise o femeie. Îi adresă lui Lyra un zâmbet recunoscător. Mulțumim, domnișoară Dore.

- Sunt întotdeauna fericită să fiu de ajutor pentru Chihlimbar, Inc., zise Lyra cu ușurință.

Minciuna sfruntată produse un val de râs nervos.

Camera de ametist trona în mijlocul, luminișului, o structură fără ferestre, tăiată din ceea ce părea a fi un singur bloc masiv de chihlimbar mov. Ruina avea o formă circulară, de aproape nouă metri înălțime și puțin peste jumătate din atât în lățime. Lyra știa dimensiunile pentru că unul dintre primele lucruri pe care le făcuse, când găsisese camera, fusese acela de a măsura interiorul. Un cerc de coloane din chihlimbar înconjura peretele exterior, dând structurii o grație ciudată. Coloanele susțineau un acoperiș în formă de dom.

Ușa camerei era o intrare impunătoare, arcuită, trecând puțin de jumătatea înălțimii structurii. În acel moment era sigilată de o energie care pulsa și urla ca o cascadă. Era imposibil să privești direct, mai mult de o secundă sau două, fulgerele sclipitoare de energie psi. Lyra observă că nimeni nu stătea în apropierea intrării în cameră. Toată această energie fremătătoare avea un efect nociv asupra simțurilor umane.

Unul dintre bărbați păși în față. Avea în jur de cincizeci de ani, înalt, subțire, cu trăsături ascuțite, purtând ochelari cu rame închise la culoare. Un barbișon îi încadra buzele subțiri lipsite de zâmbet. Lyra decise că probabil nu prea avea simțul umorului.

- Dr. Felix Webber, zise Cruz. Șeful laboratorului. Felix, ea este Lyra Dore. A avut bunătatea să accepte să ne ajute.

Webber dădu brusc din cap și reuși să pară și mai iritat.

- Domnișoară Dore, zise el. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu dumneavoastră în ultimele săptămâni.

- Am fost ocupată, zise ea. Porni către ușa plină de fulgere mov. Haideți să terminăm treaba asta, nu vreți?

- Sunteți sigură că o puteți face, domnișoară Dore? ceru să știe Webber.

- Chiar și cu o mână legată la spate. Se opri în fața ușii, cu privirea ușor într-o parte a vălului de energie arzătoare care umplea intrarea de sus și până jos. Ce-ați făcut de s-a închis chestia asta?

Fața lui Webber se încorda ultragiată.

- Ce vă face să credeți că unul dintre membrii echipei a făcut ceva?

- Să zicem că sunt puțin suspicioasă din cauza faptului că știu cum funcționează ușa asta. Cineva a declanșat-o. Știți, ar trebui să fiți mai cu grijă când vă jucați pe lângă ruine extraterestre de genul ăsta. S-ar putea ca cineva să se rănească.

- Cine ești tu să-mi ții lecții despre cum să lucrez cu tehnologia extraterestră? mârâi Webber. Ești doar o acordoare neimportantă și oportunistă peste care a dat norocul să găsească ruina asta. Dar n-ai avut nici pregătirea și nici talentul sau educația ca să-i poți aprecia adevărata valoare. Pentru tine locul ăsta este doar o sursă de relicve scumpe pe care le-ai putea vinde pe piața subterană de antichități.

Cruz păși în față.

- Destul, Dr. Webber. Dacă nu era domnișoara Dore, poate că n-am fi descoperit niciodată camera asta.

Webber își încheșta falca.

- N-am încredere în ea, domnule Sweetwater. Și-a făcut foarte clar cunoscută ostilitatea față de companie și de laborator.

- Eu am încredere în ea, zise Cruz simplu. Spune că poate să ne scoată oamenii de acolo. Las-o să-și facă treaba.

Webber se răsuci ca să-l privească.

- De unde știm că n-o să facă locul ăsta să explodeze? Sau poate că o să-l umple de capcane în așa fel încât, data viitoare când se va închide, îl va prinde pe unul dintre noi?

- Nu te supăra, doctore W., dar prezinți simptome serioase de paranoia. Poate vrei să încerci câteva sesiuni de exerciții de Meditație Armonică. Ți-aș da cu plăcere numele instructorului meu.

Se auziră râsete înfundate din partea celorlalți. Mânia se aprinse în ochii lui Webber. Dar reuși să-și păstreze expresia ca de piatră.

- Cred că asta-i destul, Lyra, zise Cruz. Vrei să deschizi camera?

- Sigur, zise ea.

Își dădu jos rucsacul de pe spate și scoase dintr-un buzunar lateral o pereche de ochelari cu lentile negre. În timp ce își pune ochelarii pe nas, se îndreptă direct spre intrarea plină de fulgere. Ochelarii diminuau energia strălucitoare cât să o poată privi direct.

Își așază palma pe perete, aproape de deschidere și își ascuți simțurile. Piatra se încălzi sub palma ei. Vincent chicoti fericit și sări în sus și în jos bucurându-se de joc.

Energia se ridică prin corpul lui Lyra, înfiorând-o până în vârful degetelor de la picioare. Părul i se ridică în cap formând un halou în jurul feței. Cămașa i se desprinsese ușor de piele prinsă în vântul furtunii. Brusc, simți nevoia să zboare. Ardea din cauza energiei, era intoxicată de ea. Pentru un acord, nu era nimic mai palpitant decât senzația creată de chihlimbarul foarte fierbinte.

Dar ea era, în același timp, și o profesionistă. Mulți oameni au o părere proastă despre acorduri, dar ea era mândră de expertiza ei. Iar când venea vorba de ametist, nimeni nu era mai bun decât ea.

Se forță să se concentreze și începu să caute modelul curenților care oscilau sălbatici. Îl găsi aproape imediat. Vincent vibra de excitație. Era întotdeauna gata pentru un pic de emoție psihică. Ochii de vânătoare i se deschiseră din nou.

Ea identifică frecvențele de care avea nevoie ca să controleze forțele fulgerelor, care închiseseră ușa, și trimise spre ele lungimi de undă opuse, împingându-și propria energie prin amuletele de chihlimbar de pe brățară. Fulgerele mov sclipiră chiar mai puternice pentru un moment, apoi se dispară repede. După câteva scânteii și trosnituri și fâșâieli, dipărură cu totul.

Părul îi căzu înapoi în jurul feței, iar hainele i se așezară la loc pe corp. Senzația amețitoare de putere se evaporă.

Timp de câteva secunde, în spatele ei domni tăcerea. Toți se strânseră mai aproape, încercând să vadă ceva prin intrarea în cameră. Lumina mov sclipi din interiorul ruinei.

Cinci oameni apărură în deschiderea de-rezonată, toți purtând întipărite pe fețe diverse expresii de uimire și ușurare.

Ovații porniră de la grupul strâns în jurul lui Lyra.

- Sunt toți bine, strigă cineva.

Unul dintre vânătorii de fantome ieși primul, probabil ca să verifice că nu vor fi surprize pentru ceilalți. Se uită la Lyra.

- Apreciez, doamnă, zise el. Ghilda vă e datoare.
- Nu, zise Cruz. Chihlimbar, Inc. datorează favoarea asta.

Un altul ieși din cameră. Avea vreo treizeci și ceva de ani, înalt și musculos, cu trăsături aspre, o atitudine macho și o tunsoare scurtă care trăda polițistul sau securitatea particulară. El privi mai întâi spre Cruz.

- Domnule Sweetwater, zise el. Ne pare rău pentru cele întâmplate.

- Nu e vina ta, Garrett, zise Cruz. Ce dracu', e o ruină extraterestră, întotdeauna există o surpriză de vreun fel. Domnișoara Dore este cea care a deschis camera, Lyra, el este Garrett Flagg, șeful securității laboratorului.

- Domnule Flagg, Lyra își înclină capul politicoasă.

- Domnișoară Dore. Flagg dădu din cap o dată serios și decis. Nu mă așteptam să veniți în ajutorul nostru, nu după cele întâmplate între dumneavoastră și companie. Dar vă sunt al naibii de recunoscător. Rămân dator. Dacă aveți nevoie de ceva din partea mea, nu trebuie decât să mă sunați.

- Mulțumesc, zise Lyra. Apoi privi spre Cruz. Un singur lucru aș vrea să fac înainte de a pleca de aici.

- Numește-l, zise Cruz.

- Aș vrea să mă mai uit o dată în cameră, zise ea.

Flagg se încruntă stânjenit.

- Îmi pare rău, domnișoară Dore, dar nicio persoană neautorizată nu are voie înăuntru. Accesul în cameră este strict controlat.

- Fir-ar să fie, zise Cruz. În calitate de șef executiv al diviziunii de securitate, eu sunt conducătorul operațiunilor aici jos. Domnișoara Dore poate intra în cameră. O voi escorta eu însumi înăuntru.

- Nu-ți face griji, zise Lyra rezonând încă un zâmbet amețitor pentru amândoi bărbații. Simțea efectele puternicei energii a ametistului, care trecuse prin ea doar cu câteva momente mai înainte; încă se mai simțea fără nicio grijă. N-o să fur nimic.

Cruz o privi răbdător.

- Știu asta.

Așteptară până când și ultimul membru al echipei ieși din cameră și îi mulțumi lui Lyra. Apoi Cruz îi făcu semn să intre. Intră după ea, privind-o cu o expresie de necitit.

Un alt tremur de energie, mult mai scăzut în volum de data asta, șopti prin corpul ei când ajunse în mijlocul camerei. Pereții interiori, podeaua și tavanul străluceau cu o lumină mov, tăcută, exact așa cum își amintea. Dar toate reliefele mici sculptate în chihlimbar ametist, care fuseseră aranjate în jurul marginii camerei, dispăruseră.

Ea se răsuci încet pe călcâie, privind întreaga scenă.

- Ce ai făcut cu pietrele?

- Au fost luate toate și duse la laborator, zise Cruz. Unde, după cum sunt sigur că știi, n-am reușit să rezonăm nici măcar una dintre ele.

- De unde și toate telefoanele nepoliticoase pe care le-am primit de la Webber.

- Știu că a încercat să te contacteze, zise Cruz. N-am știut că a fost nepoliticos. O să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

- Păi, nici eu nu am fost politicoasă cu el, recunosc eu. Ți-am spus, nu l-am sunat niciodată înapoi.

Cruz o studie cu o față lipsită de expresie.

- Talentul de a lucra cu forme rare de chihlimbar este rar, zise el într-un târziu. Ne-am putea folosi cu adevărat de talentul tău la noi în laborator. Ai fi bine plătită.

- Îmi pare rău, nu.

El clătină din cap amuzat.

- Ești o femeie încăpățânată.

- E vorba de principiu, aici.

- Cred că e vorba, mai degrabă, de faptul că tu ești o Dore, iar eu un Sweetwater.

- Și asta, recunosc eu.

- Știi ceva, nu trebuie să ducem noi luptele bunicilor noștri.

- Nu ne luptăm. Se îndreptă spre ușă. Bunicul tău a învins, îți amintești?

- Fir-ar să fie, Lyra...

- Acum aș vrea să merg acasă, dacă nu te superi. A fost o noapte foarte lungă.

- Încă ceva.

Ea se opri și se întoarse.

- Da?

- Nu e doar bine-cunoscuta încăpățănare Dore, cea care te face să refuzi să-mi ajuți echipa de cercetare cu experimentele, nu-i așa? Cruz se îndreptă spre ea. Tu știi sau suspectezi ceva foarte important în legătură cu ruina asta și cu artefactele pe care le-am scos din ea. Trebuie să știu ce anume ții secret, Lyra.

- N-am idee despre ce vorbești.

- Ba da, zise el. Știi. Și până la urmă ai să-mi spui. Dar asta mai poate aștepta.

Ea reuși încă un zâmbet strălucitor.

- Ai dreptate. Poate aștepta. Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 5

Prima geană de lumină a dimineții abia începuse să înlocuiască strălucirea verde a zidurilor Orașului Mort, atunci când Cruz opri Slider-ul în fața blocului de apartamente. Putea simți cât de epuizată era Lyra. Capul ei se odihnea de spătarul scaunului. Avea ochii închiși. Excitarea psihică adusă de prezența în subteran se risipise. La fel și euforia creată de bio-cocteilul care explodase prin sângele ei când lucrase cu chihlimbarul exotic. El cunoștea bine senzația asta. Energia era energie, fie că avea formă normală sau paranormală. Când foloseai prea multă, îți aducea o senzație extraordinară, dar mai târziu plăteai pentru asta.

- Ai nevoie de somn, zise el.

- Știu. Ea deschise ochii și își privi ceasul. Dacă mă duc direct în pat pot să prind două ore de somn înainte de ora de Meditație Armonică. Vincent stătea pe spătar deasupra umărului ei. Avea încă pe cap bereta de pictor. Dintre ei trei, el era singurul care nu arăta prin nimic că trecuse printr-o noapte lungă. Cruz îl mângâie pe bereta roșie.

- Ești vioi ca întotdeauna, prietene, nu-i așa? zise el.

Vincent mormăi vesel.

Cruz deschise portiera și coborî din mașină. Lyra deja deschisese ușa ei și, cu Vincent vârat sub braț, se îndreptă deja spre intrarea în bloc, atunci când el abia ajunsese în fața mașinii. Dore cea încăpățănată.

Ea își scoase cheia.

- E-n ordine, zise ea căscând ușor. Nu trebuie să mă conduci până sus.

- Ba da, zise Cruz. Trebuie.

Ea ridică din umeri.

- Cum vrei. Mă crezi sau nu, sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.

- Îmi voi aminti cu sfințenie de acest moment.

Se urcară în lift. Când ușile se deschiseră la etajul patru, el o urmă până în fața apartamentului. Acolo, așteptă din nou până când ea intră și rezona o lumină.

Vincent murmură fericit și se rostogoli pe podea. Se îndreptă imediat spre bucătărie. Lyra se întoarse spre Cruz. Îi oferi un zâmbet palid.

- Îți mulțumesc pentru seara interesantă, zise ea. Dădu să se retragă. El își puse vârful cizmei peste prag, făcând imposibilă închiderea ușii. Din locul în care stătea putea să vadă vaza cu orhideele mov.

- Aș vrea să-mi dai o șansă, Lyra, zise el.

Ea clătină din cap obosită.

- Recunosc că am avut câteva fantezii de răzbunare în ultimele trei luni, dar seara asta m-a adus cu picioarele pe pământ, înțeleg că ai nevoie de cineva care poate rezona pietrele alea de ametist, dar nu te voi lăsa să mă seduci ca să o fac. Nu-ți face griji, sunt sigură că mai sunt și alții care pot lucra chihlimbarul mov. Încearcă să pui un anunț în ziar.

- Nu vorbesc de nenorocitele alea de pietre din laborator. Vorbesc despre noi. Tu și eu.

Ea își încrucișa brațele la piept și se sprijini de canatul ușii.

- Dacă vroiai cu adevărat să avem o relație, n-ai fi așteptat atâta timp ca să-mi dai o șansă. Ca să fiu mai specifică, n-ai fi așteptat până când ai aflat că ai nevoie de mine ca să redeschid camera aia.

- Tu ești cea care m-ai dat afară din viața ta, atunci când mi-ai intentat procesul. Ce dracu ar fi trebuit să fac? Făcu o scurtă pauză, căutând cuvintele adecvate. M-am gândit că ai nevoie de timp.

- Nu mai spune. Ea își ridică sprâncenele. Spune-mi, dacă în seara asta nu aveai o criză acolo jos, când exact ai fi venit înapoi?

- Probabil că n-o să mă crezi, dar plănuiam să te sun.

- Ai dreptate. Nu te cred.

- Chiar crezi că te mint?

- De unde să știu? Ultima dată m-ai păcălit.

- Acum trei luni conduceam o investigație asupra securității. Se numește muncă sub acoperire. Tu erai în pericol pentru că încercai să ascunzi ruina aia. Dacă una dintre bandele de antichități ar fi descoperit înaintea mea locația acelei camere, ai fi ajuns compost pentru junglă, și tu știi asta.

Ea expiră profund.

- Am zis deja că înțeleg că, în ceea ce te privește, îți făceai treaba, îndeplinind responsabilitățile pe care le ai față de compania și familia ta. Dar te rog să nu-mi spui că o făceai pentru binele meu, okay? Când aud asta, văd roșu în fața ochilor.

- Asta-i adevărul. Uite, acum trei luni, amândoi aveam secrete unul față de celălalt. Fiecare aveam propria agendă. Tu erai la marginea legii, încercând să-ți protejezi descoperirea. Mă crezi sau nu, încercam să te protejez.

- Păi, rezultatul final este că am început pe picior greșit, iar acum e prea târziu.

El își sprijini un braț de peretele de lângă ușă.

- Nu trebuie să fie prea târziu. Știi, treci cu vederea un detaliu foarte important.

- Care-i ăla?

- Ceva important se întâmplă între noi, o energie bună. Nu poți să negi asta.

- Se cheamă atracție fizică. Mi s-a spus că se întâmplă câteodată între bărbați și femei. Nu-ți face griji, o să treacă.

- Nu, zise el foarte sigur acum de terenul pe care pășea. E mai mult decât atracție fizică, cel puțin pentru mine.

- Păi, îmi dau seama că există toate acele artefacte de ametist care stau în laboratorul tău și pe care ți-ar plăcea să le ai rezonate.

- Lasă pietrele. Nu-mi pasă dacă nu vei activa măcar una dintre ele. Aici e vorba de noi doi. Ce dracu' trebuie să fac ca să-ți dovedesc că sunt interesat numai de tine, nu și de talentul tău?

Ceva din vocea lui păru să o ia prin surprindere. Se încrunță.

- Bună întrebare, zise ea în sfârșit. Să mor dacă știu. Vezi, așa se întâmplă când pornești cu stângul într-o relație, cum am făcut noi doi. Nu sunt sigură că există vreun mod de-a îndrepta lucrurile.

- Hai să aflăm.

El se aplecă ușor spre cadrul ușii. Ea nu dădu înapoi. El se gândi că e un semn bun. Ea îi așteptă sărutul, cu sprâncenele ușor încruntate, ca și cum ar fi așteptat rezultatul unui experiment științific. Neîncrezătoare în rezultat, dar fără să opună rezistență. Era dispusă să accepte testul, dar, dacă el nu ar fi reușit, era pierdut.

Nu avea să piardă. Opțiunea asta nici măcar nu se afla pe masă. Nu pentru un Sweetwater; nu când era vorba de ceva atât de important.

O sărută încet, cu grijă; un adevărat sărut de prima întâlnire.

Ea răspunse cu prudență, dar *răspunse*. Ușurarea, urmată de un fulger de bucurie îi înfierbântă sângele și simțurile.

Gura ei se relaxă sub a lui. Își puse mâinile pe umerii lui. Pentru câteva secunde crezu că îl va împinge. Dar simțea deja căldura emanată de excitația ei. Știind că încă îi răspundea fizic, îi oferea un avantaj pe care avea de gând să-l exploateze din plin. Se trăgea dintr-un lung șir de vânători, la urma urmelor, deși talentele lui erau destul de diferite de cele ale para-rezonatorilor numiți vânători de fantome și care se înscriau în Ghilde.

Își trecu o palmă peste pielea foarte sensibilă și incredibil de fină de pe ceafa lui Lyra și cu degetul mare îi mângâie linia delicată a mandibulei. Ea începu să tremure.

Bărbații din familia Sweetwater nu erau ca majoritatea bărbaților de pe Armonia, ale căror talente psi latente evoluau rapid, datorită unui ceva aflat în mediul planetei, ci abilitățile lor se trăgeau din strămoșii de pe Pământ. El fusese născut ca să vâneze pradă umană, nu fantome de energie extraterestră. Dar nu era singurul lucru

pe care talentul lui îi permitea să-l vâneze. Bărbații Sweetwater își recunoșteau perechea adevărată cu aceeași certitudine cu care își recunoșteau prada adevărată. O recunoscuse pe Lyra pentru ceea ce era, din momentul când o întâlnise - femeia pe care o așteptase întreaga lui viață. Era un Sweetwater. Putea face tot ce trebuia să facă pentru ca ea să fie a lui.

Pentru moment, simțurile îi spuneau mult mai clar decât cuvintele, că ea încă îl mai dorea, cel puțin fizic. Putea lucra cu asta. Partea grea era să rămână în control deplin asupra simțurilor și pasiunii lui.

Degetele ei i se înfipseră în cămașă, strângând. Fără niciun avertisment, o emoție puternică îl scutură din creștet până în tălpi. Amintiri din lungile nopți petrecute, lucrând sau bătând străzile pustii ale Cartierului Vechi, încercând să nu se mai gândească la Lyra, îl loviră cu toată puterea.

Era din nou în brațele lui. Asta era tot ce conta acum.

Toată noapte fusese semi-excitată, iar acum era mistuit de o senzație imperioasă. Sărutul dezlanțuia întreaga forță a nevoii lui. Abia reuși să nu împingă ușa și să o târască pe Lyra în dormitor.

Singurul lucru care îl reținea era vânătorul din el. *Strategia înseamnă totul.*

Simți tremurăturile fierbinți care treceau prin corpul ei și mai riscă o șansă. Își adânci sărutul, împingându-o tăcut să-și amintească ce avuseseră împreună în urmă cu trei luni. Aurele lor sclipiră invizibile în jurul lor, testând, tachinând, încântând, provocând. El și Lyra dansau printr-o ploaie psihică opalescentă, caldă.

Auzi un gâfăit profund și realizează cumva că ieșise din propriul lui gât. Probabil că era timpul să se oprească. Nu-și putea permite să-și piardă controlul, nu la momentul ăsta.

Cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată fu să-i dea drumul din brațe. Toate instinctele îl îndemneau să se folosească de ocazie și să-și lase urma pe ea pentru totdeauna.

Dar reuși, cumva, să-i dea drumul. Făcu un pas înapoi, către hol. Câteva clipe ea doar îl privi cu ochi fierbinți și nefocalizați din cauza dorinței. Buzele îi erau pline și ușor întredeschise. Clipi de câteva ori, apoi deveni din nou stăpână pe propriile simțuri și pe situație.

- Întotdeauna te-ai priceput foarte bine să săruți, zise ea încet.

El nu știa ce să înțeleagă din asta, dar nu își putea permite să facă nazuri. Orice dorință din partea ei era mai bună decât respingerea totală.

- Îmi dai voie să te scot diseară la masă în oraș? zise el. Mergem devreme, pentru că n-o să dormi prea mult în dimineața asta.

- O să mă gândesc. Sunt prea obosită ca să decid acum. Sună-mă după-amiază.

Și îi închise ușa în fața încet, dar ferm.

El rămase un timp uitându-se la ușa, întrebându-se dacă nu cumva îl pregătea pentru un refuz. Când înțelese că nu putea decide, coborî în fața clădirii și se urcă în Slider.

CAPITOLUL 6

Patru ore mai târziu se îmbracă pentru ora de Meditație Armonică, în uniforma care semnifică statutul ei de începătoare: pantaloni gri largi și cămașă gri, largă, cu mâneci late și prinsă în talie cu un cordon gri, simplu. Se simțea încă amețită, în ciuda celor două cani de cafea tare băute.

Când deschise ușa apartamentului, se trezi rapid. Propria ei față o privea de pe prima pagină a *Herald*. Nu era singură în poză. Vincent era pe umărul ei, arătând adorabil ca un ghem încâlcit și cu bereta roșie pe cap. Era și Cruz în poză. Arăta ca întotdeauna, asasinul-șef stăpân pe sine.

- Se pare că suntem iar faimoși, Vincent. Ca în vremurile de odinioară, când dădeam în judecată pe Chihlimbar, Inc.

Vincent scoase niște sunete ca niște ciripituri și privi din geanta sport pe jumătate deschisă, în care ea își ținea lucrurile pentru meditație. Nu manifestă niciun interes pentru ziar.

Trecu cu privirea peste titlu și citi articolul cu o senzație de neliniște crescândă. Nu arată niciun fel de interes pentru ziar.

Ea scana titlul și citi articolul cu un sentiment crescând de stânjenală.

Criza îl scoate în față pe noul șef al Securității Chihlimbar, Inc. O urgență la nou descoperita ruină din pădurea tropicală subterană, l-a adus la fața locului pe noul șef al Securității de la Chihlimbar, Inc. Cruz Sweetwater a venit însoțit de Lyra Dore, care recent a renunțat la procesul intentat împotriva Chihlimbar Inc.

Un purtător de cuvânt al CI ne-a indicat faptul că domnișoara Dore este un consultant pentru antichități care se ocupă de o clientelă exclusivă. Acesta ne-a declarat că ea posedă talentele deosebite necesare salvării celor cinci membri ai echipei de cercetare, prinși în ruina cunoscută sub numele de Camera de Ametist. Natura exactă a acestei probleme nc-a fost descrisă ca fiind un „defect tehnic”. Echipa a ieșit teafără.

Domnul Sweetwater și domnișoara Dore au părăsit scena împreună, făcându-i pe cei de față să se întrebe dacă nu cumva domnișoara Dore nu a renunțat la proces deoarece se află implicată într-o relație personală cu domnul Sweetwater.

- Ei bine, presupun că speculația asta era inevitabilă, îi spuse Lyra lui Vincent. Vor fi și mai multe de genul ăsta, dacă sunt văzută luând masa diseară cu Cruz. Dar, hei, m-au numit *consultant pentru antichități care se ocupă de o clientelă exclusivă*. Asta-i cu o treaptă mai sus față de acum trei luni, când presa sugera că aș fi o acordoare dubioasă care se mai ocupă și de comerț ilegal cu relicve.

Aruncă ziarul pe masa din hol și continuă să coboare. Își aruncă o privire asupra ceasului, constatând că trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă la timp. Din fericire, studioul Maestrului Quinn era doar la câteva străzi mai încolo.

Coșmarul o lovi o stradă mai sus. Între doi pași, se găsi brusc într-o realitate sucită și oribilă. Strada familiară se răsuca în fața ei ca un șarpe infinit, cu capul pierdut în întuneric. Clădirile din era Colonială, aflate de o parte și de alta a ei, se înălțau deasupra ei înguste și imposibil de înalte. Ferestrele sclipeau ca ochii unei insecte uriașe,

- Oh, fir-ar să fie, șopti ea. Iar începe.

Se opri, speriată să mai facă vreun pas, deoarece simțul echilibrului îi dispăruse aproape complet. Totul în jurul ei se clătina și se aplecă. Stomacul i se strânse de greață. Apoi monștrii începură să apară din alei, îl auzi pe Vincent scoțând niște sunete nervoase. Privi în jos și descoperi că geanta sport devenise gura unei bestii ciudate. În gura creaturii era sânge.

Nu, nu sânge. Privea bereta roșie a lui Vincent.

Vincent mârâi din nou. Își dădu seama că nu mârâia la ea. Încerca să-i atragă atenția. Dar în acel moment, unul dintre monștrii din alee se repezi spre ea. Era o chestie ciudată, dezlănătă, cu o formă vag umană, care arăta de parcă tocmai sc ridicase din mormânt. Orbitalele ochilor îi erau goale. Pielea îi dispăruse de pe câteva porțiuni, scoțând la iveală oasele.

Iar halucinez, gândi ea. Știa din experiență că trebuia să rămână concentrată asupra acestei bucăți de informație reală. *Nimic din ceea ce mă înconjoară nu este real*.

Vincent continua să mârâie. Bereta roșie se mișca în sus și în jos și dintr-o parte într-alta, provocându-i și mai multă amețală. Strânse și mai tare geanta sport, dar Vincent nu mai era înăuntru. Panica o inundă.

- Vincent. Unde ești?

Când realizează că i se cățara pe mânecă, scoase un țipăt de ușurare. Vincent ajunsese pe umărul ei, murmurând nervos și se cuibări mai aproape. Contactul fizic o ajută să-și revină. Dădu drumul genții și ridică mâna să-l atingă.

Coșmarul se dizolvă la fel de repede cum apăruse. Instantaneu ieșise din întunecata lume a lui Alice în Țara Chihlimbarului și ajunsese pe o stradă obișnuită. Pulsul îi era mărit, iar palmele o furnicau. Respira mult prea repede și încă îi era greață, dar măcar nu mai halucina.

Un vânător pensionar, pe care îl zărea adesea prin cartier, o privi îngrijorat. Harvey Wilkens se plimba întotdeauna dimineața pe la ora asta. Nu mai arăta deloc ca și cum tocmai se ridicase din mormânt.

- Sunteți okay, domnișoară Dore? întrebă el.

- Da. Da, sunt. Mulțumesc, Harvey. Nu prea am dormit noaptea trecută. Cred că sunt puțin nervoasă.

Harvey dădu din cap.

- Am auzit că ați coborât în junglă să salvați echipa CI.

- Ai citit ziarele de dimineață?

- Nu. Nu citesc niciodată ziarele. Ziarele mint. Am auzi zvonul ăsta pe străzi.

- Deja?

- Au fost doi vânători prinși în ruina aia, zise Harvey. Zvonurile se răspândesc repede în Ghildă. Am mai auzit că v-ați împăcat cu noul șef al Securității de la Chihlimbar, Inc. Mă bucur să aud asta. Sweetwater e ghildar, știți.

Ea simți că îngheață.

- Nu, n-am știut asta. Știam că familia Sweetwater menține relații apropiate cu Ghildele, dar nu știam că sunt o familie a Ghildei.

- Depinde cum definești Ghilda.

- O definesc după faptul că o familie are o parte din bărbați, sau chiar toți bărbații din familie, vânători de fantome.

- Da, păi e mai complicat când vine vorba de Sweetwater, zise Harvey. Dar pot să-ți spun un lucru, au fost membri ai familiei Sweetwater care au luptat cot la cot cu Ghildele în timpul Erei Discordiei.

- Ai observat vreodată, Harvey, că cu cât ne îndepărtăm de Era Discordiei, apar tot mai mulți oameni care susțin că au avut membri ai familiei prezenți la diferite bătălii?

- Asta nu-i o legendă de familie fabricată, pot să-ți spun asta. Cei din Sweetwater au fost acolo.

- Așa au fost și cei din familia Dore, zise ea mândră.

- Așa-i. Încerc doar să-ți spun că legătura familiei Sweetwater cu Ghildele merge până la fondarea organizațiilor. Dar familiei îi place să fie discretă. Vorba e că au niște talente neobișnuite în ramura asta.

Asta chiar că era ceva interesant, gândi ea. Cei din familia Sweetwater nu făceau un secret din faptul că existau multe talente puternice în familie. Dar se presupunea că toate erau talent de lucrat cu chihlimbare. Având un talent pentru chihlimbar, nu era considerat ceva ciudat sau amenințător. Însemna că, pur și simplu, aveai o afinitate foarte dezvoltată pentru chihlimbar. Abilitatea asta era folositoare în descoperirea și acordarea chihlimbarului, dar nu pentru prea multe alte lucruri. Dar dacă Cruz și rudele lui aveau alte feluri de abilități paranormale - și mai ales dacă aceste , abilități erau puternice - ar putea explica de ce familia avea reputația de a fi discretă.

Era adevărat că o întreagă varietate de talente apărea din ce în ce mai des în rândul populației, dar atitudinea socială față de paranormal se schimba mult mai încet. Una era să ai un talent obișnuit, acceptat social, cum ar fi abilitatea de a lucra cu energia fantomă sau capcane - iluzii sau să acordezi chihlimbar standard. Cu totul altceva era să pozezi o abilitate rară sau periculoasă. Astfel de talente îi făceau nervoși pe ceilalți.

Bunicul ei îi explicase aceste lucruri și felul cum îi afecta pe cei cu talente neobișnuite. După această lecție scurtă îi dăduse nu sfat și mai scurt. *Faci parte dintre aceștia, fătó. Ține-ți capul jos. Lasă-i să creadă că singurul lucru pe care îl poți face este să acordezi chihlimbarul.*

După cum se dovedise, sfatul îi fusese de puțin folos. Poate că avea un talent puternic, dar acordarea chihlimbarului și prospecțiunile se dovediră a fi singurele aplicații ale acestei abilități. Cel puțin așa fusese până când descoperise camera de ametist.

- Nu mai spune, zise ea politicoasă.

- Da, doamnă, o mulțime de povești despre familia Sweetwater, zise Harvey cu un aer cunoscător.

- Zău? Aveam impresia că singurul talent al celor din familia Sweetwater este afinitatea pentru chihlimbar. Asta nu-i ceva neobișnuit.

Harvey îi făcu conspirativ cu ochiul.

- Aveți dreptate, domnișoară Dore. Doar o afinitate pentru chihlimbar. Nimic neobișnuit în legătură cu Cruz Sweetwater sau oricine altcineva din familia asta. Nu, domnule. Absolut nimic. Nu vă faceți griji, știu cum să păstrez un secret. La urma urmei, sunt un ghildar.

- Cred că nu ne-am înțeles bine, zise ea.

- Nu vă faceți griji, înțeleg unde bateți. Nu voi spune o vorbă despre Sweetwater nimănui. Singurul motiv pentru care am adus vorba despre talentele lor este că m-am gândit că știți deja totul despre ele, mai ales că sunteți așa de apropiată de Cruz. Harvey chicoti și îl mângâie prietenos pe Vincent. Să aveți o zi bună și dumneavoastră și micul rozător. Ne vedem mai târziu.

- La revedere, Harvey. Harvey plecă iute. Ea îl urmări până ce dădu colțul de la capătul străzii. După ce dispăru, își continuă obosită drumul, cu fiecare mușchi și nerv tensionat pentru cazul în care trotuarul ar fi început din nou să se răsucescă și să se zvârcolească sub picioarele ei.

Până atunci nu avusese niciodată mai mult de un coșmar într-o perioadă de douăzeci și patru de ore, dar nu avea cum să știe dacă acest lucru nu avea să se schimbe. Procesul îi golise atât de mult contul din bancă, încât nu își mai putea permite să-și regleze piatra fulger și întreținerea de rutină a mașinii. Dar chiar dacă ar fi putut folosi mașina, nu ar fi avut curajul să se așeze la volan, de teamă că ar fi fost lovită de unul dintre visele ei.

- Îmi afectează calitatea vieții, Vincent, zise ea. Cred că în astfel de momente trebuie să cauți ajutor. Dar cum aș putea explica visele unui parapsiholog? Orice doctor ar presupune că sufăr de episoade psihotice și ar da vina pe vreun fel de traumă psi. După asta ar trebui să explic cum simțurile mele nu sunt normale în totalitate și cu asta s-ar duce totul de râpă.

Vincent mormăi încurajator.

- Mulțumesc, prietene. Știam eu că o să înțelegi.

Două străzi mai încolo se opri în fața Găurii în Perete, un mic restaurant care ocupa parterul clădirii în care se afla Institutul de Meditație Armonică. Împinse ușa și fu întâmpinată de mirosul de chifle proaspete și cafea tare.

- Bună dimineața la toată lumea, zise ea.

Se auzi o rundă de „*Hei, ai apărut în ziarele de dimineață*” și „*Ce se întâmplă între tine și Sweetwater?*” și „*Sunteți iar împreună?*” de la obișnuții localului.

Grupul de dimineață de la Gaură era un amestec de vânători de comori de tunel și junglă independenți, de mică anvergură, și de comercianți din cartier care se ocupau de partea minoră a comerțului cu relicve extraterestre. O primiseră pe Lyra în mijlocul lor cu trei ani în urmă, imediat după ce se mutase în cartier și deschisese Dore Acordări & Consultanță.

- Ca să știți, nu e nimic între mine și Cruz Sweetwater, decât un pic de afaceri, zise Lyra cu fermitate. Una dintre echipe a dat de necaz în ruină seara trecută, iar el a trebuit să vină și să mă ia ca să-i scot din capcană.

Cineva chicoti.

- Sper că i-ai făcut pe cei de la Chihlimbar, Inc să plătească cu vârf și îndesat.

- Asta și intenționez să fac, zise Lyra.

- Ziarele sugerau că tu și Cruz ați fi din nou împreună, zise Josie Taylor, proprietarul magazinului Relicvele Taylor.

- Nu crede tot ce citești în ziare. Lyra își privi ceasul apoi zâmbi către bucătăreasa încărunită. E okay dacă îl las pe Vincent cu tine, ca de obicei, Adele?

- Sigur că da. Adele își flutură spatula. Am o chiflă cu numele lui pe ea.

Vincent chicoti cu entuziasmul obișnuit. După trei luni, cunoștea obiceiul. Coborî de pe umărul lui Lyra, se rostogoli pe podea și sări pe unul din scaunele libere. Ben Symmington, proprietarul lui Symmington Coloniale de Colecție, era așezat pe scaunul de alături. El zâmbi.

- Bună, micuțule, zise el. Îl mângâie pe Vincent pe beretă apoi privi spre Lyra. Voi doi ați întârziat azi.

- Ne-am întors din subteran abia pe la patru dimineața, explică Lyra. Își acoperi un căscat cu mâna. Adele, trece chifla lui Vincent în contul meu. Ne vedem peste o oră.

- Cafeaua ta va fi gata până atunci, promise Adele.

Lyra zâmbi.

- Addy, știi că nu am voie să beau cafea după meditație. Maestrul Quinn zice că cofeina este otravă pentru simțuri.

Adele se strâmbă.

- Asta mi le face pe ale mele să funcționeze.

- Și pe ale mele, recunosc Lyra. Ne vedem mai târziu. Ieși pe ușă, făcu dreapta și intră în holul principal al clădirii. Un rând de scări ducea la etajul unde se afla Institutul. Când intră în studio puțin mai târziu, văzu imediat că era ultima venită. Ceilalți paisprezece elevi stăteau deja pe covorașe, cu picioarele încrucișate, și se întoarseră spre ea privind-o cu reproș.

- Scuze că am întârziat, zise ea stânjenită. Elevii trebuiau să vină la timp. Întârzierea era un semn al lipsei de echilibru armonic.

Maestrul Quinn, așezat pe un covoraș în fața clasei, dădu solemn din cap. Avea capul ras, un stil care sublinia trăsăturile lui ascetice și ochii profund pătrunzători. Purta o robă grațioasă de culoarea chihlimbarului, iar

la gât mai multe șiraguri de mărgelă din chihlimbar, Lyra presupunea că are în jur de treizeci și nouă-patru-zeci de ani.

- Bine ai venit, Lyra, zise el pe tonul lui calm, senin.

- Bună dimineața, Maestre Quinn, zise ea.

Se înclină formal, cumva perfunctoriu, apoi își scoase repede covorașul din geanta sport și se așeză.

- Să începem, zise Quinn. Respirați adânc. Deschideți-vă fereastra interioară și ascultați-vă simțurile. Găsiți-vă echilibrul armonic din voi.

Lyra închise ochii și se concentra cu grijă asupra instrucțiunilor. Din nefericire, nu reușise să prindă abilitatea de a medita. Din păcate, cu cât încerca mai tare să se scufunde într-o stare mentală de liniște pe care ceilalți studenți o reușeau cu ușurință, cu atât mai dificil devenea procesul,

O neliniște neplăcută se lăsă peste ea, producându-i nervozitate în loc de calm. Descoperi că încerca în mod conștient să oprească această senzație. Maestrul Quinn îi spusese să nu se mai lupte cu agitația, explicându-i că secretul echilibrului armonic era acela de a renunța la iluzia de control. Dar lucrul ăsta, aflase ea, era mai ușor de zis decât de făcut.

- Fiți atenți la ce vă șoptesc simțurile, intona Maestrul Quinn, toate răspunsurile se află acolo, înăuntrul vostru...

CAPITOLUL 7

Cruz se trezi cu o tresărire de energie care îi devenise foarte familiară în ultimele săptămâni. Simțurile lui intrară în funcțiune la capacitate maximă, lăsându-i o senzație neplăcută de supra-rezonare; un vânător gata să sară la jugulară, dar fără nicio țintă în fața ochilor.

Aceste atacuri subite deveniseră mai frecvente, apărând la întâmplare. Veneau însoțite de fragmente de imagini pe care nu le putea vedea clar. A avea doar o vagă impresie de canioane înalte formate de structuri și clădiri răsucite în mod ciudat. Împreună cu niște imagini scurte de oraș de coșmar, venea și senzația că Lyra se află în pericol. Dar fâșiile de viziuni dispăreau întotdeauna la fel de inexplicabil de cum apăreau.

Cu ocazia primelor două experiențe de felul acesta, îl trimisese pe tânărul lui văr, Jeff, agent al CI Security, ca să o verifice, foarte discret, pe Lyra. Știa că ar fi fost furioasă dacă i-ar fi trecut prin gând că o spionase în ultimele trei luni. Dar trebuia să fie sigur că ea nu se afla în pericol. Jeff îi raportase că ea era bine, ocupându-se de lucrurile de care se ocupa de obicei. Nu găsisese nicio dovadă că ea ar fi în vreun pericol. Nu avea nici măcar întâlniri. Păruse total preocupată de munca ei de acord și de procesul împotriva lui Chihlimbar, Inc.

Cruz era măcar mulțumit să afle că ea nu se vedea cu un alt bărbat.

După câteva episoade mai neliniștitoare, pentru un timp, începu să-și pună întrebări în legătură cu propria lui sănătate mentală. Făcuse unele cercetări. El și cei doi frați ai săi erau ultimii dintr-un lung șir cu abilități neobișnuite. De generații, aceste abilități aduseseră familiei o avere considerabilă.

Dar moștenirea avea o parte foarte întunecată. Talentele familiei erau puternice, dar strămoșii lui foarte pragmatici ajunseseră la concluzia că nu exista decât o singură aplicație cu adevărat profitabilă pentru aceste abilități unice. Rezultatul era că, timp de câteva sute de ani, strămoșii lui își câștigaseră existența prin moduri care nu arătau prea bine la lumina zilei. Nu putea fi ignorat faptul că arborele genealogic al familiei era populat cu asasini profesioniști, hoți, ucigași plătiți și mercenari.

Era adevărat că familia Sweetwater se mândrea cu faptul că accepta numai contractele pe care le considerau a fi de partea binelui. Credeau despre ei înșiși că sunt băieții buni. Dar atunci când vânai și ucideai pentru bani, ce însemna că ești? Și ce se întâmplă cu psihicul individual al membrilor unei familii angajate în astfel de afaceri de câteva sute de ani, încă de la sfârșitul anilor 1890, din vremea Vechiului Pământ?

Dar acele vremuri se încheiaseră, își reaminti el. Cu cincizeci de ani în urmă, bunicul lui pusese capăt acestei afaceri de familie care se desfășurase timp de generații întregi. Big Jake Sweetwater așezase clanul pe un curs nou. Mai mult sau mai puțin.

Desigur, unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Până la urmă, concluzionase că visele neliniștitoare erau doar rezultatul unei legături psihice pe care o avea cu Lyra. Vânătorul din el îi vâna subconștientul, frustrat că nu reușise să-și revindică perechea.

Curând, gândi el. Nu va mai dura mult.

Telefonul rezona. Se așeză pe marginea patului și privi numărul care apărea pe micul afișaj. Vorbești de lup. Un telefon de la bunicul lui nu era niciodată un mod bun de a-și începe ziua. Ridică receptorul.

- Bună dimineața, domnule,

- A trebuit să o folosești pe Lyra Dore ca să scoți echipa aia noaptea trecută? mârâi Jake Sweetwater.

Lipsa urării de „bună dimineața” sau „te-am trezit”, era stilul clasic al lui Big Jake Sweetwater. Avea prea puțină răbdare pentru vorbele bune, obișnuite, în afară de cazul în care îi convenea să le folosească pentru un motiv de el știut. În astfel de ocazii, când era politicos sau diplomat, oamenii inteligenți fugeau pe ușă afară. Cordialitatea era un semn sigur că Jake era pus pe rele. Singura persoană care reușea să-l controleze, cât de cât, era soția lui, Madeline.

- Niciunul dintre oamenii pe care îi avem n-ar fi putut să de-rezoneze ușa aia, zise Cruz cu răbdare.

- Da, ziarele au fost foarte clare în privința asta. Presa se distrează de minune cu subiectul ăsta. De trei luni Lyra Dore încearcă să pună compania într-o lumină proastă, în toate ziarele. A descris CI ca fiind o pisică-spectru mare și rea căreia îi place să înghită la masa de prânz mici prospectori independenți. Acum ne arată ca fiind total idioți pentru că a trebuit s-o chemăm pe ea să deschidă ruina.

- Asta este o interpretare posibilă.

- E al dracului de sigur că e singura interpretare din toate știrile. Și ce-i cu chestia asta, că ați fi implicați într-o relație amoroasă? De unde le-a venit reporterilor ideea asta?

- Știi cum e presa, zise Cruz. Caută întotdeauna să deformeze.

- Cu cât ai plătit-o pe Lyra Dore să de-rezoneze camera?

- Nu am discutat despre onorariul ei încă. Seara trecută nu a fost timp. A fost de acord să ajute imediat ce i-am spus că cinci oameni au fost prinși înăuntrul camerei. După asta, am fost ocupați.

- Ha. E o Dore. Va găsi o cale să întoarcă asta în avantajul ei. Probabil că ne va cere o avere și va trebui să plătim, pentru că, dacă n-o facem, CI va arăta ca imperiul corporatist rău pe care vrea ea să-l vadă lumea că este.

- O să-ți spun care-i prețul. Apropo, mai e ceva la care va trebui să te gândești, domnule.

- Ce anume? întrebă Jake.

- Încă mai avem nevoie de expertiza ei în laborator. Nimic nu s-a schimbat de aseară. Webber nu a reușit să găsească pe nimeni altcineva care să poată acorda ametistul, ca să nu mai zic, să poată rezona relicvele alea.

- Fir-ar să fie. Jake rămase tăcut un moment. Păi, la dracu', poate că pietrele alea sunt doar niște sculpturi drăguțe extraterestre, până la urmă, așa cum pretinde Lyra Dore.

- Am senzația că acelea găsite de noi în ruină nu sunt nimic mai mult decât niște frumoase lucrări de artă, fu de acord Cruz.

Urmă o scurtă tăcere în timp ce Jake rumega informația asta.

- Crezi că ne ascunde ceva? Că a dosit unele pietre?

- Tu ce ai fi făcut dacă ai fi fost în situația ei, cu o companie mare care se întinde să preia controlul asupra descoperirii tale?

Jake mormăi.

- La dracu', aș fi ales câteva dintre cele mai importante piese și le-aș fi ascuns într-un loc de care aș fi fost sigur că nu-l găsește nimeni vreodată. Apoi aș aștepta până când se liniștesc apele și le-aș vinde pe piața colecționarilor subterani.

- Așa m-am gândit și eu.

- Pe iadul verde. Ar fi trebuit să mă gândesc că o să încerce așa ceva. E o Dore. Bucătică de chihlimbar ruptă din bătrânul bloc de piatră. Dacă ar fi avut un pic de creier ar fi luat banii pe care i-am oferit noi. Așa ar fi făcut orice persoană rezonabilă.

- Nu cred că Lyra se simțea rezonabilă acum trei luni, când am făcut mișcarea de preluare a ruinei.

- Ce a provocat închiderea acelei intrări? întrebă Jake.

- Nu știm. Lyra spune că probabil au fost niște curenți rătăciți de la un râu psi din apropiere sau o furtună. Singura alternativă, susține ea, este că cineva a închis intrarea cu bună știință, lucrând eu argint, diamant sau ametist.

- Ziceai că nu există indicii ale vreunui râu sau furtună în zona aia.

- Exact.

- Păi, noi știm că nu avem pe nimeni dintre oamenii noștri care poate lucra cu ametist. Dacă am fi avut, n-ar fi trebuit s-o chemăm pe Lyra Dore. Jake făcu o pauză. E cineva în echipa aia care poate lucra cu argint sau diamant?

- Nu. Am verificat profilurile parapsihice ale tuturor celor implicați chiar aseară, după ce m-am întors la suprafață. M-am uitat și în dosarele celor doi Ghildari. Niciunul dintre ei nu poate rezona vreuna dintre variațiile astea trei ale pietrei. Și chiar dacă s-ar dovedi că unul sau una dintre ei și-a ținut talentul secret, nu există niciun motiv serios pentru a încerca să omoare cinci oameni.

- Știm al dracului de bine cine ar fi putut închide intrarea aia, nu-i așa? Și avea și motiv. Răzbunare. Unde era Lyra Dore când s-a închis camera?

- Nu știi, recunoști Cruz. Dar nu contează. Nu ea a sabotat ruina.

- Poate că a reușit să găsească un mod de a pune o capcană cu efect întârziat, înainte de a preda controlul asupra camerei, medita Jake.

- Nu, zise Cruz. Lyra e supărată pe CI, dar nu ar pune niciodată niște vieți în pericol de dragul răzbunării.

- Ce te face să fii atât de sigur?

- Știi de ce sunt sigur.

Jake expiră zgomotos.

- Recunoaște, ai greșit în privința ei. Nu este femeia care ți se potrivește.

- Ba da, zise Cruz calm. Este.

- Fir-ar să fie, dacă era femeia potrivită, nu te aflai acum în situația asta. Se joacă cu tine.

- Acum trei luni s-au complicat lucrurile. Din vina mea. Acum nu mai are încredere în mine. Trebuie să schimb situația asta.

- Tu trebuie să-ți faci doar treaba. Află ce ne ascunde. Jake întrerupse convorbirea. Cruz privi telefonul mort din mâna lui.

- Îmi pare rău să ți-o spun, Big Jake, dar am alte priorități.

CAPITOLUL 8

- Iartă-mă că-ți vorbesc de lucruri personale, Lyra. Maestrul Quinn îi zâmbi cu zâmbetul lui blajin. Nu pot să nu observ că în ultimul timp pari din ce în ce mai descentrată. Simt că ceva te împiedică să-ți găsești echilibrul armonios interior.

Ultimii elevi ai clasei de meditație părăseau studioul. Lyra termină de rulat covorașul și îl vârî în geantă.

- Știi că nu am fost o elevă bună, zise ea. Se pare că nu mă pot concentra prea bine. Lucrurile au fost cam agitate pentru mine în ultima vreme.

Quinn dădu din cap serios.

- Am văzut ziarele de dimineață. Șeful Securității de la Chihlimbar, Inc. ți-a cerut să ajuți la o operație de salvare din ruina pe care ai descoperit-o acum câteva luni. Sunt surprins că ai fost de acord să-i ajuți.

- Nu prea am avut de ales. Se lăsă pe vine ca să-și tragă fermoarul la geantă. Câțiva oameni erau prinși înăuntru. Chihlimbar, Inc nu avea pe nimeni care să poată să de-rezoneze intrarea.

- Înțeleg. A fost o acțiune generoasă și caritabilă din partea ta. Dar presupun că acum, de când CI știe că ești singura la care pot apela să lucreze cu chihlimbarul ametist, îți vor cere din ce în ce mai mult ajutorul.

- Pot să-mi ceară, dar răspunsul meu va fi nu.

- Sper, pentru binele tău, că vei găsi puterea să-i refuzi, îngrijorarea din vocea lui calmă o surprinse. Se ridică încet în picioare.

- De ce spunei asta?

El nu răspunse imediat. În schimb o privi lung. Ea se întrebă stânjenită ce vedea el.

- Ezit să spun mai multe, zise el, în sfârșit. Nu e locul meu. Treaba mea este să-ți ofer călăuzire pe măsură ce cauți echilibru și armonie în viața ta. Dar ești eleva mea și am o responsabilitate față de tine. Simt că trebuie să te avertizez.

Un fior rece trecu peste ea, ca acela pe care îl avea atunci când era lovită de coșmar. Strânse cu putere mânerul genții sport.

- Dacă intenționați să mă avertizați să nu mă implic cu Chihlimbar, Inc., nu vă faceți griji, zise ea. Îmi dau seama că asta ar însemna să invit necazurile.

- Nu mă îngrijorează doar reînnoita ta asociere cu Cruz Sweetwater și familia lui. Quinn se îndreaptă spre ferestrele înalte al studioului. Își împreună mâinile la spate și contemplă priveliște asupra zidului Orașului Mort. Mă îngrijorează energia crescândă a dizarmoniei pe care o percep în aura ta. Încă o dată îmi cer iertare ca intervin, dar te simți bine, Lyra?

Îi era frică să respire. Dacă Quinn putea simți că se întâmpla ceva cu ea, ceva care îi afecta mintea și felul în care percepea realitatea, poate că avea o problemă mai mare decât credea ea. Dar, afurisită să fie, dacă va recunoaște asta față de cineva, inclusiv Quinn. Cel puțin, nu încă. Exista posibilitatea să sufere din cauza stresului. *De asemenea, o posibilitate foarte bună să fiu într-o stare de negare totală*, gândi ea.

Dar nu putea trece peste faptul că, cu excepția acelor momente îngrozitoare când o învăluiau coșmarurile, se simțea normală. Ei bine, la fel de normală ca întotdeauna. Sigur că, de obicei, nebunii credeau și ei că sunt normali. *Cum ar fi bunicul, de exemplu*, gândi ea cu tristețe.

Arthur Dore își petrecuse ultimii ani căutând obsesiv diverse și asortate revendicări de legendare descoperiri de chihlimbar pierdute, își cheltuise toți banii pe hărți de comori și jurnale false, care pretindeau că conțin secretul locațiilor unor mine născocite de chihlimbar rar și exotic. Până la urmă murise fără niciun ban. Ea fusese singura rămasă lângă patul lui. Trebuise să scotocească prin contul ei de economii amărât ca să plătească înmormântarea.

Bunicul ei fusese un om morocănos, dezamăgit și nefericit, dar ea îl iubise. Iar el o învățase câteva lucruri, unul dintre ele fiind importanța păstrării propriilor secrete.

- Sunt bine, Maestre Quinn, zise ea politicoasă. Vă apreciez îngrijorarea, dar sunt într-o formă excelentă. Pe bune.

- Nu vorbeam despre sănătatea ta fizică. Quinn nu își dezlipi privirea de pe turnurile de smarald. Mă îngrijorează starea în care se află bunăstarea psihicului tău. Înțeleg că nu vrei să discuți despre asta, și este prerogativul tău. Dar simt că ceea ce se întâmplă cu tine este legat de talentul tău. Dezechilibrul armonic din aura ta este mai rău în dimineața asta.

- Vă rog să nu vă faceți griji în privința mea, domnule.

- Te-ai gândit că, lucrând noaptea trecută cu ametist, s-ar putea să fi exacerbat problema?

- Nu am o problemă, zise ea scurt. Sunt doar puțin obosită și stresată. Am ajuns târziu acasă. Nu am dormit destul. N-am avut timp pentru micul dejun. De la una, de la alta, în dimineața asta probabil că sunt stoarsă din punct de vedere armonic. Dar încă o cană de cafea tare poate repara situația asta.

Se întoarse spre ea cu expresia lui senină ca întotdeauna. Zâmbi din nou cu zâmbetul lui înțelept.

- Nu îmi datorezi nicio explicație sau scuză. Ai dreptul la intimitatea ta. Voi adăuga doar că, dacă te vei decide vreodată că ai nevoie de o îndrumare intimă decât cea pe care o ofer grupului, sper că vei simți că poți veni la mine.

Simți cum i se ridică părul pe ceafă.

- Aăă, mulțumesc, zise ea.

Doamne sfinte. Oare Maestrul Quinn îi sugera ceea ce credea ca că îi sugerează? Se dădea la ea?

Nu, sigur că nu. Era doar imaginația ei. Pentru Dumnezeu, doar era guru de meditație armonică.

Așa se întâmpla dacă te frigeai cu un Sweetwater. Începeai să vezi fiecare bărbat ca pe un potențial pericol de foc.

Strângând la piept geanta sport, ieși grăbită pe ușă și cobori scările.

CAPITOLUL 9

O oră mai târziu, îmbrăcată de lucru, cu Vincent așezat pe umărul ei, Lyra lovi de trei ori cu piciorul încălțat cu pantof negru cu toc jos, în ușa din spate a Galeriei Halifax. Nici nu se punea problema să bată în ușă cu mâna, pentru că avea nevoie de amândouă mâinile ca să țină pachetul pe care îl adusese cu ea.

Nancy deschise ușa imediat și se aplecă să privească în ambele direcții. Satisfăcută, zâmbi când o văzu pe Lyra strângând la piept obiectul învelit într-o pătură.

- Oh, bine, zise ea. E unul mare de data asta.

- Mi-ai zis că le vrei mai mari.

- Mărimea e importantă pentru clienții mei.

- Dă-mi o mână de ajutor, zise Lyra. Chestia asta e grea.

- Bine, îl apuc de partea asta. Nancy coborî pe ultima treaptă și apucă de-o parte a pachetului. Îh, ai dreptate, cântărește o tonă. Nu pot să cred că l-ai cărat șase străzi.

- Și prin aleile dosnice, nu mai puțin.

- De ce nu l-ai adus cu mașina?

- Știi că încerc să merg cât mai mult pe jos.

- Da, dar asta-i ridicol. Nancy potrivi pachetul ca să treacă de deschizătura ușii. Apropo, presupun că știi că azi ești pe prima pagină a ziarului *Herald* și a *Curentului*. Și la știrile de pe rez-ecran?

- Exact ca în vremurile bune de acum trei luni. Cel puțin Vincent arăta adorabil.

Reușiră să aducă pachetul în camera din spate. Vincent sări de pe umărul lui Lyra și se urcă pe frigiderul micuț în care Nancy păstra pentru el o farfurie cu prăjiturile.

- Deci ăsta a fost adevăratul motiv pentru care Cruz Sweetwater a venit la petrecerea de aseară? Nancy o studie pe Lyra cu atenție. Avea nevoie de tine să salvezi echipa aia?

- Da, dar susține că a fost ceva neprevăzut. Spune că avea de gând să mă sune oricum, pentru că vrea să-i mai dau o șansă. Lyra se crispă. Ce șanse sunt să fie așa?

- Știam eu. Nancy se umplu de bucurie. Ți-am zis eu că se va întoarce curând. Chiar tu ai zis că, din punctul lui de vedere, doar își făcea munca acum trei luni. Trebuie să recunoști că erai în pericol. Bandele ale de antichități sunt fără milă. Dacă una dintre ele ar fi aflat despre ruină, până acum ai fi fost hrană pentru plantele din junglă.

- Mulțumesc pentru imaginea asta.

-Tre' să-ți spun, eram moartă de frică când încercai să vinzi relicvele alea pe piața subterană. A fost un fel de ușurare atunci rînd primul tău client s-a dovedit a fi un agent sub acoperire de la Securitatea Chihlimbar, Inc. Cum stau lucrurile acum?

- M-a invitat să iau cina cu el diseară.

- Sper c-ai spus da?

- Mă mai gândesc, zise Lyra.

- Oh, foarte decisă. Nu fi idioată. Ce problemă poate fi cu o cină? Măcar te alegi cu o masă gratis din afacerea asta și probabil că va fi una foarte, foarte scumpă. Nu e prea mult ca plată, dar mai bine decât nimic.

- Așa este. Dar se pare că laboratorul CI încă nu a reușit să găsească pe cineva care poate rezona chihlimbarul ametist.

Entuziasmul lui Nancy se risipi.

- Cu alte cuvinte, tu crezi că Sweetwater are un motiv ulterior pentru care te-a invitat la cină?

- E o bună posibilitate, da.

- Fir-ar să fie. Nancy își încreți nasul. Și eu care mă gândeam că voi vedea un final fericit.

- Nu-ți fă speranțe.

Așezară pachetul pe suprafața de lemn a unui banc de lucru

- Eu zic, totuși, să iei masa cu tipul ăsta, zise Nancy. Dă-i o șansă. Cel puțin, dacă ești văzută cu el, o să-ți folosească a afaceri.

- Îmm. Nu m-am gândit la asta,

- Glumești? Nancy rânji. Din dimineața asta ești din nou faimoasă, mulțumită lui Cruz. N-ai citit niciunul din articolele din ziare? Făcu semn cu capul spre ziarul *Herald* așezat pe o masă din apropiere. Te-au numit consultant privat de antichități care se ocupă de o clientelă exclusivă,

- Am observat. Acum trei luni eram doar o dubioasă acordoare de chihlimbar, în ceea ce-i privea pe jurnaliști.

- Ai fost up-gradată, zise Nancy. Desigur că au și sugerat că motivul pentru care ai renunțat la proces a fost acela că ai o relație secretă cu Sweetwater.

- Zvonurile astea vor deveni și mai rele dacă ies cu el la masă.

- Și ce dacă? Mai bine decât să stai în casă în fiecare seară, așa cum ai făcut în ultimele trei luni.

- Poate.

Lyra desfăcu legăturile care țineau pachetul și dădu la o parte pătura veche. Zâmbi cu încetineală.

- Ce crezi? întrebă Lyra.

- Cred că e un alt Chimera original și că se va vinde într-un rez-minut. Domnul Anonymous o să-l cumpere imediat, la fel cum a făcut și cu celelalte, dacă îi ofer ocazia. Dar știi, încep să mă gândesc că ar fi timpul pentru o licitație.

- Nu sunt sigură, zise Lyra. O licitație ar atrage presa.

- Există deja zvonuri care circulă în lumea artei despre misteriosul Chimera. Ar fi un PR nemaipomenit.

- Da, dar prea multă atenție ne-ar putea ruina. Mi-ai zis de criticul ăla, de la *Herald*, care te-a tot bătut la cap în ultimul timp ca să-i dai detalii despre noul artist din galeria ta. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar decide să facă o investigație?

- Mă descurc eu cu el, zise Nancy sigură pe ea.

- Hâmm.

Vincent sări pe un capăt al bancului de lucru, ținând într-una din labe o prăjiturică. Mesteca entuziasmat, fără să arate vreun interes pentru tablou.

Amândouă îl priviră. Lyra observă că bereta roșie îi atârna precar. Se aplecă și îi aranjă agrafa care ținea bereta.

- Haide, o îndemnă Nancy. Ce contează încă o mărunță licitație de artă într-o galerie mică? Nu va face niciun val.

- Știi la fel de bine ca și mine că, dacă se află că Chimera este, de fapt, un iepuraș de praf, piața asta se va prăbuși peste noapte, zise Lyra. Domnul Anonymous își va cere banii înapoi. Mai rău, probabil că ne va da pe amândouă în judecată. Nu numai că vom fi amândouă ruinate financiar, dar reputația noastră se va spulbera.

- Okay, okay, vom face o licitație foarte *particulară*. Doar cei mai exclusiviști coniseseuri ai artei moderne vor fi invitați. Și, desigur, domnul Anonymous. O vom ține foarte discret. Colecționarilor o să le placă. Ofertele o vor lua razna. Vom fi bogate.

- Păi...

- Asta-i șansa noastră să facem bani buni, Lyra. A sosit timpul să țintim spre inelul de chihlimbar, prieteno. De ce eziți? Nu ești tu. Unde este spiritul ăla curajos de Dore? Asta-i femeia care a încercat să dea în judecată Chihlimbar, Inc.?

-Asta-i femeia care e îngropată în datorii pentru că a încercat să dea în judecată Chihlimbar, Inc., zise Lyra sec. Dar când ai dreptate, ai dreptate. Este o ocazie rară. Hai s-o facem. Se opri și privi ziarul *Herald*. Nu-mi vine să cred că m-au numit consultant de antichități în loc de acordoare.

- Consultant de antichități cu o clientelă exclusivă. Au făcut să pară ca și cum Cruz Sweetwater însuși e unul dintre clienți tăi.

- Mă întreb de unde i-o fi venit presei ideea asta?

- Ceva îmi spune că a venit direct de la departamentul de publicitate al lui Chihlimbar, Inc., zise Nancy. Și asta înseamnă că au primit-o de la Cruz Sweetwater. Felul lui de a încerca să-și îndrepte greșelile, pariez. În lumea artei și a antichităților, nu poți cumpăra asemenea publicitate. Ți-a făcut o mare favoare. E gest foarte romantic, dacă vrei să știi.

Lyra expiră încet, gândindu-se.

- Știi, ai dreptate. O cină cu Cruz Sweetwater ar putea fi bună pentru cariera mea.

- Asta e! Spune-ți că te întâlnești cu el pentru că publicitatea va fi bună pentru afaceri.

CAPITOLUL 10

Telefonul sună chiar în momentul când deschidea ușa din spate a magazinului ei.

- Dore Acordări și Consultații, zise ea rezonând luminile. Îl privi pe Vincent cum țopăie către locul unde ținea încuiată o cutie cu pensule-rez și o pânză, ca să-l țină ocupat în timpul orelor lungi de muncă.

- Cu domnișoara Dore, vă rog.

Vocea era masculină, autoritară, cu accentul clasei superioare. Nu era unul dintre obișnuiții ei.

- La telefon, zise ea.
- Sunt Wilson Revere. Înțeleg că sunteți un fel de expert în chihlimbar rar.
Ea îngheță, simțind cum bucuria pulsează prin ea. Era, desigur, foarte posibil să existe mai mulți Wilson Revere în Orașul Frecvența. Dar câți dintre ei ar fi fost interesați de un acordor care putea lucra chihlimbarul rar?
Își dresе vocea și încercă să adopte un ton sigur.
- Sunteți cumva Wilson Revere de la corporația RezStone?
El răsе.
- El însuși. Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă prezint mai bine. Spune-mi Wilson.
- Cu ce te pot ajuta, ăăă, Wilson?
- Măine după-amiază are loc o licitație la Galeriile Fairstead. Am înțeles că vor fi de vânzare niște pietre brute interesante. Unul dintre exemplare este ametist. Consultantul, cu care lucrez de obicei pentru asemenea lucruri, nu are experiență cu această varietate. Aș vrea să participi împreună cu mine la vizionare și să-mi spui părerea ta înainte de a face oferta. Ești liberă?
Ea strânse receptorul cu putere. Era singurul lucru pe care îl putea face ca să-și mențină vocea rece, profesională.
- Dă-mi voie să-mi consult agenda.
- Desigur.
Se forță să lase câteva secunde să treacă înainte de a vorbi din nou cu el.
- Da, domnule Revere, se pare că sunt liberă mâine după-amiază. Ne întâlnim la Galeriile Fairstead.
- E foarte bine așa. Și, ține minte, numele e Wilson.
- Da. Wilson.
- Mulțumesc, domnișoară Dore. Abia aștept să vă cunosc mâine în persoană.
Și închise telefonul.
Lyra se uită la Vincent care se așezase pe cutia cu pensule-rez, așteptând ca ea să o deschidă.
- Nu cred că-i vom spune lui Cruz numele noului meu client, zise ea. Am impresia că există o răcă între familiile Revere și Sweetwater. Amintește-ți mottoul acordorului: Ce se întâmplă în magazinul unui acordor, rămâne în magazinul acordorului.

CAPITOLUL 11

- Iau masa cu tine în seara asta, pentru că eu și cu Nancy am decis că e bine pentru afacerile mele de consultanță de antichități să fiu văzută cu tine, zise Lyra. Mai ales după articolele din ziarele de azi.
Cruz o privi din cealaltă parte a separeului mic și intim.
- Îți apreciez sinceritatea.
- Sigur. Oricând. Presupun că a fost ideea ta aceea de a informa media că sunt un consultant de antichități cu o clientelă exclusivă?
- M-am gândit că puteam să fac măcar atât.
- Mulțumesc.
Ochii lui Cruz sclipiră plini de amuzament
- Asta înseamnă că suntem chit?
- Nu.
Micul restaurant nu era doar unul dintre cele mai scumpe din oraș, ci era considerat printre cele mai bune de către oamenii preocupați de mâncărurile fine. Lyra încercă să nu pară impresionată, dar era greu să falsifice o atitudine blazată, când stătea într-unul dintre cele mai exclusive restaurante din oraș, iar partenerul ei la cină era unul dintre cei mai puternici oameni din oraș.
Bistroul Smarald era așezat în mijlocul unei secțiuni recent gentrificată a Cartierului. Era o enclavă elegantă, discret luminată, în care cei bogați și puternici puteau lua masa într-o atmosferă relaxată, printre cei de aceeași teapă. Serviciul era excelent, bucătăria exotică era servită în porții minuscule, iar vinurile de pe lista legată în piele începeau de la un preț care era cu mult peste întregul ei buget pentru mâncarea pe o săptămână.

Ea și Cruz fuseseră subiectul unor numeroase priviri discreta atunci când sosiseră. Dar personalul și ceilalți clienți lăsau impresia că prezența ei acolo împreună cu unul dintre oamenii de la Chihlimbar, Inc. nu era mare lucru.

Cruz își ridică paharul.

- Arăți incredibil în seara asta.

- Mulțumesc.

Se îmbrăcase cu hainele ei standard pentru recepțiile oferite de galerii, o rochie neagră scurtă, sandale de seară cu toc înalt, o pereche de cercei din chihlimbar și brățara cu talismane.

Cruz era din nou îmbrăcat în negru de asasin, dar în seara asta purta o versiune mai sport, un sacou moale de in, pantaloni negri strâmți și un pulover negru cu guler barcă.

- Despre ce o să vorbim? întrebă ea.

- Despre a doua mea șansă?

- Nu am luat încă o decizie. Deocamdată nu mă gândesc mai departe de cină.

Cruz zâmbi.

- Presupun că ar trebui să sper că cina va decurge bine.

Tremurături ușoare îi trecură prin șira spinării. Sentimentul stimulant de conștientă cutezătoare o cuprinsese din nou în seara asta. Știa că senzația de rezonanță înaltă nu avea nimic de-a face cu ambientul psi din vecinătate. Era vorba despre Cruz, gândi ea. Nimic nu se schimbase în cele trei luni de când plecase.

- Cred că trebuie să găsim un subiect neutru, zise ea.

- Noi doi nu ne pricepem la neutru. Povestește-mi despre bunicul tău.

Surprinsă, îl țintui cu privirea.

- De ce vrei să știi despre el?

- Știi partea cealaltă a poveștii de la bunicul meu. Sunt curios să aflu versiunea Dore a evenimentelor.

- Versiunea Dore este cea corectă, bineînțeles.

El privi amuzat.

- Zău?

- Bunicul tău i-a furat bunicului meu revendicarea unei descoperiri de chihlimbar, la un joc de poker-rez necinstit.

- Bunicul meu jură că nu a trișat. A câștigat cinstit drepturile pentru mina Radiance Springs.

- Ha. Păi, ce altceva ar putea spune, nu? Nu sunt mulți cei care ar recunoaște că au obținut ceva atât de valoros ca acea revendicare pe căi necinstite.

- Bunicul meu mai spune că a fost vorba despre o femeie, adăugă Cruz.

Ea se rezemă de peretele separeului.

- N-am auzit așa ceva. Cine era femeia?

- Bunica mea. După ediția Sweetwater a poveștii, amândoi bunicii noștrii au umblat după ea. Ea l-a ales pe Jake Sweetwater. Lui George Dore nu i-a picat bine. Atunci s-a îmbătat și l-a provocat pe bunicul meu la un joc de poker-rez. E destul de greu să joci un joc decent de poker alunei când ești treaz, așa că să nu mai vorbim de atunci când ești beat mangă.

- Dar faptul că știa că oponentul lui era beat, nu l-a oprit pe Big Jake Sweetwater să accepte provocarea, nu-i așa?

- N-am de gând să-i găsec scuze. Big Jake poate să-și poarte singur de grijă. Dar știu că, acum cincizeci de ani, lucrurile erau dure acolo pe frontieră. Nu exista milă pentru greșeli, iar bunicul tău a greșit.

Lyra se cutremură.

- Se pare că eu îi calc pe urme.

- Ce dracu' vrea să-nsemne asta?

- În primul rând, am pierdut în favoarea unui Sweetwater ceea ce probabil va fi cea mai importantă descoperire a carierei mele, apoi am pierdut mult prea mulți bani, încercând să dau în judecată compania ta, într-o încercare fără sorți de izbândă de a mă răzbuna.

Cruz bău puțin din vin apoi lăsă paharul jos.

- Uneori e bine să știi când să te ridici de la masă.

- E clar că voi, cei din clanul Sweetwater, sunteți norocoși când e vorba de jocuri de noroc.

- Și ar trebui să mai știi ceva, zise Cruz.
- Ce anume?
- Avem noroc și în dragoste.
Ea încremeni.
- Ce bine pentru voi.
- De fapt, pentru noi nu e vorba de noroc. Mai mult un instinct.
Ea deschise ochii larg.
- Uau. Un instinct pentru sex. Închipuiește-ți că Mama Natură a inventat ceva atât de inteligent. Cine ar fi știut?

- N-am zis că instinctul este pentru sex. Sexul e altceva.
- Oh, zău? Membrii familiei tale nu sunt interesați în sex?
Privirea lui străluci de râs.
- Te distrează chestia asta, nu-i așa?
- Păi, presupun că asta explică de ce noi doi nu am ajuns niciodată în dormitor.
Căldura înlocui amuzamentul din privirea lui.
- Asta te-a îngrijorat?
Ea ridică din umeri.
- Recunosc că m-a făcut puțin curioasă la momentul ăla. Dar după aia am realizat că ceea ce era între noi era doar muncă pentru tine.
- Așa crezi?
- Ai obținut ceea ce ai vrut cu câteva săruturi și vorbe dulci. Nu a fost nevoie să profiți de situație. În felul tău, ești un om etic, Cruz Sweetwater. Trăiești după un cod. Respect asta. Îi aruncă un zâmbet rece. Doar că se întâmplă să nu fie și codul meu.
- La început a fost muncă, dar nu a continuat așa. Până la urmă, m-am gândit că puteai ierta câteva sărutări. Nu eram sigur că m-ai fi putut ierta dacă te duceam în pat și pe urmă preluam controlul asupra ruinei.
Ea învârti vinul în pahar.
- Conta pentru tine dacă te iertam sau nu?
- Sigur.
- De ce?
- Ți-am spus, bărbații din familia mea posedă un instinct care le permite să recunoască femeia potrivită pentru ei atunci când o întâlnesc, zise el. Tu ești cea pentru mine.
Ea își ridică sprâncenele.
- Ai noroc de multe ori cu fraza asta?
El nu îi întoarse zâmbetul.
- Credeam că ți-am explicat, nu e vorba de noroc. E un aspect al talentului nostru.
- Ai un talent și pentru seducție? Trebuie că e folositor.
- Știi bine că nu vorbesc despre seducție. Vorbesc despre abilitatea de a simți o legătură ca aceea existentă între noi doi.
- Vrei să spui că ești psi în asta? Uau, asta-i una nouă.
El expiră cu încetineală.
- Poate că ar trebui să discutăm despre altceva.
- De ce? E un subiect interesant. Abia îl începusem.
- E adevărat, dar realizez că subiectul ăsta are anumite neajunsuri.
Începea să-și piardă răbdarea, realiză ea. Poate era chiar puțin iritat. Vedea că îl deranja să știe că nu avea controlul complet asupra situației. Bietul om, probabil că nu era obișnuit să fie provocat așa cum făcea ea acum.
Fără îndoială că mulți ar fi spus că nu este un lucru inteligent să împungi un Sweetwater cu un băț ascuțit. Dar îi dădea un fel de satisfacție să știe că rezonase în seara asta câteva din punctele sensibile ale lui Sweetwater. Pe lângă asta, cei din familia Dore nu erau recunoscuți pentru simțul lor practic, așa cum nu erau recunoscuți pentru norocul lor. Avea de menținut o tradiție a familiei.
- Din câte știe toată lumea, bărbații de la Chihlimbar, Inc. au toți talente legate de chihlimbarul de o formă sau alta, zise ea. Vrei să-mi spui că această putere psihică din familia ta este legată de chihlimbar? Hai să fim

serioși. Și eu am un talent legat de chihlimbar, îți amintești? La fel și bunicul meu. Și îți spun că nu am obținut și chestia aia cu norocul.

- N-are nimic de-a face cu abilitatea de a rezona chihlimbar. Din documentele familiei reiese că strămoșii noștri de pe pământ aveau abilități similare.

- Ce fel de talent ai? domnule Sweetwater.

- Cred că ar trebui să schimbăm din nou subiectul.

Ea ridică din umeri.

- Cum vrei. Despre ce ai vrea să vorbim? Despre vreme?

- Ai de gând să faci lucrurile cât se poate de dificile, nu-i așa?

Ea îi aruncă cel mai amețitor zâmbet al ei.

- Cu siguranță că voi încerca.

CAPITOLUL 1 2

Plouase cât timp fuseseră în restaurant. Când Lyra păși în noapte împreună cu Cruz, Cartierul era mai luminos ca de obicei. Stratul de umezeală de pe străzi reflecta strălucirea verde-psi a Orașului Mort. O ceață ușoară, infiltrată de lumina de peridot a marelui zid, se întindea cu repeziciune. În jurul lor, curenții intoxicând de energie pulsau și rezonau agitându-le simțurile. Lyra știa că cea mai mare parte din energia fierbinte psi era generată de ea și de Cruz.

Ai grijă, gândi ea. Așa era și acum trei luni, și nu s-a sfârșit cu bine.

Cruz o ajută să se așeze pe scaunul din față al Slider-ului. Era ceva protector și posesiv despre felul cum o făcuse, ca și cum ea ar fi fost un bun extrem de valoros. Era departe de a avea încredere în el, dar trebuia să admită că, în sinea ei, răspundea modului atent în care o trata.

El deschise portiera Slider-ului din partea șoferului și se așeză lângă ea. Doar simplul fapt că stătea atât de aproape de el în spațiul strâmt și întunecos al mașinii și pentru ea era o experiență amețitoare.

El rezona motorul. Slider-ul se desprinsese ușor de bordură. Intrară în labirintul de străzi sucite de lângă Zid și, ca de obicei, nu ezită la niciuna dintre intersecții.

- Cum faci chestia asta, întrebă ea impulsivă.

- Ce anume?

- Cum îți găsești drumul prin partea asta a orașului fără să greșești niciodată?

- Nu m-am gândit niciodată. E ceva natural.

Ea zâmbi.

- Ai și un simț psi pentru navigare?

- Nu este o abilitate separată, zise el serios. Toate fac parte din talentul Sweetwater.

- De fapt, ce este această abilitate pe care o au cei din familia Sweetwater?

- Într-o zi am să-ți povestesc totul despre ea.

- Dar nu în seara asta.

- Nu. Nu în seara asta

- Un secret de familie adânc și întunecat? întrebă ea amuzată.

- Da.

Seriozitatea din vocea lui o opri brusc. De asemenea, îi incită și curiozitatea.

- Deci când o să-mi spui despre acest talent ciudat?

- Când o să fii sigură că noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt.

- Și dacă nu se va întâmpla niciodată?

- Se va întâmpla. El mai dădu un colț. Dar, destul despre mine. Hai să vorbim despre tine.

- Ce vrei să știi?

- Un lucru pe care nu mi l-ai spus niciodată, zise el.

- Sunt o mulțime de lucruri pe care nu ți le-am spus.

- Nu mă îndoiesc. Dar lucrul care mă interesează acum este cum ai găsit ruina de ametist.

- Ah, da. Ruina. M-am gândit eu că o să ajungem și la ea mai devreme sau mai târziu.

Nu putea fi sigură, din cauza întinericului, dar avu impresia că mâinile lui puternice se încordaseră puțin pe volan. Din piatra neagră a inelului, scânteie amenințătoare lumina verde psi. Putea să jure că simțise cum energia se răspândea în atmosferă. Dar când vorbi, vocea lui Cruz era perfect controlată.

- Familia mea se află în afacerile cu chihlimbar de cincizeci de ani, avem în tezaurul nostru particular cea mai bună colecție de exemplare de piatră brută și de anticuri din chihlimbar din cele patru orașe-state. Cercetarea noastră este de ultimă oră. Dar până când ai descoperit tu ruina aia și pietrele dinăuntrul ei, toată lumea credea că ametistul este doar o piatră mov frumoasă, fără nicio aplicație practică, decât aceea de a fi folosită ca bijuterie.

- Este evident că extraterestrii o considerau valoroasă, zise ea ușor.

- Da, zise el. Și acest fapt schimbă totul. Înseamnă că potențialul energiei latente din ametist trebuie reevaluat. Deci, cum ai găsit ruina?

- Nu te poți aștepta ca o Dore să-și verse toate secretele unui Sweetwater.

- Jungla subterană a fost deschisă pentru explorare și prospectare de niciun an. Cea mai mare parte din ea nu a fost nici măcar cartografiată. Și totuși, tu ai intrat singură acolo, într-o zi, și ai făcut o descoperire incredibilă.

- Câteodată până și o Dore are noroc.

- Instinctul meu îmi spune că norocul nu a fost singurul lucru implicat în asta.

Ea bătu cu degetele în scaunul mașinii.

- Chiar vrei să știi cum am găsit ruina? O să-ți spun. Vincent m-a condus la ea.

El îi aruncă o privire rapidă, sconnonitoare.

- Vorbești serios?

- Foarte serios. Cred că a simțit cumva că pot lucra cu chihlimbarul ametist. În creierul lui micuț de iepuraș, probabil că s-a gândit că ruina și pietrele vor fi niște jucării frumoase pentru mine. Iepurașilor de praf le plac mult jucăriile și jocurile.

- Ți-ai deschis propria poartă. Cum ai reușit?

Ea dădu ușor din mână.

- Se pare că aceia care pot lucra cu ametist sunt buni și la deschis porți în junglă. Făcu o pauză înainte de a adăuga. Presupun că s-ar putea spune că este un aspect al talentului nostru. Nu la fel de interesant ca instinctul Sweetwater pentru sex, desigur, dar oricum.

- Când ai aflat că puteai rezona cu ametistul? întrebă el.

- Când aveam paisprezece ani. Bunicul avea o mostră din el. Credea că este doar un exemplar frumos. Dar într-o zi m-a lăsat să-l țin în mână și amândoi ne-am dat seama că puteam lucra cu el așa cum alții lucrau cu chihlimbarul standard. Problema era că nu părea să existe nicio aplicație practică pentru asta.

- Până când ai găsit camera și relicvele înăuntrul ei.

- Da.

- Care este teoria ta despre artefactele pe care le-ai găsit în mină?

- Mă crezi sau nu, ți-am spus adevărul acum trei luni. Chiar cred că pietrele alea nu sunt mai mult decât un fel de artă psi extraterestră. Când le acordez pe o persoană, așa cum am făcut cu cea pentru tine, persoana respectivă poate experimenta arta prin simțurile paranormale. Dar asta-i tot. Nu e niciun mare secret de descoperit în laboratorul tău.

El rămase tăcut un timp.

- Okay, zise el. De data asta vocea lui era puțin prea neutră.

Ea îngheță.

- Okay?

- Nu ești gata să ai încredere în mine. Pot să accept asta. Deocamdată.

Oh, fir-ar să fie. Știe. Nu, mai degrabă făcuse o presupunere rezonabilă. Orice ar fi fost, o suspecta că nu-i spune adevărul.

- Uite ce-i, Cruz, îți spun...

- E momentul să schimbăm din nou subiectul.

- Se pare că o facem destul de des.

- Da, zise el. Așa este.

Opri Slider-ul în fața blocului ei. De data asta așteptă pe scaun până când el ajunse în dreptul ei și-i deschise ușa. Simțea nevoia să fie singură câteva clipe, ca să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

Nu mai putea exista niciun dubiu. Cruz nu vroia doar cooperarea ei cu laboratorul, ci era convins că ascunsese unele artefacte pe care le găsisese în ruină. Și Nancy care evocase imagini romantice, și toată discuția despre instinctul Sweetwater pentru dragostea adevărată.

Acum ce mai urma?

Înainte de a putea găsi un răspuns, Cruz deschise portiera. Ea coborî din mașină și se îndreptă împreună cu el către intrare.

Scotocea prin poșetă după cheie, când două mingi de foc fantomă, de un verde violent, explodară pe trotuar, împingându-i pe mnândoi în peretele clădirii.

Nu era nimic supranatural despre energia fantomă. Tehnic, fantomele de energie erau cunoscute sub numele de MIED - Manifestări Instabile ale Energiei Disonante. În esență erau mici furtuni de psi haotic extraterestru.

Chiar și o atingere ușoară a focurilor verzi putea prăji para-simțurile victimei, uneori fără posibilitate de recuperare. O apropiere susținută putea omori.

Fantomile sălbatice de energie erau o problemă obișnuită în catacombe, dar ele nu existau la suprafață dacă nu erau generate de cineva care putea lucra cu energia fantomă. Un vânător de fantome. Două fantome însemnau că doi Ghildari se aflau în apropiere. Se știa că vânătorii solitari își foloseau talentele pentru a comite tâlhării pe străzi. O fantomă vârâtă în fața ochilor era la fel de intimidantă ca o armă mag-rez.

- Oh, o să fim tâlhăriți, zise Lyra. O încheiere perfectă pentru seara asta.

Cruz nu răspunse. Urmărea cu privirea doi bărbați care ieșeau dintr-o alee înfășurată în ceață. Lumina puternică a fantomelor de energie verde sclipi peste armele mega-rez ilegale, pe care cei doi le țineau în mâini. Armele erau îndreptate spre Cruz.

- Ia-l, zise unul dintre ei. Dar nu răni femeia.

Lui Lyra îi trebui doar o secundă ca să înțeleagă faptul că nu era o tâlhărie obișnuită, brutele astea vroiau să-l omoare pe Cruz. Apoi toate luminile dispărură.

Între două bătăi de inimă panicată, ea fu aruncată într-un coșmar de întuneric absolut și de liniște terifiantă.

Ar trebui să aud focuri de armă, gândi ea. De ce nu aud focuri de armă?

Se spune că nu auzi niciodată glonțul care te lovește.

Poate că starea asta de uitare totală era moartea.

CAPITOLUL 13

Cruz o văzu pe Lyra cum se prăbușește pe pavaj lângă el, dar nu putea face nimic pentru ea în acel moment. Va fi timp pentru explicații mai târziu, gândi el. Primele lucruri, primele priorități.

Continuă să concentreze energia prin chihlimbarul obsidian din inelul său, prinzându-și prada într-o dezorientantă zonă a nimănui, plină de ceață psi fără nicio particularitate.

Nu o putea feri pe Lyra. Talentul lui nu putea face asta. Era legat de aura lui. Când genera atât de multă putere, toți cei care se aflau pe o rază de patru-cinci metri în jurul lui, erau învăluiți de acea ceață. Cu excepția lui.

În aceasta stare ciudată, el era prădătorul ultim, pentru că doar el își putea folosi simțurile. Ceilalți erau orbiți de noapte în cel mai rău mod posibil, cu toate simțurile oprite.

Fantomile de energie generate de cei doi, se prelinseseră în rigolă și dispărură ca flacăra unor lumânări în ploaie, când cei doi își pierdură abilitatea de a se concentra. Oamenii țipau panicați și se zbăteau. Armele căzură pe pavaj.

Emoția întunecată a violenței pe cale să se dezlănțuie îl inundă pe Cruz. Se îndreptă cu repeziciune către primul bărbat.

* * *

Nimic nu avea sens. Dezorientarea era completă. Lumea, așa cum o știa ea, dispăruse. Era ca și cum ar fi fost trasă de pe stradă și aruncată în cel mai adânc abis oceanic. Chiar și lumina eternă, aruncată de Orașul Mort, dispăruse. Mingiile de foc fantomă dispăruseră și ele. Nu existau lumini pe străzi. Nimic.

Toate simțurile normale îi erau afectate. În afară de faptul că nu putea să vadă și să audă, nu se mai putea nici orienta fizic. Sus și jos nu mai aveau înțeles. Din cauza durerii din tot corpul, știa că se prăbușise pe trotuar.

Șocul căderii fusese ciudat de liniștitor. Dacă putea să simtă o durere normală, însemna că probabil nu era moartă.

Primul gând coerent fusese acela că acei doi bărbați intenționau să-l împuște pe Cruz, iar ea nu putea să facă nimic, pentru că fusese lovită de unul din coșmarurile ei. Panica și mânia o cuprinseseră. *Nu acum, fir-ar să fie.* Nu putea să-l lase să moară, tocmai se întorsese la ea. Nu o să-l mai lase să plece, chiar dacă încerca s-o manipuleze.

Simțurile fizice îi erau moarte, dar poate că para-simțurile nu îi erau afectate la fel de rău. Disperată, se concentra să împingă energia prin talismanele de ametist, dorind ca lumea să apară din nou în jurul ei.

Scena străzii se întoarse cu repeziciune, dar, pentru că o vedea doar cu celelalte simțuri ale ei, avea un aspect ciudat, suprarealist. Toate obiectele erau în culori paranormale. Semnul de circulație lucea ultraviolet. Pavajul ud era ultra-verde. Luminile de la o fereastră de vizavi apăreau ca o auroră de ultra-galbenă.

Niciodată nu mai fusese nevoită să se bazeze doar pe para-simțuri. De obicei lucrau natural cu simțurile normale ale unei persoane. Dar în starea asta ciudată, toți stimulii veneau doar din zona paranormală a spectrului.

Auzea sunetul, dar îl percepea diferit. Dar nu putea confunda zgomotele trântelilor, gemetelor și - cel mai terifiant - țipătul de durere al unui bărbat.

Întoarse capul și văzu două siluete vagi. Era imposibil să le vadă trăsăturile fizice pentru că amândoi erau înconjurați de aură. Unul dintre ei se clătina în cerc, dând din brațe. Celălalt se apropie de el, alunecând înainte ca într-un dans înspăimântător de grațios, care promitea să se termine violent. Cel de-al treilea zăcea pe jos nemișcat.

Nu avea niciun dubiu în privința identității celui care se pregătea de atac. L-ar fi recunoscut oriunde.

- Cruz, șopti ea.

În această para-dimensiune, vocea ei suna ciudat. Nu se putea auzi așa cum se auzea când își folosea simțurile normale. Lipsii sunetelor familiare încălca și mai mult atmosfera halucinantă.

O ființă mică, cu o aură strălucitoare, ieși din întuneric și se aruncă spre bărbatul pe care Cruz se pregătea să-l doboare.

- Vincent, zise Lyra. Nu, așteaptă. Vino aici.

Vincent, cu blana întinsă spre spate, o ignoră. Se aruncă și începu să ciupească din călcâiele țintei sale. Tâlharul țipă.

- Lasă-mă-n pace. Pleacă!

Dar Cruz venea și el, rapid ca un fulger. Făcu o mișcare rapidă cu o mână, ca și cum ar fi tăiat ceva. Vânătorul de fantome căzu îndoit lângă partenerul său.

Lumea veni înapoi. Simțurile normale ale Iui Lyra, se reinstalază cu o bruschețe trepidantă. Vincent îi sări în brațe mormăind îngrijorat. Îl strânse la pieptul ei și îl privi pe Cruz care ridica armele de pe jos.

- Ești bine? șopti ea. Vocea îi suna tensionată, dar din nou normală.

El veni spre ea, mișcându-se cu aceeași grație letală. Își dădu seama că era uimit să o vadă pe picioare.

- Sunt bine, zise el. Dar tu?

- Sunt okay. Puțin... zguduită, cred.

- Îmi pare rău.

- Da, păi, nu este vina ta.

- Vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să ne ocupăm de perechea asta.

- Okay.

Vincent era din nou pufos, iar ochii de vânătoare erau închiși. Mârâi vesel, ca de obicei, spre Lyra, ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat.

Cruz scoase un telefon din buzunar.

- O să chem pe cineva să-i ia pe ăștia doi.

- Cineva? se încruntă. Vrei să spui poliția, nu? Spune-mi, te rog, că îi chemi pe polițiști.

- Un fel de polițiști.

- Un fel de polițiști?

- Îi chem pe cei de la securitatea Ghildei.

- Fir-ar să fie, Cruz, poliția trebuie să se ocupe de lucrurile astea.
- Țștia doi sunt vânători de fantome și, cum se zice, Ghilda are poliție pentru proprii ei oameni. În afară de asta, am nevoie de răspunsuri și le pot primi mult mai repede de la prietenii mei din securitatea Ghildei, decât de la poliția din Frecvența.

Nu avea rost să se certe cu el. Se abținu, rumegând. Era doar nu alt exemplu de aroganță a Chihlimbar, Inc. și a Ghildei locale. Dar știa și că Cruz avea dreptate. Când era vorba de vânători de fantome solitari, poliția din Frecvența adoptau vechiul punct de vedere. Și ei preferau să lase Ghilda să se ocupe de propriile ei probleme.

Cruz vorbi scurt cu cineva la telefon, apoi închise. Privi din nou spre Lyra.

- Du-l sus pe Vincent, zise el. O să aștept aici până ce securitatea Ghildei îi ia pe ăștia doi, apoi urc și eu. Trebuie să stăm de vorbă.

- Despre ce? întrebă ea.

- Despre ce s-a întâmplat aici.

Ea îi cercetă fața.

- A fost o încercare de tâlhărie. O hoție la drumul mare.

- Poate. Își vârî telefonul în buzunar și se îndreptă spre cel mai aproape dintre cei doi bărbați care zăceau inconștienți.

Un nou val de alarmă o cuprinse.

- Ce vrei să spui?

Lăsându-se pe vine, el scotoci, rapid și metodic, prin buzunarele celor doi vânători.

- Nu cred că ăștia doi erau doar niște oportuniști. Ne așteptau.

- De unde știi?

- Am un talent pentru lucrurile de felul ăsta.

CAPITOLUL 14

Cincisprezece minute mai târziu, el intră în lift și urcă la etajul patru. Cei doi pistolari fuseseră urcați într-o mașină cu ferestre negre a Ghildei, dar el încă mai simțea efectele intense care urmau întotdeauna după folosirea unei cantități mari de psi.

Era stăpân pe el - era *întotdeauna* stăpân pe el. Cu un talent ca al lui, era o necesitate. Dar știa din experiența anterioară că doar voința singură nu îl proteja de ardere. Într-o parte primitivă a creierului său, el era vânătorul care se întorcea de la vânătoare plin de succes. Iar în seara asta senzația era de o mie de ori mai intensă pentru că partenera lui îl aștepta.

Doar că Lyra nu știa despre această parte a lucrurilor, gândi el. Probabil că îi auzise pașii pe hol, pentru că ușa apartamentului se deschise chiar în momentul când întindea mâna spre ea. Lyra stătea în cadrul ușii, cu privirea întunecată de anxietate. Un halat alb și o pereche de papuci înlocuiseră rochia neagră și sandalele sexy. Părul îi atârna pe spate și era ușor ciufulit. Vincent stătea pe umărul ei și arăta vesel, ca de obicei. Dintre ei trei, el era singurul fără griji, gândi Cruz. Iepurașii de praf trăiau în prezent.

- Au plecat? întrebă Lyra privind holul ca și cum s-ar fi temut că acei doi tâlhari îl urmau.

- Au plecat. Rămase în prag, privind-o, conștient că totul înăuntrul lui se tensionase și mai mult. N-ar trebui să intre în apartament, nu în condiția lui prezentă. Dar trebuia să vorbească cu ea. Dar mai întâi trebuia să calmeze lucrurile,

- Aș bea ceva, zise el.

- Nu ești singurul. Ea pași în spate. Am scos sticla de Roua Chihlimbarului.

- Merge.

Când ea se întoarse și se îndreptă spre bucătărie, abia reuși să se abțină și să nu încerce să o tragă spre el. Totul înăuntrul lui îl îndemna să o ia în brațe. Reuși să-și țină mâinile departe de ea, dar era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. N-ar fi trebuit să vină sus. Era o greșeală; una mare de tot.

Închise ușa cu o senzație de finalitate inevitabilă și o urmă pe Lyra. La jumătatea drumului prin camera de zi, își lăsă sacoul pe spătarul unui scaun.

Părănd că nu își dă seama de starea lui, Lyra se duse în spatele mesei de lucru și umplu cele două pahare pe care le scosese. Pierzându-și interesul, Vincent sări de pe umărul ei și se duse să investigheze borcanul cu prăjiturele.

Lyra deschise capacul.

- Alege ce vrei tu, prietene. Meriți.

Vincent vibra plin de anticipare. Sări pe marginea borcanului și cercetă oferta cu aerul unui pirat savurându-și prada. După un moment de șovăială, apucă o prăjiturică și sări înapoi pe masă.

Lyra puse capacul la loc și își luă paharul de Roua Chihlimbarului. Înghiți și începu imediat să tușească.

- Ești sigură că ești okay? întrebă Cruz.

- Oh, da, nemaipomenit. Gâfâind, trânti paharul pe masă. Nici când mai bine. Tu?

Asta-i plăcea la ea. Era o adevărată luptătoare, blagoslovită cu destul spirit, curaj și determinare cât să ajungă pentru o armată. Nimic nu o ținea la pământ pentru prea mult timp. Indiferent ce-i făceai - o mințai, îi furai revendicarea chihlimbarului, îi striveai nemernicul de avocat cu avocații tăi puternici, o speriai aruncând-o într-un iad psihic - ea se ridica în picioare întotdeauna. Cu siguranță că era adevărata lui parteneră de viață.

- Nici când mai bine, fu el de acord. Luă o înghițitură de Roua Chihlimbarului.

Ea se aplecă în față și își puse coatele pe masă.

- Ei bine? Ai aflat ceva despre perechea aia?

- Băieții de la securitate care i-au ridicat, i-au identificat pentru mine. Se așeză pe unul dintre scaune. Doi vânători de fantome răcani, care au fost dați afară din Ghildă cu ceva timp în urmă. Au prinși furând artefacte de la o echipă arheologică pe care trebuiau o protejeze.

Lyra se strâmbă neimpresionată.

- Asta-i tot ce știi?

- Sunt încă inconștienți. Fără îndoială că vor fi luați la întrebări când se trezesc, dar mă îndoiesc că vom afla mai multe. Cine i-a angajat, nu le-ar fi spus mai mult decât ce era absolut necesar.

Ea își înclină capul pe o parte, gândindu-se la cele spuse de el.

- Tu încă presupui că cineva i-a angajat și că nu sunt doar niște hoți de stradă?

- Sunt sigur de asta.

- Ce te face așa de sigur?

- Nu erau în trecere prin fața ușii tale și ne-au văzut din întâmplare când ieșam din mașină. Ne așteptau,

Lyra.

- Cum poți să știi asta?

El trase aer în piept și îi dădu drumul încet.

- Pentru că orice alt scenariu ar fi o prea mare coincidență.

- Ce? Unde-i coincidența? În Cartier, crimele la întâmplare au loc tot timpul.

El o privi în ochi.

- Nu și când e vorba de mine. Nu la două săptămâni după ce am descoperit că una dintre relicvele de ametist luată din ruine a fost furată din laborator.

- Ce?

- Și nu la două săptămâni după ce un tehnician de laborator a fost găsit ucis. Și nu la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce trei dintre oamenii mei și doi ai Ghildei au fost prinși în ruina aia de ametist.

- Stai puțin. Ridică o mână ca să-l oprească. Vorbești prea repede pentru mine. A avut loc o crimă? Cineva a furat una dintre relicvele de ametist? De ce nu te-ai deranjat să-mi spui lucrurile astea mai devreme?

- E complicat.

- Asta spui tot timpul.

El bău din Roua Chihlimbarului apoi lăsă paharul jos.

- Probabil pentru că e adevărat.

- N-am auzit nimic depre vreo crimă în laboratorul CI, crede-mă, am fost foarte atentă la orice știre și la toate știrile despre Chihlimbar, Inc.

- Am reușit să o trec sub tăcere. Speram să câștig puțin timp.

Ea clătină din cap și țistui din dinți.

- Deci ai pierdut deja una dintre pietre? Bine lucrat, Sweetwater. Și se mai spune că CI are un sistem de securitate foarte sofisticat care trebuia să păzească toate relicvele sale arheologice *neprețuite*.

- Nu ne pune într-o lumină prea bună, nu? Credem că ucigașul s-a ascuns în junglă. Și-a deschis propria poartă. Știi cum se face acolo în subteran. Nu poți găsi pe nimeni în jungla aia dacă nu ai frecvența locatorului lui.

- Trebuie să te felicit că ai reușit să ții crima și furtul departe de media. Foarte impresionant.

- Mulțumesc.

Ea se încruntă.

- Și acum îmi spui că tu nu crezi că ai cinci oameni au fost prinși în ruină accidental?

- Da.

- Dar care e motivul? De ce i-ar fi închis cineva pe cei cinci, cu bună știință, în camera aia? Pentru Dunezeu, ar fi putut muri închiși.

- Aici apare complicația, zise el.

- Ascult.

- Partea cu adevărat complicată este că persoana care se află în spatele acestor lucruri, face tot ce poate ca să pară că nu există decât un singur suspect evident în crimă, în furt și în accidentul de la ruină.

- Cine?

El așteaptă.

Înțelegerea o lovi, în sfârșit. Se îndreptă brusc în spatele mesei, cu ochii măriți de șoc.

- *Eu?* țipă ea.

- Privește lucrurile din punctul de vedere al ucigașului. Toată lumea știe că nu am reușit să rezonăm pietrele alea din laborator. Toată lumea crede că tu ești singura talentată și care poate accesa energia acestor pietre și toată lumea este conștientă că ai refuzat să cooperezi la cercetarea pe care am încercat s-o facem. Și ultimul lucru, dar nu cel din urmă, toată lumea știe că ai încercat de una singură să te răzbuni pe mine și pe Chihlimbar, Inc. Asta însumează o mulțime de motive.

Ea arăta de parcă tocmai fusese lovită cu piciorul în stomac.

- *De asta* te-ai întors, șopti ea. Crezi că eu am furat artefact și l-am omorât pe tehnician.

- Știi foarte bine că nu-i adevărat. Furia și indignarea i se răsuceau în stomac. Se ridică de pe scaun și ocoli masa.

Ridicarea brusc a tensiunii din încăperea îl alarmă pe Vincent. Blana i se întinse pe spate. Al doilea set de ochi i se deschise.

- Nemaipomenit, zise Cruz. Acum trebuie să mă descurc cu un iepuraș de praf înfuriat. Ce mai noroc Sweetwater.

- Crezi, de asemenea, că eu i-am angajat pe nelegiuții ăia doi ca să te ucidă? ceru să știe Lyra.

- Nu. Se apropie de ea. M-am întors ca să te protejez.

- Aha. Ești de la Chihlimbar, Inc., și ești aici ca să mă ajuți. Și dacă cred asta, pot să cred și că ai o hartă a unei mine de chihlimbar, pe care mi-o poți vinde.

- Am încercat să nu te târăsc și pe tine în chestia asta, dar ieri, când echipa a fost prinsă în ruină, am știut că nu mai am de ales. Cel care încearcă să-ți însceneze toate astea, o să încerce mai departe, până când voi înțelege. Singurul lucru pe care îl pot face acum este acela de a face în așa fel încât să pară că am ajuns la concluzia că tu ești suspecta.

- Așa că mă scoți la restaurant? Vocea ei se ridică ultragiată, încerci să mă seduci? Asta trebuie să convingă ucigașul că tu crezi că eu sunt vinovată?

- De ce nu? zise el printre dinți. Asta am făcut și prima dată când am vrut să aflu de la tine locația ruinei, îți amintești?

- Cum aș putea să uit? Ești un nenorocit necinstit, nemilos și cu sânge rece, Cruz Sweetwater.

- Uneori. Dar nu în seara asta. Tot ce ți-am spus în seara asta este adevărat. Inclusiv asta.

O trase spre el și o sărută apăsat, dorind ca ea să simtă întreaga forță a furtunii care îl rupea pe dinăuntru; dorind ca ea să recunoască legătura psihică dintre ei; dorind ca ea să aibă încredere în el. Trebuia să aibă încredere în el pentru că acum viața ei depindea de asta.

Pentru prima dată în relația lor, el nu se mai cenzură. Nu mai exista niciun motiv ca să-și potolească flăcăurile dorinței. Eliberă foamea de ea care îl mistuia și nevoia dureroasă pe care le ținuse într-un frâu de oțel în ultimele trei luni.

Căldura și energia cuprindeau în atmosfera din jurul lor în timp ce pasiunea le inunda auzul. Ea își puse mâinile pe umerii lui și își trase gura de pe a lui.

- Fir-ar să fie, gâfâi ea. Am încredere în tine. Sunt al dracului de supărată, dar am încredere în tine. Probabil că sunt o idioată.

- Nu, zise el. O simți și tu.

- Simt ce?

- Legătura psihică dintre noi. N-o să dispară, Lyra. Crede-mă pe cuvânt. *Eu* nu am să dispar. Nu și de data asta.

O lipi de teigheea și o sărută din nou. Ea tremură apoi, într-o secundă, prinse viața în brațele lui, mai fierbinte decât lumina fantomă. Îl sărută înapoi cu o ferocitate feminină care îi tăie respirația. Se luptară pentru săruturi. Reuși într-un târziu să o imobilizeze de teigheea. Respirând greu, îi desfăcu halatul. Avea pe ea doar o pereche de chiloți negri de mătase și un sutien negru de mătase, dar nimic altceva. Aroma corpului ei era intoxicantă.

Îi prinse pulpele și le puse în jurul taliei sale. Ea se agăță de el, sărutându-i gâtul cu sălbăticie. Talismanele delicate din brățara ei se lovira ușor între ele, seducător, exact așa cum se întâmpla în visele lui.

- Asta-i din cauza celor întâmplare mai devreme, gâfâi ea.

- Despre ce vorbești? gemu el cu gura pe sânul ei.

- Am citit despre asta. Efectele adrenalinei și violenței și folosirea unei cantități mari de energie psi. Îi face pe oameni să vrea să aibă sex. Ceva în legătură cu hormonii și alte chestii. Instinctul de supraviețuire.

- Fă-mi o favoare și ține-ți gura, zise el moale.

- Okay.

O luă în brațe și ieși de după masa de lucru, îndreptându-se spre dormitor. Îi aruncă o singură privire lui Vincent. Iepurașul de praf era din nou pufos în întregime și mânca mulțumit din prăjiturică lui.

Satisfăcut că nu trebuia să se apere de Vincent, se opri doar cât să de-rezoneze luminile. Apartamentul se scufundă în umbre inundate de strălucirea verde-smarald a străvechiului zid de cuarț.

O strecură pe Lyra prin dechiderea din panourile despărțitoare și o lăsă ușor pe pat. Ea rămase acolo, înconjurată de halatul de un alb pristin, cu părul negru încâlcit în jurul feței, privindu-l cu ochii pe jumătate închiși. Avea obrații roșii. Buzele îi erau moi și umflate din cauza săruturilor lui.

El își scoase cămașa din câteva mișcări rapide și nerăbdătoare, apoi se așeză pe marginea patului ca să-și scoată pantofii. Își scoase teaca și cuțitul de la gleznă dintr-o singură mișcare și le aruncă sub pat, înainte ca Lyra să poată vedea arma. Avusese parte de destulă violență pentru o singură noapte. Nu avea de gând să strice atmosfera.

Un moment mai târziu, se afla acolo unde fusese în visele lui în fiecare noapte în ultimele trei luni, în pat și peste Lyra. Ea se răsuci sub el moale, caldă și vitală. Brațele îi înconjurară gâtul. El își deschise simțurile, drogându-se cu mirosul și cu energia ei.

- Nu poți să știi de câte ori m-am gândit cum ar fi să fiu așa cu tine, zise el cu buzele pe gâtul ei.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

- Chiar ți-a fost dor de mine, Sweetwater?

- Nu. Îi cuprinse fața între palme. Am fost obsedat de tine.

Ea zâmbi.

- Înțeleg că un proces poate avea un asemenea efect asupra unui bărbat.

- Plătesc avocați ca să se ocupe de procese. Crede-mă, gunoierul legal n-a avut nimic de-a face cu asta. Era vorba doar despre tine.

O sărută cu putere, amuțind orice posibilitate de tachinare. Ea ridică un genunchi. Halatul alunecă dezvelindu-i partea interioară a coapsei. El îi scoase chiloții de mătase și își trecu palma peste pielea fierbinte până când găsi umezeala excitației ei. Acum trei luni nu îndrăznise niciodată să o atingă atât de intim. Știuse că, dacă ar fi mers atât de departe, nu ar fi fost în stare să reziste tentației de a și-o face a lui complet. Îi spusese

adevărul mai devreme. Simțise că poate i-ar fi putut ierta câteva săruturi, dar dacă ar fi făcut dragoste cu ea sub motive false, ar fi trebuit să plătească din greu.

Ea inspiră adânc și tremurat când îi simți mâna pe ea. Era deja udă și plină. Și el era ud, transpirând din cauza efortului de a se controla până când ea ar fi terminat pentru el cel puțin o dată.

El găsi mugurele de terminații nervoase de deasupra gropiței și începu să-l lucreze cu degetul mare, apăsând sub el și deasupra, până când ea începu să se ridice de pe pat.

- Cruz. Îl strânse cu putere de umeri.

El își prinse două degete în ea și apăsă din nou în sus, căutând locul sensibil și ușor umflat dinăuntru.

- Ești atât de fierbinte, de strâmtă, șopti el. Incredibil.

Ea își îngropa unghiile în el.

- Acum. Fă-o chiar acum.

El își folosi coapsa ca să-i depărteze și mai mult picioarele.

- Întâi termină pentru mine, zise el.

- Fir-ar să fie, Cruz. *Cruz!*

Orgasmul înflori prin ea. Tremură în brațele lui, cu un picior în jurul șoldurilor lui. Țipă, pe jumătate uimită, pe jumătate euforică. Energia eliberată de ușurarea ei îi învălui simțurile, aproape spulberându-i controlul. Dar rezistă. Era ceva prea important. Trebuia s-o facă cum trebuie.

Tocmai când ea începuse să se înmoaie sub el, se așează și mai intim între picioarele ei, proptindu-se în coate, intră în ea cu grijă. Ea se înfioră și el știu că se întâmpla din cauză că acum era foarte sensibilă.

- Așteaptă, șopti ea. Își puse palmele pe pieptul lui. Cred că am nevoie de puțin timp.

- Nu-ți face griji, zise el. O s-o facem încet. Avem toată noaptea la dispoziție.

- Nu înțelegi, gâfâi ea. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva, doar când foloseam un aparat personal de uz casnic. Dar, oh, asta a fost cu totul altfel. Foarte, foarte altfel.

El zâmbi.

- În sensul bun?

- În sensul foarte bun. Ea inspiră de câteva ori ca să-și revină. Dar a fost puțin cam prea peste măsură.

- Sunt un Sweetwater. Fac lucrurile peste măsură. Râdea când el se împinse ușor în ea, câțiva centimetri, mai mult. Se opri din râs. El se retrase la fel de încet. Știa că era încordată, așteptându-se la un posibil disconfort. Era decis să-i ofere doar plăcere.

Treptat, ea se relaxă, având încredere în el că nu-i va face rău. După un timp începu din nou să se încordeze în jurul lui.

- Cruz?

De data asta nu-i strigă numele cu pasiune. Părea uimită. Speriată.

- Nu-ți face griji, zise el. Te țin eu.

Când ea deveni pentru a doua oară încordată și disperată sub el și începu să tremure din cauza unui alt orgasm, el dădu drumul, în sfârșit, lanțurilor controlului care îl ținuseră legat timp de trei luni nesfârșite.

Se vărsă în ea, cu putere și rapid și exultant. Simțurile lui erau încă mult întinse și știa că și ale ei erau la fel. Îl strângea cu putere, cu brațele și picioarele încolăcite strâns în jurul lui.

Auzi cum talismanele de ametist se ciocneau melodios în noapte. O mie de nuanțe de foc psihic ardeau în umbre.

CAPITOLUL 15

Vidul fără contururi și fără sunet al peisajului era terifiant. Trebuia să scape. Instinctiv, ea trimise energie prin talismanele din brățară...

Coșmarul se rupse în bucăți.

Se trezi copleșită de un val de adrenalină care o lăsă transpirată și tremurând. Se ridică repede, cu respirația pierdută, cu pulsul mărit.

Primul lucru pe care îl observă, fu acela că era singură în pat. Cruz plecase. Totul în ea deveni rece.

Vincent trecu peste pilotă venind spre ea. Îl ridică și îl strâns la piept, simțindu-se consolată de trupul lui mic și blănos.

- Nu sunt singură, nu-i așa? șopti ca. Te am pe tine, prietene.

- Ești okay? întrebă Cruz de undeva de lângă fereastră. Șocată, întoarse capul și îl văzu conturat de lumina verde palidă a nopții care venea pe fereastră. Linia puternică a umerilor și a spatelui era puternic vizibilă, dar fața îi era ascunsă în umbră. Brusc, nu îi mai fu frig.

Sigur că era aici, gândi ea. Ar fi știut dacă el ar fi plecat în toiul nopții. Fusese atât de dezorientată - atât de panicată - de coșmar, încât nu fusese atentă la simțurile ei.

- Un vis urât, explică ea. Am avut destul de multe în ultimul timp. Ezită. Dar, de obicei, nu noaptea. Țasta a fost altfel.

- Ai vise când ești trează? întrebă el.

Ea trase aer adânc și-i dădu drumul încet.

- Mi-e teamă că sunt mai mult halucinații. Știu, probabil că ar trebui să văd un parapsiholog. M-am tot gândit la asta. Chestia e că, de cele mai multe ori, mă simt al naibii de *normală*. Nu pot să cred că am început să înnebunesc.

- Nu ești nebună, Lyra.

- Ceva se întâmplă, asta-i sigur. Îmi tot spun că e din cauza stresului. Dar după cele întâmplate seara trecută, trebuie să admit că coșmarurile devin din ce în ce mai rele.

- Povestește-mi despre ele.

- Nu fi ridicol. Își dădu picioarele jos din pat și se ridică. Nu e nimic mai plictisitor decât să asculți despre visele cuiva.

El veni lângă piciorul patului, ajungând lângă ea tocmai când își îmbrăca halatul. Văzu că deja își pusese pantalonii pe el.

- Te pregătești să pleci? întrebă ea, reușind cumva să nu lase durerea să-i străbată vocea. Nu e nevoie să te furișezi. De data asta nu voi intenta proces.

- Nu plecam. Mă gândeam. Îi ridică bărbia cu un singur deget. Am descoperit că, atunci când sunt în preajma ta, gândesc mai bine cu pantalonii pe mine.

De la început avusese un fel de a o face să se simtă cea mai sexy femeie din lume. Își permise să se relaxeze puțin.

- Asta-i o observație interesantă, zise ea.

- Povestește-mi despre vise.

Încercă să-i vadă mai bine expresia, dar, în camera aflată în penumbră, fața lui era doar unghiuri și trăsături dure,

- Vorbești serios? întrebă ea. Chiar vrei să auzi despre visele mele ciudate?

O mângâie pe buze cu degetul mare. Ochii lui erau lacuri de întuneric adânc.

- Da, zise el. Începe cu cel care tocmai te-a trezit. Ea înghiți cu greutate.

- Țasta-i cel care a fost diferit. De fapt, a fost o repetare, mai mult sau mai puțin, a halucinației care m-a cuprins mai devreme, când ne-au atacat cei doi. Era ca și cum toate simțurile mele fuseseră oprite. Nu puteam vedea sau auzi nimic. Nu exista sus sau jos, doar o ceață groasă și nesfârșită.

El îi cuprinse fața în palme.

- Țala eram eu, Lyra. Eu ți-am făcut asta.

- *Poftim?*

- Mai devreme m-ai întrebat despre talentul meu. Ei bine, asta face parte din el. Îmi ușurează vânătoarea.

- Nu înțeleg.

- De generații întregi, prin familia Sweetwater au trecut diverse talente psihice, cele mai multe dintre ele fiind legate de simțurile care sunt utile la vânătoare.

- Doamne, Dumnezeule!

- Pentru noi, lucrurile au luat câteva întorsături aici, pe Armonia. Am descoperit că putem folosi diverse feluri de chihlimbar pentru a ne îmbunătăți talentele naturale. Se întâmplă ca eu să am o afinitate pentru chihlimbarul obsidian.

Ea îi privi inelul. Un foc verde dansa în adâncurile obsidianului.

- Chihlimbar negru, șopti ea. Cei mai mulți acordori cred că asta-i doar o legendă.
- E rar, dar există. Alții din familia mea lucrează varietăți diferite de chihlimbar, dar obsidianul este cel cu care eu rezonoz cel mai bine. Ce încerc eu să-ți spun este că, atunci când cei doi ne-au atacat, mi-am folosit talentul pentru a le amorti simțurile normale. Vederea. Auzul. Mirosul. Pipăitul. Echilibrul. Le-am anulat pe toate. Din nefericire, ai fost și tu prinsă în plasa asta pentru că erai prea aproape.

- Okay, asta-i foarte ciudat.

- Nu există posibilitatea să-mi direcționez efectul asupra unei ținte specifice. Energia este generată de aura mea și se întinde în jurul meu pe o rază de aproximativ șase metri.

- Vrei să spui că nu a fost unul dintre coșmarurile mele pe trezie?

- Nu sunt sigur ce vrei să spui prin coșmaruri pe trezie, dar îți pot garanta că aseară nu halucinai.

Ușurarea o copleși și o lăsa puțin nervoasă. Se așeză încet pe pat, strângându-l pe Vincent lângă ea.

- Asta e? Întrebă ea neîncrezătoare. Asta-i talentul secret al familiei tale?

- Păi, asta-i versiunea mea. Cum ziceam, bărbații din familia mea sunt toți vânători de un fel sau altul, dar niciodată două talente nu sunt identice.

- Dar tot ai nevoie de chihlimbar ca să-ți concentrezi psi-ul, nu?

- Nu. Talennd nostru există în familie de generații. În Lumea Veche existau vânători Sweetwater cu mult înainte să se deschidă Cortina. Dar aici, pe Armonia, se pare că anumite forme de chihlimbar nestandard, poate fi folosit ca să îmbunătățească abilitățile noastre naturale.

- Vrei să spui că sunteți vânători, dar nu vânători de fantome? Întrebă ea.

- Pe vremuri eram numiți para-vânători. Nu mai folosim termenul asta. Ne numim talente chihlimbar. Sună un pic mai modern, știi?

Ea îl privi.

- Mai puțin înspăimântător, vrei să spui? Un pic mai „politically” corect?

- Da, și asta. Se așeză lângă ea.

- Cine va numit para-vânători pe Pământ?

El ridică din umeri.

- A fost eticheta folosită pentru a-i descrie pe cei ca mine în documentele istorice ale Societății Secrete.

- Ce Dumnezeu mai este și Societatea Secretă?

- O organizație fondată de un alchimist, cu câteva secole în urmă, măsurate în timpul Vechiului Pământ. Membrii ei erau oameni cu talente psihice. Grupul era devotat studiului paranormalului. Societatea s-a păstrat discretă în lumea de acasă.

- De ce?

- Paranormalul nu a fost niciodată acceptat ca normal pe Pământ.

Ea își strânse cu o mână reverele halatului.

- În unele privințe tot nu e. Oamenii devin nervoși când se află în preajma celor care au talente puternice sau neobișnuite, își trecu degetele prin păr. Și de aceea Societatea încă mai există în umbră.

- Vrei să spui că Societatea asta Secretă există aici, pe Armonia?

- Mulți dintre membrii ei au trecut prin Cortină, la fel ca toată lumea. Când a devenit evident că ceva din atmosfera de pe Armonia încuraja dezvoltarea talentelor psihice latente de toate felurile, cei din Societate s-au gândit că lucrurile vor sta mai bine aici. Dar se pare că a fi diferit tot nu este un lucru bun. Definiția a ceea ce înseamnă normal se poate schimba, dar nu și stresul de a te conforma definiției.

Zâmbetul lui nu avea nicio urmă de umor.

- Asta-i cu atât mai adevărat, cu cât talentul pe care îl ai se întâmplă să fie de un real folos în urmărirea și uciderea unui anumit fel de pradă.

- Ce fel de pradă? Întrebă ea prudentă.

- Umană.

Ea înghiți în sec cu greutate.

- Înțeleg. Am avut o presimțire că o să spui așa ceva. Am văzut felul cum te-ai descurcat cu cei doi din seara asta.

- Timp de generații, pe Pământ, familia mea și-a câștigat un trai bun lucrând pentru Societatea Secretă și, uneori, pentru anumite agenții guvernamentale clandestine.

- Urmărirea criminalilor?
 - Nu orice fel de criminali. Pe Pământ, familia Sweetwater vâna sociopați psihici, genul de băieți răi cu care legea nu se putea descurca.
 Ea își dresese glasul.
 - Deci voi erați băieții buni?
 - Așa ne place să credem. Dar nu toată lumea vedea lucrurile așa. Chestia e că o făceam pentru bani. O mulțime de bani.
 - Înțeleg,
 - Când cineva apela la un Sweetwater, însemna că toate alternativele fuseseră epuizate. Nu apelai la unul dintre noi dacă nu erai convins că singura opțiune rămasă era sfârșitul.
 Simți că i se usucă gura.
 - Strămoșii tăi *au fost asasini plătiți*?
 - Știu. Că vorbeam de „politically” incorect. Am încercat să fim selectivi în ceea ce privește angajatorul dar, da, familia Sweetwater a făcut munca murdară pentru cei care nu puteau să-și murdărească mâinile. Făcu o pauză. Și am fost buni la treaba asta.
 Ea își dresese vocea.
 - Spune-mi, te rog, că familia ta nu mai este în profesiunea asta.
 Urmă o scurtă pauză.
 - Suntem în afacerile cu chihlimbar, în mare parte, zise el într-un sfârșit.
 - Scuză-mă, dar titulatura ta este de șef executiv al *Securității Chihlimbar, Inc.* Tu, personal, nu ești în afaceri cu chihlimbar, Cruz.
 - CI Security este o firmă particulară de securitate legitimă, zise el fără nuanță. O divizie a lui Chihlimbar, Inc. Nu mai suntem Crimă, Inc. Bunicul meu a avut grijă de asta acum cincizeci de ani. El a schimbat totul pentru noi. Vezi tu, despre asta era vorba.
 - Ce vrei să spui?
 - Mina Radiance Springs pe care a câștigat-o la jocul de rez-poker pe care l-a jucat cu Arthur Dore. Noua companie de minerit a lui Big Jake era într-o luptă de supraviețuire pe viață și pe moarte cu Erasmus Revere RezStone. Big Jake avea nevoie de mina Radiance Springs ca să o poată salva.
 - Așa că a furat-o de la bunicul meu.
 - A câștigat-o la un joc de cărți.
 - Da, așa e. Respiră adânc. Deci îmi spui că, până atunci, familia ta era în vechea afacere?
 El expiră adânc și foarte controlat.
 - Cred că am vorbit destul despre asta în noaptea asta.
 - Conversația e închisă?
 - Deocamdată.
 - Cumva, am sentimentul că nu-i spui istoria familiei tale fiecărei femei cu care te vezi.
 - Nu. O strânse tare de mână. Ești prima căreia îi spun.
 - Hei, salut, de ce oare mă face nervoasă chestia asta?
 - Liniștește-te. Curând o să faci parte din familie.

CAPITOLUL 16

El simți cum panica izbucnește în aura ei. *Liniștește-te, curând o să faci parte din familie*, probabil că nu fusese cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut spune în acele circumstanțe.
 - Scuze, zise el. N-am vrut să te sperii. Mă mișc prea repede, nu-i așa?
 - Nu de viteză îmi fac griji, ci de direcția spre care mergi, zise Lyra sugrumat. Despre ce tot vorbești?
 - Scuze, zise el din nou. M-am gândit că, după cele întâmplate între noi în noaptea asta, ar fi în ordine să discutăm despre viitorul nostru.
 - În seara asta am făcut sex. Își trase mâna dintr-a lui și sări în picioare, rostogolindu-l pe Vincent pe podea. A fost extraordinar. Cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Dar a fost doar sex.

Vocea ei era aproape frenetică.

El se ridică încet, privind-o.

- Încă n-ai încredere în mine, nu-i așa? zise el încet. În ciuda celor întâmplare între noi noaptea trecută.

- Sau poate tocmai din cauza asta, i-o întoarse ea. Toată lumea știe cât e de ușor să confunzi pasiunea cu... cu, ăă, chestia ailaltă.

- Se numește dragoste, zise el. În familia mea nu avem probleme cu cuvântul ăsta.

- Familia mea are. Clanul Dore, n-au avut niciodată noroc în dragoste.

- Poate pentru că vă căsătoriți cu cine nu trebuie.

- Da, probabil că de-asta, zise ea tristă. Uite ce-i. Acum trei luni, m-am păcălit singură, gândindu-mă că poate rup ghinionul cu tine. Nu am de gând să fac aceeași greșeală. Tu încă ai propria-ți agendă, în ceea ce mă privește. Amândoi știm asta.

- Tu numești agendă faptul că încerc să te protejiez de cel care încearcă sa-ți pună în cârcă o crimă și furtul unei relicve valoroase?

Ea se ridică în picioare și își îndreptă spatele ca să-și arate întreaga înălțime de la care, desculță fiind, tot trebuia să-și ridice capul ca să-l privească în ochi.

- Unii ar putea vedea lucrurile și așa. Sunt încântată că nu crezi că eu sunt ucigașul, dar, până la urmă, tu încă îl cauți pe cel adevărat, nu-i așa?

- Da.

- Mă gândesc că un mod de a-l scoate la lumină pe băiatul rău este să stai pe lângă mine. Dacă el crede că mă privești ca pe o suspectă, sunt mai multe șanse să facă o greșeală.

- Ești o femeie foarte cinică, Lyra Dore. Al dracului de deșteaptă și al dracului de sexy, dar și cinică.

- Eu prefer termenul de realistă, zise ea ridicând bărbia. Iar *tu* trebuie să recunoști că am dreptate.

- Ai dreptate. Dar jur pe onoarea mea de Sweetwater că scopul meu este acela de a te proteja, nu de a te folosi ca momeală. La dracu', dacă vroiam să te pun în joc, ca pe o capră în laț, aș fi venit după tine acum două săptămâni, după ce a murit tehnicianul. Atunci a fost prima dată când am suspectat că cineva încearcă să însceneze ceva pentru care să plătești tu. Mă crezi sau nu, în momentul ăla am făcut tot ce puteam să distrag atenția de la tine.

- Te cred când spui că nu ai intenționat ca eu să fiu prinsă la mijloc în chestia asta, dar încerci să prinzi un ucigaș, iar eu se întâmplă să fiu, convenabil, la mijloc. E posibil să fiu de folos. Amândoi știm asta.

El privi pe fereastră la lumina dimineții care se ridica, încercând să-și mențină calmul; încercând să se gândească la un mod de a ieși din capcană. Când nu-i veni nimic în minte, se îndreptă spre baie.

- Conversația asta nu se îndreaptă spre nimic bun, așa că mă duc să fac un duș, zise el.

Ea sări în ușa băii, dovedind o rapiditate impresionantă, și se opri cu palmele de canat.

- Încă un lucru, Sweetwater.

El se opri în fața ei.

- Ce mai e?

- Ziceai că tu ai indus ceața aia psi care mi-a copleșit simțurile.

- Ți-am spus, nu-mi pot ținti talentul ca pe o armă. Îmi cer din nou scuze, dar, dacă îți amintești, erau doi tipi cu rez-arme în apropierea noastră.

- Știi. N-am nicio problemă că ne-ai salvat pe amândoi de perechea aia.

- Uau, mulțumesc. Nimic nu încinge mai tare un bărbat decât când femeia lui crede despre el că este un cavaler în armură.

- Ce vreau eu să știu, zise ea privindu-l atentă, este dacă tu ești responsabil pentru celelalte halucinații pe care le trăiesc de șase săptămâni.

Mânia și o senzație teribilă de neputință izbucniră în el. Făcu un efort extraordinar ca să-și poată înfrâna emoțiile. Se aplecă toarte aproape de ea, strângând tocul ușii. Degetele i se albiră din cauza strânsurii.

- Vreau să înțeleg ce-mi spui, zise el. Tu chiar crezi că te-am urmărit în ultimele șase săptămâni și ți-am provocat coșmaruri?

Ceva din vocea lui foarte moale și foarte neutră probabil că ajunse la ea. Păru să se prăbușească în ea însăși.

- Nu, zise ea, pe un ton șters. Nu, sigur că nu.

- Atunci de ce te porți de parcă ai fi fost mai fericită dacă răspunsul ar fi fost da?
- Pentru că atunci aș fi avut o explicație rezonabilă pentru coșmaruri. Plecă din cadrul ușii trecând pe sub brațul lui. Du-te și fă-ți dușul, Cruz.

Frustrarea și mânia i se evaporară. Era speriată de moarte și lupta cu curajul și determinarea tipic Dore. O prinse de talie.

- Stai așa, zise el. Coșmarurile despre care vorbești. Despre ce crezi că e vorba?

Ea îl privi.

- Păi, o explicație ar fi că sunt rezultatul stresului la care am fost supusă în ultimul timp.

- Ai mai suferit halucinații când ai fost stresată în trecut?

- Nu.

- Fir-ar să fie. Tu chiar îți faci griji că-ți pierzi mințile, nu-i așa?

- Păi, cred că e o posibilitate care trebuie considerată. Tonul frivol îi dezmințea privirea hăituită.

- Las-o baltă, zise el, punându-și toată convingerea în aceste cuvinte. Nu ești pe cale să-ți pierzi mințile.

- Și de unde știi tu asta, Dr. Sweetwater?

- Crede-mă, după noaptea trecută, știu.

- Sexul ca unealtă de diagnosticare în parapsihologie. Hei, pun pariu că ai putea scoate un bestseller din asta.

- Nu am nevoie de o licență în parapsihologic ca să știu că ești la fel de sănătoasă ca mine, zise el calm. Există o legătură între noi încă de când ne-am întâlnit. Noaptea trecută, legătura asta a fost întărită în niște moduri pe care nici măcar nu le poți înțelege. Dacă ar fi existat o urmă de nebunie în tine, aș fi simțit-o.

Ochii ei se luminară cu speranță reținută.

- Ești sigur?

- Foarte. Acum mă duc să-mi fac dușul. Când termin, poți să-l faci și tu pe al tău în timp ce eu pregătesc micul dejun.

O sărută ușor și trecu pe lângă ea intrând în baie.

CAPITOLUL 17

Mirosul de cafea, pâine prăjită și ouă jumări, o întâmpină când ieși din duș. Știind că Cruz nu o credea nebună, o făcea să simtă o ușurare copleșitoare care o amețea.

Își uscă părul și îl strânse în coamă. Luând o pereche de jeanși și o cămașă albă din dulap, se îmbracă repede și se duse desculță în camera principală.

Vincent se afla în postul lui favorit de observație, pe frigider, supraveghind. Bereta roșie era înclinată într-un unghi șmecheresc. Într-o lăbuță ținea o felie de pâine prăjită unsă cu unt de arahide. Avea unt de arahide și pe blană. Chicoti în întâmpinarea ei când o văzu și sări puțin.

Ea tresări când văzu untul de arahide.

- Se pare că voi avea ceva de spălat după micul dejun. Ai idee cât e de greu să scoți untul de arahide din blana unui iepuraș de praf? E aproape la fel de greu ca vopseaua.

- Scuze, nu m-am gândit la problema asta, zise Cruz. Răsturnă ouăle în două farfurii pe care le așezase pe tejgheaua de lucru. O să-l vâr sub robinet când spăl vasele.

- Adoră chestia asta. Te avertizez de acum că o să fie apă pe toată podeaua până să termini cu el.

Cruz puse tigaia jos și adăugă câteva felii de pâine prăjită lângă ouă.

- Poate că o să-l vâr mai bine în duș.

- Așa mai merge.

Puse o farfurie în fața ei.

- Trebuie să vorbim.

- Despre ce?

- Despre programul tău. Ha se așeză la tejghea.

- Ce-i cu el?

- Datorită evenimentelor de noaptea trecută, va trebui să renunți la rutina obișnuită, până când voi afla cine încearcă să-ți înscezeze lucrurile astea, zise el. Se așeză alături de ea.

- Vrei să zici că trebuie să-mi închid magazinul? Nu pot să fac asta. Am afaceri de făcut. Nu este Chihlimbar, Inc., dar îmi plătește facturile. Aproape. În afară de asta, azi am un client VIP. Cel mai mare pe care l-am avut de când, ei bine, de când am crezut că tu ești un client adevărat.

- Nu-ți face probleme despre partea financiară a lucrurilor, CI va avea grijă de veniturile pierdute.

- Mulțumesc, apreciez lucrul ăsta, dar aici nu este vorba de venituri pierdute. Încerc să dezvolt partea de consultanță în antichități a afacerii mele. Este imposibil să anulez întâlnirea cu noul client. Asta este șansa mea la ceva mai mare.

- Încerc să te țin în siguranță, Lyra.

- Înțeleg. Dar haide să ne gândim puțin. Persoana aflată în spatele acestei povești nu mă vrea moartă sau dispărută. I-ar demola planul de înscenare, nu? Noaptea trecută, oamenii ăia doi veniseră după tine, nu după mine. Unul dintre ei a strigat ceva în sensul că să nu rănească femeia. Pe tine încercau să te omoare. Tu ești cel care are nevoie de protecție.

- Pot să am grijă de mine.

- Da, am observat noaptea trecută.

- Am de lucru, zise Cruz. Nu pot sta tot timpul cu tine.

- Sigur că nu poți, zise ea încurajatoare. Și nici nu e necesar. Cum ziceam, pot să am grijă de mine.

- Dacă ai de gând să te încăpățânezi, pot să trimit pe cineva să stea cu ochii pe tine.

Ea oftă resemnată.

- Știam că o să fii dificil. Ce să fac cu un bodyguard? Ar arăta ciudat în fața clienților mei.

- Spune că e asistentul tău. Luă câteva înghițituri din ouă. În legătură cu întâlnirea ta de după-amiază.

Ea îl privi pieziș.

- Ce-i cu ea?

- Ziceai că e un client important. Cineva cunoscut?

Avea să fie un moment stânjenitor.

- Sunt sigură că l-ai cunoscut, zise ea detașată. Și tu, și Wilson Revere ați crescut în afacerile cu chihlimbar.

Un calm periculos îl învălui pe Cruz.

- Wilson Revere, șeful de la ReaStone?

- Îhâm. Mâncă puțin din ouă, încercând să pretindă că nu era conștientă de tensiunea periculoasă care mocnea în aura lui. M-a contactat ieri. Căuta pe cineva care să evalueze un chihlimbar ametist pentru care vrea să facă o ofertă la licitația de azi de la Galeria Fairstead. M-a angajat să particip cu el la licitație.

- Ești conștientă că firma lui Revere este cel mai mare competitor al lui CI.

- Sigur că da, își păstră tonul egal. Toată lumea știe.

- Plecând de la asta și luând în considerare momentul, probabil că te-ai gândit că poate a auzit niște zvonuri despre relicva dispărută și vrea să știe ce dracu' se întâmplă? Plănuiește să te stoarcă de informații.

- M-am gândit, într-adevăr, recunosc ea. Este, de asemenea, posibil ca să aibă, într-adevăr, nevoie de mine ca să evaluez un exemplar de ametist. Așa cum poate ai auzit de curând, nu sunt prea mulți acordori care pot lucra cu chihlimbar mov. Galeria Fairstead este cunoscută pentru calitatea specimenelor de ambră brută, și am auzit despre Wilson că este un colecționar extrem de pasionat.

- Wilson? repetă Cruz pe un ton periculos.

- A insistat să-i folosesc numele de botez. E foarte neoficial, foarte relaxat, pentru un bărbat atât de bogat și puternic.

- Wilson Revere ar face orice să ruineze Chihlimbar, Inc.

- Da, sunt conștientă de asta, zise ea ușor. Dar nu sunt interesată în mod special de luptele dintre cele două mari monopoluri de chihlimbar, încerc doar să-mi pornesc cariera de consultant. În afară de asta, probabil că este vina ta că m-a sunat.

- Vina mea!

- Tu ești cel care a pus departamentul de PR al Chihlimbar, Inc. să mă prezinte reporterilor ca fiind consultant de antichități cu o clientelă exclusivă.

- Fii atentă, Lyra. Nu poți avea încredere în Revere, așa cum nu poți merge prin junglă fără un chihlimbar de calitate bună. Se folosește de tine.

- Sigur că da, acceptă ea. Mă folosește ca să evaluez o bucată de ametist pe care o vrea pentru colecția lui.

- Îl știu pe tipul ăsta. Crede-mă când îți spun că are un plan.

- Nu te supăra, Cruz, dar începi să pari o idee paranoic.

- Știi cum se spune, chiar și paranoicii au dușmani.

- Care e problema cu RezStone și CI? Știu că sunteți competitori în afaceri, dar executivii celor mai multe dintre firmele rivale sunt capabili de un minim de comportament civilizată. Cel puțin în public.

Cruz zâmbi cu zâmbetul lui de asasin.

- Suntem politicoși în public. Dar noi, familia Sweetwater, avem o vorbă, niciodată să nu stai cu spatele la cineva din RezStone.

- Nu mai spune.

- E o lume dură, zise Cruz. Nu ajungi în vârful eșaloanelor decât dacă ești dispus să încâlci unele reguli. Familia Revere are reputația de nemiloasă de cincizeci de ani. Oamenii care stau în calea companiei au obiceiul să dispară.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-și poată închide gura.

- Vorbești serios când spui că RezStone chiar omoară oamenii care îi stau în drum?

- Cum ziceam, există zvonuri.

Ea zâmbi.

- Răspândite, cumva, de Chihlimbar, Inc.?

El îi ignoră remarca.

- Revere nu ezită nici să se amestece în politicile Ghildei. La momentul ăsta, nu e niciun secret că are un interes acut ca unul dintre prietenii lui din Consiliul Frecvenței să fie ales ca noul șef al Ghildei locale.

- Uau. Și familia Sweetwater nu are niciun interes să se asigure că noul șef al Ghildei va fi un prieten bun al lui Chihlimbar, Inc.?

- Îți arăți din nou trăsătura cinică. Ai încredere în mine când îți spun că nu vrei să ai de-a face cu Wilson Revere.

Ea lăsă furculița jos și se răsuci în scaun ca să-l privească.

- Cruz, trebuie să înțelegi ceva. Sunt deja implicată cu Wilson Revere.

Știu imediat că își alesese greșit cuvintele. Cruz nu făcu nicio mișcare evidentă, dar ochii lui deveniră negrii și duri ca piatra de obsidian. Foc verde scânteie din adâncurile lor. Simți cum energia pulsa în atmosferă. I se ridică părul de pe ceafă.

- Din punct de vedere profesional, vreau să spun, adăugă ea grăbită.

Cruz dădu din cap o singură dată, relaxându-se puțin.

- Atât e de-ajuns.

O înfuria faptul că simțea nevoia să explice relația ei cu Wilson Revere. Nu îl putea lăsa pe Cruz Sweetwater să-i calce viața în picioare din nou. De data asta vor face lucrurile după regulile ei, sau nu le vor face deloc.

- Mai mult, zise ea încercând să pară calmă și plină de încredere în ea, ca o femeie care trăia după propriile ei reguli. Intenționez să rămân implicată profesional cu Wilson Revere, atâta timp cât e dispus să mă angajeze pentru consultații.

- Fir-ar să fie, Lyra...

- Ai puțină încredere în mine. Nu sunt o idioată. Știu ce fac. Poate că Revere a venit la mine ca să vadă dacă mă poate folosi împotriva ta. Dar azi, noi doi facem afaceri împreună, și am de gând să-l impresionez cu cunoștințele mele și cu afinitatea mea pentru chihlimbar. Nu vreau să insist, dar am nevoie de afacerea asta. Mi-am pierdut toți banii, încercând să dau în judecată Chihlimbar, Inc. Dacă fac consultanță pentru Wilson Revere, mă va ajuta foarte mult să mă pun pe picioare.

- Ar fi trebuit să accepți compensația oferită de CI pentru ruină, și știi asta foarte bine.

- N-aș fi putut să fac așa ceva.

- De ce nu? întrebă Cruz.

- Pentru că ar fi însemnat că recunosc că CI are dreptul să facă ceea ce a făcut. Nu voi face asta. Niciodată.

- Ești o femeie foarte încăpățânată, Lyra.
- Sunt o Dore. Ne pricepem la încăpățănare.
- Da, am auzit.
- Cine ți-a spus?
- Bunicul meu.

CAPITOLUL 18

Când Gloria Ray intră în micul magazin, Vincent întindea pe pânză, cu mișcări largi și emfaticе, vopsea purpurie luminoasă și veselă. La vederea ei, își abandonă rez-pensula și sări în sus și în jos pe teigheea ca să o întâmpine.

- Salut, frumosule, zise Gloria. Se aplecă peste teigheea ca să privească admirativ pânza. Frumos tablou. Roșu este culoarea mea preferată.

Vincent chicoti plin de speranță și lovi în accesoriile strălucitoare care împodobeau poșeta Gloriei.

- Nu-ți face griji, zise Gloria. Nu te-am uitat. Nu uit niciodată un tip atât de frumos.

Scoase din poșetă un săculeț alb, luă o prăjiturică din el și i-o dădu lui Vincent. El îi mulțumi în felul lui și se apucă să mănânce cu o lăcomie politicoasă.

Gloria zâmbi radioasă spre tânărul care se sprijinea de capătul teighelei.

- Ești nou, toarse ea. Și ești drăguț. Vrei o prăjiturică? Vocea torcătoare și zâmbetul nu aveau nimic personal cu tânărul. Gloria întotdeauna torcea și zâmbea atunci când vorbea eu un membru al genului masculin. Lyra era aproape sigură că era vorba despre un fel de talent psihic. Bărbații răspundeau, cu siguranță.

- Ajutor temporar, zise Lyra scurt. Am fost puțin cam ocupată în ultimul timp. El e Jeff. Jeff, domnișoara Ray. E una dintre cele mai bune cliente ale mele.

- Bună, Jeff, zise Gloria pe unul din tonurile ei erotice.

Jeff se înroși.

- Bună ziua, domnișoară Ray.

Era drăguț, gândi Lyra, înalt și subțire și cu aceeași grație de prădător care părea a fi trăsătura de bază a bărbaților din arborele genealogic al familiei lui Cruz. Era și tânăr, nu mai mult douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani. O făcea să se gândească la un frate mai tânăr pe care nu îl avusese niciodată.

- Te pricepi la acordare? îl întrebă Gloria pe Jeff, privindu-l de sus în jos într-o manieră vădit apreciativă.

Jeff se făcu și mai roșu.

- Nu, doamnă, domnișoara Dore m-a angajat ca să mă ocup de acte și de împachetarea și trimiterea obiectelor comandate prin poștă.

Gloria zâmbi.

- Mă bucur să văd că are gust excelent la angajați.

Poate că Jeff era un bodyguard dur și foarte bine antrenat, dar nimeni nu îl pregătise să îi facă față Gloriei Ray. Arăta de parcă ar fi vrut să alunece prin podeaua magazinului până în tunelele de dedesubt.

Lui Lyra i se făcu milă de el.

- Cu ce te pot ajuta, Gloria? zise ea.

Gloria o studie pe Lyra cu o expresie cunoscătoare.

- Am o piatră nouă pe care o vreau acordată. Apropo, ți-am văzut poza în ziare. Erai cu Cruz Sweetwater. Asta e o știre bună, sau proastă, draga mea?

- Nu este niciun fel de știre, zise Lyra fermă. E afacere.

- Sigur că da. Gloria zâmbi, iar ochii fardați din greu îi sclipiră speculativ. Mulți oameni, inclusiv, fără îndoială, noul ei amant, un membru puternic al Consiliului Ghildei din Frecvența, credeau că este așa cum o vedeau. Presupuneau că nu este decât o blondă cu o coafură înaltă, cu pieptul mare și cu mintea împrăștiată.

Părut și pieptul probabil că erau serios sporite, dar Lyra, care avusese adesea de-a face cu Gloria, știa că inteligența ei era mult mai mare decât credeau oamenii, și cu siguranță mai mare decât cea a amantului ei Consilier. Era și o femeie talentată, deși făcea lot posibilul ca să pară altfel.

Printre acordori umbra o vorbă: *Doar acordorul tău știe sigur*. Chihlimbarul acordat - ca și un instrument fin acordat - nu rămânea clar la nesfârșit. Cu timpul și prin folosire, se încețoșă treptat și își pierdea puterea de concentrare. Până la urmă trebuia reacordat, ca să-și recapete eficiența maximă. În general, o piatră reacordată bine, ținea, în medie, câteva luni, câteodată chiar și un an.

Dar cei care generau multă energie își ardeau chihlimbarul mult mai rapid. Gloria era o clientă frecventă a lui Lyra, aducând una sau mai multe pietre de chihlimbar acordat pentru a fi reacordate, la fiecare câteva săptămâni.

La fel ca cei mai mulți dintre oamenii cu talent peste medie, Gloria prefera să-și țină confidențială abilitatea paranormală. Ca toți acordorii inteligenți, Lyra era foarte discretă despre asemenea lucruri. Nu exista un mod mai rapid de a pierde un client, decât acela de a bârfi despre abilitățile psihice ale lui sau ale ei. Cei care generau puțină energie, încercau întotdeauna să pară mai puternici. La celălalt capăt al spectrului, cei puternici vroiau de obicei, să își ascundă adevăratul nivel al puterii lor, precum și natura talentului pe care îl aveau.

- Ce mi-ai adus? întrebă Lyra.

- Uită-te, zise Gloria. Puse pe tejghea o cutie de bijuterii din catifea verde.

Lyra luă cutia și o deschise. Scoase un fluierat apreciativ când văzu pandantivul dinăuntru. O piatră strălucitoare de chihlimbar de rezonanță standard lucea cu scilpirea caracteristică a calității și puterii superioare. Era fixată în aur.

- Frumoasă, Gloria. Lyra scoase pandantivul din cutie, foarte frumoasă. Felicitări.

- Mulțumesc. Gloria râse cu o ușoară satisfacție. Dragul de Hubert a fost într-o stare foarte generoasă în ultimul timp.

- Credeam că brățara pe care ți-a dat-o luna trecută e bijuteria cea mai bună pe care ți-o putea da, dar asta e și mai bună. Ce anume l-a pus pe Hubert într-o stare de spirit atât de generoasă?

Gloria îi mai dădu o prăjiturică lui Vincent.

- Crede că acum, când Benson Landry e în afara cărților, Consiliul îl va alege pe Douglas Drake ca noul șef al Ghildei.

- Și asta e important pentru Hubert? întrebă Lyra.

Gloria îi făcu cu ochiul.

- Foarte important. E prieten cu Drake de când locuiau în vechiul lor cartier de lângă Zidul de Sud. Au intrat împreună în Ghildă și au avut grijă unul de altul în organizație încă din primul lor an ca vânători în catacombe. Au urcat împreună scara ierarhică, ajutându-se reciproc. Fiica lui Hubert este logodită cu fiul lui Drake. Dacă Drake primește postul, poți să fii sigură că va avea grijă și de bunul lui prieten Hubert.

Lyra își ridică privirea în tavan.

- Politicile Ghildei. Să mai vorbești de democrație.

- Mai e un aspect. Wilson Revere încearcă să pară că nu e de rangul lui să se amestece în politicile Ghildei, dar adevărul este că vrea ca Drake să ajungă în vârf. Se gândește că îi va da un atu împotriva lui Chihlimbar, Inc. Gloria o privi direct în ochi. Se zice că Chihlimbar, Inc. ar vrea pe oricine altcineva în afară de Drake la vârful Ghildei.

Lyra înclină din cap.

- Mulțumesc pentru știri, Gloria.

- Oricând. Acum, în legătură cu frumosul meu pandantiv. Vreau întregul tratament.

- Mă ocup de asta chiar acum, zise Lyra.

Ținu pandantivul în mână și se concentra delicat prin chihlimbarul ametist din brățara cu talismane. Majoritatea acordurilor foloseau chihlimbar de rezonanță standard, pentru că era singurul fel de chihlimbar pe care îl puteau activa. Gloria și Jeff presupuneau, normal, că folosea chihlimbarul pe care îl purta atât de evident în cercei. Dar aflase încă de la începutul carierei sale, că putea obține o claritate și o putere de concentrare mai mari, pentru orice fel de chihlimbar, dacă lucra prin ametist.

Își canaliză delicat puterea psi, pipăindu-și drumul prin modelul de energie naturală al pietrei. Orice chihlimbar - chiar și unul nelucrat, o bucată brută luată direct din mină - posedă ceva abilități de concentrare dacă

aveai destul talent să-l rezonzi și dacă știai ce faci. Dar rezultatele erau absolut imprezibile dacă chihlimbarul nu era acordat.

Nu conta cât de frumos lucrată și lustruită era o bucată de chihlimbar. Dacă vroiai s-o folosești ca să concentrezi energia psi, acordarea era esențială. Iar cei mai buni acordori erau cei care își puteau simți drumul prin curenții de putere latentă dintr-o anumită piatră și care îi puteau alinia și stabiliza fără ca piatra să-și piardă puterea sau claritatea. O distorsiune mărunță, sau lipsa de concentrare maximă din partea acordului la momentul critic, sau, pur și simplu, prea puțin talent, putea strica ireparabil chiar și cel mai bun chihlimbar.

Nu era nevoie de prea mult ca distrugi puterea superioară de rezonare a unei pietre ca cea din pandantiv. Dar era nevoie de talent adevărat ca să scoți la lumină potențialul unei asemenea piese.

Folosi pulsații delicate de fulgere psi ca să pornească curenții din pandantiv. Piatra se încălzi la atingere în timp ce trimetea putere prin ea. Odată activați, curenții trebuiau stabiliți cu grijă într-o stare de suspendare. După ce procesul se încheia, oricine, chiar și cineva cu puteri psi minime, și indiferent de talentul pe care îl avea, putea folosi piatra ca să concentreze energia.

Dar Gloria nu venise la ea doar ca să-i acordeze chihlimbarul. Dacă asta ar fi fost tot ce vroia, s-ar fi dus la oricare din magazinele de acordări din oraș. Vorba purtată din gură în gură, despre serviciile foarte speciale oferite de Dore Acordări și Consultanță, fusese aceea care o adusese la ușa lui Lyra pe amanta unuia dintre cei mai puternici bărbați din oraș.

Ea putea face ceea ce foarte puțini alții erau capabili să facă, pentru că era nevoie de un chihlimbar ne-standard, așa cum era ametistul, și un talent unic.

- Okay, zise ea. Întinse palma în care ținea piatra. Atinge pandantivul.

Gloria așeză supusă pe piatra de chihlimbar vârful elaborat manichiurat al unui deget plin de inele.

- Ești gata? întrebă Lyra.

- Zi-mi când,

- Concentrează-te, comandă Lyra ușor. Își îmboldi propriile simțuri, împingând și mai multă energie psi prin ametist și concentrându-se asupra pandantivului.

Teoretic, oricine avea un grad latent de talent psi, chiar dacă nu era conștient de el. Dar curenții paranormali erau unici fiecărui individ, ca amprentele și ADN-ul. Folosindu-se de propriul ei talent, Lyra simți nuanțele lungimilor de undă și intensităților modelului de energie al Gloriei și făcu o acordare fină pandantivului ca să rezonzeze cu ele.

Un moment mai târziu, îi înapoie Gloriei bijuteria.

- Gata, zise ea.

- Excelent. Gloria puse pandantivul înapoi în cutia de bijuterii și își deschise poșeta. Același onorariu, ca de obicei?

- Da, mulțumesc.

Gloria își scoase portofelul. În loc să scoată din el o carte de credit, scoase câteva bancnote de câte o sută de dolari și le puse pe teighea. Lyra luă banii repede și îi vârî în sertarul casei de marcat. Era foarte conștientă de faptul că Jeff urmărea totul cu o expresie fascinată și, mai degrabă, șocată. Știa ce gândește. Nimeni nu plătea atât de mult doar pentru acordarea chihlimbarului. Dar avu inspirația să-și țină gura.

Gloria îi mai dădu o prăjiturică lui Vincent și își închise poșeta.

- Ne vedem data viitoare.

Ieși pe ușă pocnind ușor din tocurile înalte. Și dispăru.

Jeff îl mângâie absent pe Vincent și o privi pe Lyra.

- Scuzați-mă, domnișoara Dore, știu că sunt doar un bodyguard, dar există vreo șansă să-mi spuneți despre ce a fost vorba?

Ea zâmbi.

- Îți voi explica, dar trebuie să promiți că vei onora codul.

- Da, doamnă, despre ce cod este vorba?

- Ceea ce se întâmplă într-un magazin de acordat chihlimbar, rămâne în acel magazin de acordat chihlimbar.

Îi căzu fața.

- Ăăă, păi, șeful probabil că îmi va cere un raport complet. Și oricât de mult mi-ar plăcea să știu ce ați făcut pentru domnișoara Ray...

- Ți-e teamă mai mult de ce ți-ar putea face Cruz Sweetwater; dacă nu-i spui întregul adevăr și numai adevărul, nu-i așa?

Jeff se strâmbă.

- Șeful e puțin ceea s-ar putea numi inflexibil, când e vorba de anumite lucruri.

- Da, știu. Și el lucrează după un anumit cod.

Jeff expiră cu putere.

- Da, doamnă.

Ea zâmbi.

- Și la fel și tu?

- Cred că se poate spune că asta este o parte din ceea ce înseamnă să fii membru al familiei.

- Vorbești de parcă ai fi membru al clanului Sweetwater, este ca și cum ai fi omul Ghildei sau un membru al familiei crimei organizate. O mulțime de secrete și un cod aparte.

Jeff se înroși.

- Da, doamnă. Cred că sunt unele similarități.

- Spune-mi, nu ți se pare niciodată un pic cam sufocant să fii parte dintr-o familie atât de *apropiată*?

- Da, doamnă. Jeff ridică din umeri. Dar știți cum e cu familia.

- Nu chiar.

Jeff era acum mai mult decât roșu. Era de-a dreptul amărât.

- Scuze, doamnă. Știu că situația dumneavoastră este puțin, ăă, diferită.

I se făcu milă de el.

- Hei, nu-ți face griji. Sunt obișnuită să fiu singură. Și pe urmă, îl am pe Vincent.

La auzul numelui său, Vincent mormăi și sări de pe tejghea pe pardoseală. Se duse la pictura lui, luă pensula și se întoarse la jocul lui preferat.

- Da, doamnă, zise Jeff. Îl privi pe Vincent cum arunca vopsea pe pânză, cu o expresie ușor uimită.

Nu trebuia să-i citească gândurile ca să știe ce gândea el. Era destul de ciudat să nu ai familie. Dar să pretinzi că un iepuraș de praf este ruda cea mai apropiată, era de-a dreptul excentric.

- Și am prieteni, adăugă ea repede. Mai ales unul foarte apropiat. Dar nu contează. Îți voi explica ce am făcut pentru Gloria Ray acum câteva minute și poți să-i spui lui Cruz. La naiba, poate fi ceva bun pentru afacerile mele. Vezi tu, mă bazez, pe publicitatea făcută pe vorbele duse de la unul la altul ca să atrag clienți pentru serviciile mele speciale. Nu e ca și cum aș putea să-mi fac publicitate prin ziare.

Jeff zâmbi clar ușurat.

- Mulțumesc. Deci, ce ați făcut cu chihlimbarul domnișoarei Ray?

- În esență, am aliniat frecvențele la lungimile de undă de concentrare personale. Alții pot folosi pandantivul, dar nu vor putea face ceea ce poate face ea cu el.

El se încruntă.

- Nu înțeleg. Ce poate face ea cu chihlimbarul și o altă persoană nu poate?

- Pentru că chihlimbarul este acordat la psi-ul ei personal, claritatea și puterea de concentrare sunt mult îmbunătățite. Procesul ăsta nu face o persoană mai puternică, ci înseamnă că persoana respectivă își poate folosi talentul cu mult mai multă precizie. Și uneori, asta poate fi mult mai folositor decât foarte mult talent psi crud. Jeff se strâmbă.

- Cu siguranță.

- Acordarea extra-fină, este importantă mai ales pentru cei care posedă talente puternice, desigur. Pentru că nu obțin doar un control mult mai bun, dar au nevoie de mai puțină energie ca să lucreze cu chihlimbarul. Lucrul ăsta, la rândul lui, înseamnă că au mai puține șanse să topească chihlimbarul atunci când își concentrează întreaga putere psi prin piatră.

Jeff era categoric impresionat.

- Deci, vrei să spunei că domnișoara Ray are un fel de talent de grad înalt.

- Hai să spunem doar că fac de multe ori treaba asta pentru domnișoara Ray.

Gloria Ray posedea un nivel de intuiție neobișnuit de puternică. Îi mărturisise lui Lyra că era un atuu extrem de folositor pentru cariera ei de amantă a unui bărbat bogat și puternic. Femeile aflate în situația ei, spusese ea, aveau nevoie de un atu ca să poată rămâne în vârf. Aveau nevoie să știe când se aflau în pericol să fie părăsite pentru un model mai nou și mai tânăr. Mult mai important, trebuiau să știe când se aflau în pericol fizic real. Femeile care ieșeau frecvent cu bărbați ca dragul de Hubert, aflau multe din secretele amanților lor. Iar bărbații care aveau secrete, uneori ajungeau la concluzia că femeile știau prea mult.

Gloria venise la Dore Acordări și Consultanță, în ziua în care descoperise că fosta amantă a lui Hubert dispăruse în circumstanțe misterioase. Lyra avea presimțirea că Gloria plănuia să dispară în propria ei ceață, într-un viitor apropiat.

Jeff aruncă o privire spre ușă.

- Și eu care credeam că este doar bombonica unui Consilier.

- Niciodată să nu subestimezi o femeie, Jeff.

El dădu din cap foarte serios.

- Da, șeful ne tot spune asta de vreo trei luni încoace. Se încruntă. Ți-a plătit în numerar. Nu vrea să lase nicio urmă de documente, nu?

- Asta-i o obseivație foarte bună. Sunt impresionată. Din întâmplare, mulți dintre clienții mei preferă un grad de anonimitate și discreție.

- Pentru că nu vor ca alții să afle despre talentele lor?

- Exact.

- Dar de ce nu vrei să-ți faci publicitate, în modul obișnuit, la serviciile speciale pe care le oferi?

- Chestia e că, dacă mi-aș face publicitate, ar trebui să-mi ofer serviciile fiecărei persoane care-mi intră pe ușă și mi-o cere.

El își ridică sprâncenele.

- Înțeleg. Nu crezi că oricine merită plusul de energie.

- Există oameni ciudați și periculoși, Jeff. Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să fac o acordare fină chihlimbarului unui băiat rău și să aflu mai târziu că l-a folosit ca să comită o tâlhărie sau ca să rănească pe cineva.

El dădu din cap sumbru.

- Te înțeleg.

- În felul ăsta am drept de veto asupra clienților mei, înainte de a le oferi serviciul. Dacă vine cineva și mi-l cere, iar eu nu simt vibrații bune, pot să spun că zvonurile despre mine sunt false.

El o privi gânditor.

- Poți să diferențiezi băieții buni de cei răi?

- Pot atunci când acordez chihlimbarul pentru ei. Asta-i o altă vorbă din meseria asta. Totul se află în psi.

- Ca și cum ar fi în sângele lor?

- Da. De câte ori o persoană folosește chihlimbarul, își lasă amprenta psi în piatră. Psi-ul rău nu este greu de simțit.

- Am vreo șansă să te conving să-mi acordezi chihlimbarul în modul tău special?

- Care e talentul tău?

El ridică din umeri.

- Oficial, am un talent legat de chihlimbar, ca toți ceilalți bărbați din familia mea. Și e adevărat, folosesc un chihlimbar nestandard.

Ea aruncă o privire pietrei albastre-verzui din inelul de pe mâna Iui.

- Turmalină.

- Exact. Dar adevărul e că eu folosesc turmalină ca să-mi concentrez adevăratul talent. Am o variație a talentului de para-vânător.

- Cruz mi-a explicat.

- M-am gândit eu c-a făcut-o până acum.

Ea se încruntă.

- Ce vrea să însemne asta?

Jeff privi stânjenit.

- Scuze. N-am vrut să fiu prea personal. Doar că toți cei din familie știu că tu ești femeia care i-a frânt inima șefului, așa că mi-am închipuit că sunteți destul de apropiați.

Era atât de uimită, încât abia mai putea vorbi.

- Ce-ai spus? reuși ea să spună într-un târziu.

- Am spus că mi-am închipuit că șeful ți-a explicat despre talentul familiei noastre.

Ea își flutură mâinile ca să-l oprească.

- Nu asta. Partea cu inima frântă.

El ridică din umeri.

- Nu e niciun secret în familie.

- Asta-i ridicol. Un fel de glumă proastă.

- Noi nu glumim despre lucrurile astea, doamnă, zise Jeff.

- Nu știu ce ți-a spus Cruz, dar te asigur că nu i-am frânt inima.

Jeff o privi fără să vorbească.

Ea oftă.

- Pentru Dumnezeu. Las-o baltă. Spune-mi despre versiunea talentului de familie pe care o ai tu,

- Bun. Jeff dorea să schimbe cât mai repede subiectul. Sunt para-vânător, așa că am vederea de noapte bună. Și reflexele și toate celelalte. Dar lucrul la care sunt cel mai bun este acela de a citi locul crimei. Pot trece prin seria de evenimente care a avut loc acolo. Ceva în legătură cu energia psihică emisă în timpul actelor de violență.

- Nu mai spune. Asta-i foarte interesant.

O scânteie de bucurie sclipi în ochii lui Jeff.

- Nu râde, dar aș vrea să fac o cerere de intrare la academia BFIP și să devin agent.

- Biroul Federal de Investigații Psi? De ce aș râde? Mi se pare un țel nobil și bun pentru o carieră.

Jeff se strâmbă.

- Nu și în ceea ce îți privește pe tata, pe șefu și pe Big Jake, ca și pe tot restul familiei. Noi am avut întotdeauna o relație ciudată cu poliția. Nu pot s-o înțeleg, îți spun sincer. Nu e ca și cum CI Security nu ar face favoruri ocazionale pentru BFIP, exact așa cum facem pentru Ghilde și pentru Societatea Secretă.

- Favoruri?

- Păi sigur, toate agențiile astea vin la noi atunci, când știu că nu se pot descurca singuri cu o problemă, și ne plătesc pentru munca făcută, așa că nu prea pot să le numesc favoruri, dar înțelegi ce vreau să spun.

- Oh, da. Da, așa cred.

- Chestia e că CI Security este o afacere. Adică lucrăm pentru oamenii care își pot permite să ne angajeze. Eu vreau să fac parte din poliția adevărată, cea care încearcă să aducă dreptate pentru toți, chiar și pentru cei care nu își pot permite serviciile scumpe ale agențiilor de securitate.

- Înțeleg, zise ea.

- Simt din ce în ce mai mult că este ceva care mi-e dat să-l fac.

- O vocație.

El se gândi la asta.

- Poate. Într-un fel.

- Păi, de ce nu pleci din afacerea familiei și să-ți urmezi fericirea? Fă cerere de intrare în BFIP.

El o privi ca și cum ea i-ar fi sugerat că poate zbura.

- Să plec de la Chihlimbar, Inc.?

Ea își întinse larg brațele.

- E o lume mare. O mulțime de oportunități pentru un tânăr motivat. Cine zice că trebuie să rămâi în afacerea familiei pentru tot restul carierei tale profesionale?

- Păi, cam așa stau lucrurile la Chihlimbar, Inc. Dacă faci parte din familie, lucrezi pentru firma familiei.

Într-un fel sau altul.

- Sigur că există câteva rude care s-au descurcat pe cont propriu.

Jeff se gândi un moment.

- Păi, ar fi stră-unchiul Ned. El a deschis o agenție de turism.

- Poftim.

- Dar firma lui se ocupă cel mai mult de călătorii pentru executivii de la Chihlimbar, Inc.

- Oh.

Jeff se mai gândi puțin.

- Tatăl lui șefu, este avocat. La fel și mama lui.

- Pe bune? N-am știut asta. Okay, se pare că ei nu au mers pe linia familiei.

Jeff oftă.

- Firma lor de avocatură are un singur client.

- Dă-mi voie să ghicesc. Chihlimbar, Inc.

- Da. Jeff se mai gândi un timp și se luminează brusc. Mătușa Brenda.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- E doctoriță, pediatru, la Centrul Medical Frecvența.

- Centrul Medical Frecvența a fost construit de Chihlimbai, Inc. Da. Ei bine, Jeff, se pare că ai o problemă. O să acordez niște chihlimbar pentru tine, dar, dacă ceea ce vrei tu cu adevărul este să devii agent BFPI, va trebui să treci peste toate astea și să te opui presiunii exercitate de familie.

El îi aruncă o privire tristă.

- Nu-mi cunoști familia.

- Glumești? După ce am trecut prin ce am trecut în ultimele trei luni? Crede-mă, îți cunosc familia.

El tresări.

- Da, probabil că o cunoști. Știi, nu ești exact așa cum mă așteptam, domnișoară Dore.

Ea îl privi fix. Mulți bărbați erau înclinați să facă glume proaste despre acordorii de chihlimbar femei.

Fraza *a-și acorda chihlimbarul* avea multiple înțelesuri în anumite case frecventate de bărbați.

- Și la ce anume te așteptai? întrebă ea severă.

- Nu știu, recunosc el. Dar ar fi trebuit să știu că o să fii puțin altfel.

- De ce?

- Pentru că ești femeia care i-a frânt inima șefului.

CAPITOLUL 19

Jeff o conduse cu mașina înapoi la apartamentul ei, cu puțin înainte de ora două, ca să își poată schimba hainele pentru întâlnirea cu Wilson Revere la vizionarea de dinaintea licitației, foloseau o mașină Float mică, discretă, pusă la dispoziție de Chihlimbar, Inc. Security. Micul vehicul nu atrăgea atenția în niciun fel. Dacă Jeff nu i-ar fi explicat că sub vopsea gri plicticoasă mașina era discret blindată cu mag-oțel, Lyra n-ar fi știut niciodată.

- Consumă mult din cauza cantității mari de oțel, zise Jeff. Și e cam jenant de condus. Dar are un mare avantaj. Nimeni nu se uită la ea de două ori.

- Chihlimbar, Inc, Security întreține o flotă de vehicule blindate? întrebă Lyra.

- Garaajul companiei are întotdeauna câteva la îndemână.

- Ca să protejeze executivii? Nu că mi l-aș putea închipui pe Cruz alergând prin oraș într-un Float.

Jeff râse.

- Dacă te afli în oricare din apartamentele executive de la CI, înseamnă că poți să ai singur grijă de tine. Conduci ce mașină vrei. Mașinile blindate le folosim mai mult pentru clienți.

- Deci acum sunt un client CI? Își încreți nasul. Sper că nu se gândește nimeni să-mi trimită o factură pentru că, mulțumită unui recent proces intentat împotriva unei anumite companii pe care nu o voi numi, nu-mi pot permite o firmă de securitate high-rez.

- Nu-ți face griji, n-o să fie nicio factură. Jeff parcă mașina într-un spațiu de parcare de lângă trotuar. Șefu, plătește personal pentru cazul ăsta. Privi în oglinda retrovizoare în timp ce de-rezona motorul. Că veni vorba de șefu, se pare că e gata să-și preia schimbul.

- Ce? Alarmată, Lyra se răsuci în scaunul din față tocmai la timp ca să vadă Slider-ul negru și familiar intrând în locul de parcare din spatele Float-ului. Oh, nu, asta-i o idee foarte, foarte proastă.

În timp ce senzația de pieire iminentă o învăluia ca un nor negru, Vincent, așezat pe spătarul scaunului, începu să sară și să chicotească de bucurie. Bereta roșie îi flutura în toate părțile.

Lyra îl privi pe Cruz cum coboară din Slider și vine spre Float. Purta un alt sacou negru bine croit, pantaloni negri și o cravată de cowboy ornată cu o piatră de chihlimbar strălucitor. Asasinul bine îmbrăcat, în drum spre o licitație de înaltă clasă.

Îl trase pe Vincent și poșeta, deschise portiera și sări afară.

- Nu, zise ea. Categorie nu, Cruz. Nu poți să mergi cu mine la licitație.

El se opri în fața ei.

- Sigur că pot. Îl bătu de două ori pe Vincent pe una dintre labe în semn de salut și o sărută pe Lyra într-un mod rapid și ultragiant de posesiv. Înainte ca ea să poată protesta, se îndreptă, își puse o mână pe acoperișul Float-ului și se aplecă să vorbească cu Jeff prin fereastra deschisă.

- Preiau eu de aici. Te sun când avem nevoie să te întorci.

- Da, domnule, zise Jeff. La revedere, domnișoară Dore. Rezonă Float-ul și plecă în josul străzii.

Lyra îl străpunse pe Cruz cu privirea.

- Wilson Revere este un client important.

Cruz reuși cumva să pară politicos inocent, chiar puțin confuz.

- Și? zise el.

- Uite ce-i, tu și Revere aveți, evident, un trecut. Dacă ajung la licitația aia cu tine, ar putea să decidă că, de fapt, nu are nevoie de serviciile mele de consultanță.

- Revere citește ziarele ca toată lumea. Știe că noi doi suntem din nou împreună. Nu te-ar fi angajat dacă asta ar fi fost o problemă. Ți-am spus, cred că, de fapt, asta este motivul pentru care te-a angajat. Are de gând să te folosească în vreun fel.

Ea ignoră ultima propoziție și se concentra asupra punctului principal pe care vroia să-l sublinieze.

- O singură noapte nu înseamnă că noi doi suntem împreună, îl avertiză ea.

- Asta înseamnă pentru media.

- Dar ar părea o lipsă de profesionalism, dacă aș veni cu tine la licitația aia.

Cruz zâmbi.

- Gândește-te că sunt doar un alt client.

* * *

Încă mai fumega, o oră mai târziu, când intră în atmosfera discretă și elegantă a Galeriei Fairstead cu Cruz alături de ea. Se consolă cu gândul că arăta total ca o profesionistă, îmbrăcată într-un costum, fustă și taior, și pantofi cu tocul jos. Părul și-l răsucise într-un stil sever. La încheietura mâinii purta brățara cu talismane. Obișnuința cercei mici, de chihlimbar, sclipeau în urechile ei.

Vincent fusese lăsat acasă. Casele de licitații de mare anvergură nu primeau iepurași de praf sau orice altă specie care avea mai mult de două picioare. Erau, de asemenea, foarte selectivi când venea vorba și de genul cu două picioare. Singurul fel în care o acordoare de chihlimbar cu chirie mică, devenită consultantă de antichități cu jumătate de normă, putea trece pragul casei Fairstead era din cauza faptului că fusese invitată de unul din clienții cu chirie mare ai galeriei.

Câteva persoane bine îmbrăcate circulau printre vitrine, luând notițe despre diversele obiecte care fuseseră selectate să fie licitate. Câteva gărzi în uniformă stăteau de pază. Lyra observă alți doi consultanți în chihlimbar. Amândoi se aflau, de obicei, în aceste cercuri rarefiate. Știa că și ei o observaseră. O priviseră ca și cum ar fi vrut să spună ce-dracu-caută-și-asta-aici, apoi priviră din nou când îl recunoscură pe Cruz. Ea le întoarse privirile cu un „dați-vă-dracului” zâmbet.

Își ascuți simțurile și simți frisonul familiar care îi spunea că în încăperea se afla mult chihlimbar de calitate. Privi spre Cruz și știu că și el simțea același lucru. Afinitatea pentru chihlimbar era un lucru pe care îl aveau în comun.

Un bărbat delicat, distins, cu trăsături patriciene ușor îmbunătățite și o mulțime de păr de un argintiu nenatural, apăru ca prin minune. Ignorând-o pe Lyra, zâmbi către Cruz, arătând o multitudine de dinți perfecți.

- Domnule Sweetwater, îngână el delicat. O neașteptată plăcere. Sunt Valentine Fairstead. Nu îmi amintesc să vă fi văzut numele pe lista de oaspeți, dar sunt, desigur, încântat că v-ați decis să participați la licitație.

- M-am gândit să arunc o privire, zise Cruz privind vitrinele la întâmplare. Dar nu voi licita decât dacă domnișoara Dore vede ceva de un interes special. Mă bazez pe ea pentru toate evaluările.

Un șoc de oroare sclipi în ochii lui Fairstead. O privi pe Lyra ca și cum ar fi fost una dintre speciile cu multe picioare care nu erau permise în galerie.

- Domnișoara Dore? repetă el, aparent fără să înțeleagă.

- Nici nu m-aș gândi să cumpăr anticuri de chihlimbar fără ea, zise Cruz.

Spre cinstea lui, Fairstead își reveni rapid. Își aruncă zâmbetul sclipitor asupra lui Lyra.

- Da, desigur, domnișoara Dore, zise el. Bine ați venit Galeriile Fairstead.

- Mulțumesc, zise ea. Îi trebui un mare efort ca să-și mențină vocea calmă și politicoasă, dar reuși. De fapt, domnul Sweetwater este aici pentru că a avut bunătața să se ofere să mă însoțească. Unul dintre ceilalți oaspeți ai dumneavoastră mi-a angajat serviciile pentru după-amiaza asta.

- Înțeleg. Fairstead era, pur și simplu, uluit. Asta nu-i puțin cam neobișnuit?

- Înțeleg că astăzi scoateți la licitație niște chihlimbar extrem de neobișnuit, zise ea la fel de blând.

Chihlimbarul rar este specialitatea mea.

- Da, desigur, zise Fairstead pierdut.

Un alt bărbat, într-un costum de afaceri elegant croit și o cravată neagră cu chihlimbar, veni spre ei. Era înalt și bine făcut, cu trăsăturile masculine rafinate pe care Lyra le asocia cu reporterii de pe rez-ecran. Dar ochii lui nu aveau nimic moale sau blând. Erau de un albastru de gheață. Îi aruncă lui Cruz o privire speculativă, apoi zâmbi prefăcut spre Lyra. Ea îl recunoscu imediat. Wilson Revere apărea deseori la știri.

- Nu cred că îmi vei spune că mi-am pierdut deja noul consultant în favoarea competitorului meu, domnișoară Dore, zise el. Aș fi devastat.

- Nu, nici gând, îl asigură ea. Sunt aici ca să vă ofer dumneavoastră consultanța mea, domnule Revere. Vreau să spun Wilson. Domnul Sweetwater s-a oferit să mă aducă cu mașina, atâta tot.

Cruz păru amuzat să fie numit pe post de șofer.

- Nu că aș fi avut ceva mai bun de făcut în după-amiaza asta, zise el. Își înclină capul cu o politețe rece. Te gândești la ceva special de aici, Revere?

- Oh, da, de fapt, chiar mă gândeam. Revere zâmbi. Abia aștept să aud părerea domnișoarei Dore înainte de a face o ofertă. N-aș vrea să fac o greșală scumpă.

- Nu, zise Cruz, nu vrei să faci o mare greșală.

Folosea ceea ce Lyra numea vocea lui de asasin profesionist, rece și amestecată cu o promisiune de sfârșit de lume.

Înfuriată, se întoarse să-l privească. Ar fi trebuit să poarte tocure mai înalte, se gândi ea. În pantofii ei conservatori cu tocure de cinci centimetri, abia dacă îi trece ușor de umăr. Lipsa de înălțime nu era un avantaj pentru cineva care încerca să-l intimideze pe un om ca Cruz.

- Vă rog să mă scuzați, domnule Sweetwater, dar am treburi de făcut, zise ea, punând în cuvinte cât mai multă autoritate. Fir-ar să fie, era o profesionistă și nu avea de gând să-l lase să-i strice afacerile.

Spre marea ei ușurare, Cruz răspunse politicos la aluzia deloc subtilă.

- Vezi-ți de treabă, zise el. O să mă uit în jur de unul singur.

- Așa să faci. Lyra îi oferi un zâmbet cald lui Revere. Ce-ar fi să-mi arăți articolul care ți-a trezit interesul, Wilson?

- Desigur. Îi aruncă lui Cruz un zâmbet șiret și amuzat, apoi o luă pe Lyra de braț. Se îndreptară împreună către o vitrină îndepărtată.

Lyra știa că Cruz îi urmărea din spate. Îi simțea privirea de-a lungul întregii încăperi.

Galeriile Fairstead erau specializate în bijuterii spectaculoase din chihlimbar rar, de toate tipurile. Inele, ceasuri de mână, butoni, coliere și cercei sclipeau și luminau din vitrinele încuiate.

Galeria mai era cunoscută și pentru calitatea de piatră prețioasă a chihlimbarului său brut, netăiat și neacordat, iar cele mai valoroase erau speciile rare și varietățile exotice.

- Presupun că media a avut dreptate de data asta? zise Revere pe un ton de conversație. Ți-ai rezolvat problemele judiciare cu Sweetwater?

- Nu a fost nimic de rezolvat. Chihlimbar, Inc. mi-a strivit procesul.

- Sper că Sweetwater te-a plătit bine pentru salvarea echipei care a fost prinsă în ruină?

- Încă mai negociem onorariul meu, zise ea cu ușurință. Acum ce-ar fi să-mi arăți chihlimbarul care ți-a atras atenția?

- E chiar aici.

O îndreptă spre rândul de vitrine aranjat de-a lungul peretelui din spate. Ea simți mai mult decât un frison de conștientă când se apropiară de exemplare. Toate simțurile ei erau complet rezonate de energia latentă neobișnuită din pietrele expuse. Colecția era, într-adevăr, impresionantă. Bucăți de smarald rar, rubin și safir erau aranjate pe o catifea neagră într-o vitrină luminată artistic. Observă și alte chihlimbar cristal, jad și calcedonie, toate de o calitate excelentă.

- Mă interesează piesa de ametist din ultima vitrină, zise Revere. Ce crezi?

Ea merse spre vitrină și studie piatra brută, netăiată din interiorul ei. Ametistul era atractiv, cu o culoare și o claritate bune. Dar când o sondă pentru energie latentă, pipăindu-și drumul prin curenții neacordați, fu dezamăgită,

- Este un exemplar frumos, zise ea. S-ar face o bijuterie frumoasă din el, dar puterea de rezonanță este slabă. Nu că ar fi mulți care să observe asta, desigur.

El o privi speculativ.

- Numai cuiva care poate rezona ametistul i-ar păsa.

- Da.

Revere studie chihlimbarul din vitrină.

- Ești sigură despre energia latentă din piatra aia?

- Total.

- Ei, asta e. Dar nu păru dezamăgit. Păru, în schimb, satisfăcut, ca și cum ea ar fi trecut un test. Nu mă interesează să fac cercei din bucata aia de ametist.

- Îmi pare rău, dar știi cum e cu chihlimbarul. Nu orice bucată este puternică. Își drese glasul. Te deranjează dacă te întreb cum plănuiai să o folosești?

- Caut o piatră cu calitate de laborator. Descoperirea ruinei și relicvele alea au incitat o mulțime de interes în ametist.

- Înțeleg.

Revere privi înapoi, spre partea din față a încăperii, unde Cruz examina conținutul unei vitrine.

- Nu-mi pot lăsa competitorul să ajungă prea departe în fața noastră. Oamenii mei sunt convinși că existența ruinei dovedește că există mai multă putere în ametist decât au realizat experții. Din moment ce nu putem să punem mâna pe niciuna dintre relicvele pe care Chihlimbar, Inc. ți le-a luat, caut niște pietre brute care să le folosesc pentru cercetare în laboratorul RezStone.

- Uau. Parcă ar fi o cursă pentru înarmare.

- Chihlimbarul înseamnă putere, zise Wilson. Din mai multe puncte de vedere. Nu își luă ochii de pe Cruz. Din moment ce ești aici, mai există un exemplar pe care aș vrea să-l examinezi.

- Sigur că da. Privi spre pietrele brute. Smaraldul este un exemplar drăguț.

- Am câteva smaralde bune în laborator. Piatra pe care vreau să o vezi se află în camera pentru vizionări private a lui Fairstead.

- Galeria asta nu este așa ceva? întrebă ea privind în jur.

- Nu, zise Wilson foarte încet.

Valentine Fairstead apăru din nou, cu dinții albi sclipind.

- Dacă vreți să mă urmați, domnule Revere, murmură el. Deschise drumul trecând pe lângă una dintre gârzi și rezonă încuietoarea unei uși pe care Lyra nu o observase până atunci în lumina slabă. Revere o conduse într-o cameră mică, fără ferestre. Fairstead îi urmă și închise ușa în spatele lui.

- Acest exemplar deosebit îl țin în seif, zise Fairstead.

Traversă spațiul îngust și trase o draperie din catifea bleumarin, expunând un seif ca acelea de la bănci, din mag-oțel lucios. Cu spatele la Lyra și Revere, rezonă încuietoarea.

Ușa grea se deschise încet. Și mai mult oțel sclipi din interiorul în penumbră.

Energia pulsa din adâncul seifului, ridicând părul de pe ceafa lui Lyra, încântându-i și înghețându-i simțurile. Tremură plină de conștientă și un val brusc de teamă. Cunoștea curenții ăștia.

Îl privi pe Wilson cu coada ochiului. Era sigură că simțea energia pulsând în jurul lui, dar nu exista nicio indicație pe fața lui frumoasă și nici vreo reacție. Își aminti că bărbații aflați în poziția lui erau actori de mare talent.

Fairstead intră în seif.

- Am să aduc afară exemplarul, zise el.

Ușa se deschise din nou, făcându-i pe amândoi să tresară. Cruz intră în cameră.

Fairstead ieși grăbit din seif, cu mâna goală. Era clar agitat și alarmat.

- Îmi pare rău, domnule Sweetwater, zise el. Îi aruncă o privire stânjenită lui Revere. Este o vizionare privată.

- Nu mă băgați în seamă, zise Cruz. Îi aruncă lui Revere un zâmbet extrem de periculos. Eu sunt de școală veche. Asta înseamnă că Lyra pleacă cu cel cu care a venit. Eu sunt acela.

- Înțelesesem că domnișoara Dore se află aici în capacitatea ei profesională, zise Revere. Nu ca prietenă a ta.

- Opriți-vă, zise Lyra dur. Opriți-vă chiar acum.

Toți trei bărbații priviră spre ea.

- Cum de îndrăznești, Cruz Sweetwater? se îndreptă spre el furioasă. Mi-ai cerut să-ți mai dau o șansă, și uite ce-mi faci.

- El se încruntă.

- N-am făcut nimic.

- Ba da, ai făcut. M-ai umilit în fața celui mai important client al meu și a proprietarului celei mai respectate galerii de chihlimbar din oraș. M-ai făcut să arăt ca una dintre prietenele tale aeriene, în loc de o consultantă profesionistă adevărată. Cum ai putut, după toate promisiunile făcute?

Îl plesni tare peste față; mult mai tare decât intenționase. Zgomotul ascuțit al loviturii răsună în spațiul mic. Timp de o secundă îngheță, șocată de propriul ei act de violență. Dorise un gest teatral, nu o lovitură adevărată. Nu lovise niciodată, pe nimeni, în mod intenționat, în întreaga ei viață de adult.

Cruz nu se mișcă. Rămase acolo, cu falca înroșindu-i-se de la lovitură. Ochii i se îngustară foarte ușor.

Ea izbucni în plâns și se repezi spre ușă.

- N-o să te iert niciodată, hohoti ea. Asta trebuia să fie marea mea șansă ca să ies de sub muntele de datorii sub care sunt, mulțumită procesului pe care l-am pierdut împotriva lui Chihlimbar, Inc. *Trebuia să fac consultanță pentru Wilson Revere*. Tu ai stricat totul. Așa cum ai făcut și data trecută. Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi să am din nou încredere în tine.

Trase de ușă și o deschise, apoi ieși suspinând. Clienții, asistenții și gărzile din cealaltă încăpere, înghețară, ținându-și de priveliștea femeii isterice care alerga prin eleganta Galerie Fairstead.

Când ajunse în capătul din față al încăperii, cineva se grăbi să-i deschidă una din ușile grele de sticlă. Ștergându-se la ochi cu dosul mâinii, ieși repede pe trotuar.

Plecă grăbită. După ce se îndepărtă de galerie, se opri din plâns și începu să caute un taxi. Era tipic pentru norocul ei, gândi ea, nu se vedea niciunul. Văzu o stație de autobuz la capătul străzii și se grăbi spre ea.

Cruz apără înainte să vină autobuzul. Nicio surpriză în asta, gândi ea. Îl privi cum oprește mașina lângă bordură.

El se aplecă peste scaun ca să deschidă portiera.

- Urcă-te, zise el.

Ea se gândi câteva secunde, dar nu avea niciun sens să pretindă că el nu era acolo. Cruz nu avea să dispară ca una din halucinațiile ei.

Se așeză pe scaunul din față, închise portiera și își puse centura de siguranță.

Cruz privi în oglinda retrovizoare și plecă de lângă trotuar.

- Ce dracu a fost chestia aia? întrebă el.

- Ți-am tras o palmă. Era încă uimită de furia care o făcuse să vadă roșu în fața ochilor.

- Da, am observat. Își luă o mână de pe volan și își pipăi falca cu grijă. A fost puțin cam mult, nu crezi?

- Am crezut că pare realistic.

- Poate, pentru că așa a și fost. Crede-mă, am simțit.

- N-am vrut să te lovesc cu putere. Îmi pare rău. M-a cam luat valul.

- Lasă asta. Ce-a fost cu lacrimile false și cu isteria?

- Am crezut că dă bine, zise ea cu oarecare satisfacție. Convingător.

- A fost. Sunt sigur că toată lumea, inclusiv Fairstead, Revere și jumătate din cei mai mari colecționari de chihlimbar din oraș, ca să nu mai vorbesc de competitorii tăi în consultanță, au crezut.

Ea se strădui, fără să reușească, să-și oprime un zâmbet strâmb.

- Toată lumea în afară de tine?

- Eu te cunosc mai bine decât ei. Când te afli într-o situație de criză, tu nu devii isterică. Dai în judecată.

- Poate că nu mă cunoști așa de bine pe cât crezi. Și poate erau câteva lucruri despre ea însăși de care nici ea nu fusese conștientă până acum. Oricum, mă îndoiesc că e timp pentru un proces în situația asta. Probabil că nu mi-ar fi mai de folos decât data trecută.

- Vorbește-mi.

- În seiful lui Fairstead există o relicvă de ametist, zise ea încet. Cred că provine din ruină.

- Nenorocitul. Privi spre ea. Ai găsit artefactul care a dispărut din laboratorul CI?

- Poate.

- Ce dracu-nseamnă asta?

- Am zis că am simțit o relicvă de ametist. Singura întrebare este al cui este artefactul.

- Nu există dubiu asupra proprietarului, zise el sec. Aparține lui Chihlimbar, Inc.

- Nu știm sigur, încă, dacă cel din seiful lui Fairstead provine din laboratorul tău. Își dresse vocea. Mai există o posibilitate.

El expiră cu grijă.

- De ce am senzația că n-o să-mi placă chestia asta?

- Poate din cauza faptului că mă cunoști atât de bine.

- În legătură cu cealaltă posibilitate, zise Cruz. Câte relicve ai scos din camera aia înainte ca Chihlimbar, Inc. să preia controlul?

- Trei. M-am gândit că nu le vei observa lipsa. Și n-ai observat. Din fericire, extraterestrii, nu au lăsat un inventar detaliat al artefactelor pe care le-au pus în cameră.

- Te rog să nu-mi spui că ai ascuns artefactele astea la tine în apartament.

- Îți par chiar atât de proastă? Le-am ascuns în tunele, desigur. Cum ajungem la mine acasă, mă schimb și cobor în subteran să văd dacă lipsește vreunul. Dacă toate trei sunt încă acolo, cred că putem spune că relicva din seiful lui Fairstead este cea de la laboratorul lui Chihlimbar, Inc.

- Îți dai seama că nu am de gând să te las să cobori singură la locul tău secret, nu?

- Dacă vii cu mine, n-o să mai fie secret.

- Nu, zise Cruz. Nu va mai fi secret. Se pare că va trebui să ai încredere în mine.

CAPITOLUL 20

Cruz privea intrarea îngustă, cu marginile aspre, o gaură în zid, către catacombele strălucitoare. Nu știa dacă să fie furios sau impresionat. Dar asta era o stare tipică, când era vorba de relația lui cu Lyra.

Erau amândoi în beciul unui depozit vechi și abandonat. Încăperea rece, din beton, mirosea a igrasie și a umezeală. Spațiul întunecat era luminat doar de lanternele lor și de verde-argintiul energiei psi care se filtra prin deschiderea îngustă în tunele. Undeva, în întuneric, apa picura amenințătoare.

Privi spre Lyra. Era din nou îmbrăcată în hainele ei de prospectoare, pantaloni, cizme și cămașă de jeans. Vincent era cocoțat pe umărul ei, vesel, ca de obicei, de posibilitatea unei aventuri.

- Așa ai intrat și ieșit din tunele de când te-am văzut ultima dată? întrebă Cruz.

Teoretic, singurele căi, aprobate oficial de intrare și ieșire din lumea subterană, erau cele păzite de Ghilde. Aceste intrări erau, de obicei așezate în interiorul zidurilor enorme care înconjurau Orașele Moarte. Dar existau nenumărate alte intrări - găuri în perete către catacombe, prin toate Cartierele Vechi ale orașelor.

Găurile nu erau artificiale. Cuarțul verde era incredibil de puternic. Nicio unealtă inventată până atunci de om nu putea face o zgârietură în piatră. Dar, la un moment dat, în trecutul îndepărtat, spărturi și fisuri apăruseră în

catacombe. Una dintre teorii spunea că ar fi rezultat în urma cutremurelor. Unii experți erau convinși că extraterestrii înșiși le făcuseră, folosind aceeași tehnologie pe care o folosiseră la construirea tunelelor.

De-a lungul anilor, intrările neoficiale fuseseră descoperite și folosite de o mulțime de prospectori independenți și de vânzători de comori - așa-numiții șobolani de ruine - care își câștigau existența la marginea comerțului cu artefacte extraterestre. Asemenea spărturi în ziduri erau intrările preferate ale dealerilor de droguri, ale hoștilor care fugeau de lege, ale copiilor în căutare de venituri, al bandelor și ale câte unui ucigaș.

Intrarea secretă a lui Lyra se afla sub străzile uneia dintre cele mai dărăpănate zone din Cartier. Exact genul de loc unde și-ar aduce victimele un ucigaș în serie, gândi Cruz.

- A trebuit să găsească o altă intrare, după ce am făcut greșeala să ți-o arăt pe ultima, explică ea, de-rezonând propria ei lanternă. M-am gândit că o să o pui sub supraveghere.

Asta îl duru. Doar îi promisese.

- Nu, zise el determinat să se ridice deasupra acestei împunsături. N-am pus sub supraveghere vechea intrare. N-am spus nimănui despre ea. Ți-am dat cuvântul meu că nu o voi face.

- Păi, asta-i nemaipomenit, dar, având în vedere evenimentele de atunci, nu puteam fi sigură că-ți vei ține cuvântul, nu?

- Tu chiar nu ai încredere în mine, nu-i așa?

- Cum ziceam, am încredere să faci ceea ce crezi tu că trebuie să faci, dar asta nu înseamnă că am încredere că faci ceea ce vreau eu să faci. Nancy s-a oferit să mă lase să folosesc intrarea de sub galeria ei, dar m-am gândit că poate ai pus pe cineva să o supravegheze și pe aia.

El își potoli mânia cu un efort major de voință. Era momentul să se controleze. Existau priorități. Trebuia să rămână concentrat, își de-rezonă lanternă și se îndreptă spre spărtura din cuart.

- Hai să mergem, zise el.

Probabil că ea îi simțise gândurile ușor sălbătice, pentru că îl privi surprinsă și ușor stânjenită. Dar îl urmă împreună cu Vincent în lumea verde strălucitoare.

Se opriră imediat după intrare ca să verifice, ca de obicei, locatorul rez-chihlimbar, precum și dacă tot chihlimbarul pe care îl aveau la ei funcționa în parametrii. Măsurile de siguranță erau prea multe, dar numai idișii le treceau cu vederea. Chihlimbarul era singurul mod prin care puteau naviga prin subteran. Dacă te rătăceai prin tunele, acolo rămâneai până când mureai de foame sau de sete, sau până când dădeai peste o fantomă de energie sau o capcană-iluzie.

- Prima la stânga la intersecție, zise Lyra.

Intersecția în cauză era o rotondă care te dezorienta și care conecta treisprezece pasaje. Fiecare coridor care ieșea din ea părea să se întindă la infinit. Cruz știa că impresia asta se datora iluziei create de labirint și de faptul că totul în subteran era *verde*. În plus, în timp ce curenții puternici de energie care pluteau prin tunele îi provocau o stare plăcută, mai aveau și un efect ciudat asupra simțurilor, alterând percepția în mod subtil.

Lyra știa, desigur, încotro se îndrepta. El avea probleme cu lipsa ei de încredere și cu felul independent de a fi, dar în subteran era o profesionistă. Lucra în tunele de pe vremea când era adolescentă, iar mai recent făcuse câteva incursiuni pline de succes în pădurea tropicală. Ca și el, ea avea o afinitate nu numai pentru chihlimbar, ci și pentru lumea extraterestră subterană.

- Au aflat ceva oamenii tăi de la cei doi care ne-au atacat? întrebă ea într-o încercare evidentă de a schimba subiectul.

În ultimul timp, fuseseră forțați să schimbe foarte des subiectul, gândi el.

- Nimic care să ne fie de ajutor, zise el. Sunt doar doi bătauși de stradă locali, angajați pentru mușchii lor, și nu pentru creier. Și-au întâlnit angajatorul doar o singură dată, într-o alee în spatele unui bar din Cartier. Susțin că nu au apucat să-i vadă bine fața.

- Ceea ce este probabil adevărat, zise Lyra. Dacă aș vrea să angajez doi bătauși, și eu m-aș asigura că nu mi văd fața.

- Ai dreptate. Dar există un aspect ciudat al poveștii lor. Aveam de gând să vorbesc cu tine despre el după ce terminai cu Wilson Revere.

- Cred că se poate presupune cu destulă siguranță că acea relație de consultanță a fost permanent terminată, zise ea întunecată. Păcat. Aș fi putut fi un rival.

- Rival la ce?

- N-am idee. Bunicul avea obiceiul să spună asta foarte des. Sustinea că este o replică dintr-un film din Lumea Veche. N-are importanță. Povestește-mi despre bătauși.

- Ți-am spus, s-au văzut cu tipul într-o alee, noaptea. Ar fi putut să spună că era prea întuneric ca să-l vadă bine. Dar când au fost încolțiți, ceea ce le-au spus interogatorilor a fost că era ceva straniu în legătură cu el.

Ea se încruntă.

- Vrei să zici fizic?

- Credeau că poartă un fel de mască, una care îi distorsiona și încețoșa trăsăturile.

- Am văzut filme în care criminalii poartă un ciorap pe față. Le schimbă trăsăturile într-un mod înfiorător.

- Au fost întrebați de posibilitatea asta. Au spus că părea mai mult că fața și corpul lui erau deformat. Și continuau să se schimbe tot timpul.

- Ce?

- Ziceau că, uneori, capul și corpul tipului păreau elongate. Alteori, părea prea lat și răsucit.

- Aștia doi chiar au folosit un cuvânt mare ca elongat?

- Nu, dar înțelegi tu ce vreau să spun. Ceea ce descriau ei era un bărbat care reușea să-și ascundă trăsăturile distorsionându-le.

Ea se gândi la asta.

- Crezi că proiecta un fel de imagine de rez-film a lui pe peretele aleii? Una care părea destul de reală ca să-i prostească pe cei doi?

- M-am gândit la posibilitatea asta. Amândoi bărbații au ieșit din tavernă ca să se întâlnească cu tipul ăsta. Nu există îndoială că băuseră. Probabil că luaseră și niște droguri. Dar cu cât erau mai mult interogați, cu atât mai mult întâlnirea lor cu clientul părea o scenă dintr-un vis. Se opri intenționat. Ceea ce s-ar putea numi un coșmar cu ochii deschiși.

Lyra se opri brusc și se întoarse cu fața la el cu o așa viteză, încât Vincent aproape că-i alunecă de pe umăr.

- Vrei să spui că acela care i-a angajat pe bătauși poate fi cel care îmi provoacă halucinațiile? Întrebă ea. Un amestec de speranță, șoc și înțelegere îi luminează fața inteligentă.

Se opri și el.

- Cred că este o posibilitate, da.

- Dar cum? De ce?

- Nu pot fi sigur cum. Poate că nenorocitul a găsit o tehnologie extraterestră și a descoperit cum s-o rezoneze ca să creeze halucinații. N-ar fi cea mai mare surpriză de pe lume. Din ce în ce mai multe artefacte sunt scoase din junglă în fiecare săptămână. Cealaltă posibilitate ar fi că are acest talent. Există documente despre abilități similare în arhiva Societății Secrete.

- Ca talentul tău de a proiecta ceața aia psi?

Lui nu-i plăcu faptul că îl pune în aceeași oală cu nenorocitul ăla, indiferent cine era el.

- Multe talente au trecut prin Cortină.

- Dar ce are cu mine?

- Nu sunt sigur încă, dar cred că putem să presupunem că are legătură cu ruina de ametist.

- Oh, uau. Se încruntă. Visele au avut loc întotdeauna pe câte o stradă din cartierul meu. De obicei, sunt mașini și oameni prin preajmă, dar n-am observat niciodată vreun vehicul sau persoană în particular.

- Dacă tipul ăsta folosește un gadget care poate genera halucinații, probabil că poate să-l folosească și ca să te facă să nu îl vezi bine.

- Dar care e scopul lui?

- Nu știu. Poate că face un fel de experiment.

- Asta n-are sens.

- Are mai mult sens decât teoria ta, zise el.

- Posibilitatea că îmi pierd mințile? Păi, dintre cele două teorii, trebuie să recunosc că o prefer pe a ta. Dar, nu știu, Cruz. Ieși prea mult din tipare,

- N-ar fi prima dată. Uite ce-i, va trebui să terminăm conversația asta mai târziu. Acum trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut.

- Okay. Își verifică din nou locatorul și porni din nou înainte. Camera se află după colț.

Vincent deveni excitat când se apropie de intrarea în mica anticameră. Începu să mormăie entuziasmat.

- Crede că am venit aici ca să ne jucăm cu chihlimbarul, explică Lyra. Ți-am spus, în ceea ce-l privește, ele sunt jucăriile mele.

- Fir-ar să fie. Câte relicve ai păstrat?

- Pregătește-te Sweetwater. N-o să-ți placă chestia asta.

O luă înaintea lui și trecu prin intrarea arcuită. El se opri scurt în prag, simțind urma de conștiință care îi spunea că se află în prezența unui număr mare de chihlimbar puternic.

Trei piramide făcute din ametist erau așezate pe o masă rabatabilă ieftină. Fiecare relicvă era înaltă de aproximativ treizeci de centimetri și luceau blând cu puterea energiei latente prinsă înăuntrul lor.

El fluieră încet,

- Fir-ar să fie. Era impresionat de îndrăzneala ei. Astea nu sunt ca niciuna din celelalte pe care le-am luat din ruină.

- Am găsit piramidele când am intrat în ruină. Era evident că erau cele mai puternice pietre. Cred că sunt și potențial periculoase, așa că le-am ascuns imediat. Știam că, dacă începeam să vând celelalte relicve pe piața neagră, exista riscul ca una dintre bandele de antichități sau Ghilda sau CI, ar putea afla de cameră și să vină să caute. Nu vroiam ca aceste trei artefacte să fie descoperite.

- În ce fel sunt periculoase.

- Nu sunt sigură, ca să fiu cinstită. Se duse încet pe după măsuță și îl privi peste vârful piramidelor strălucitoare. Dar simt puterea din ele. Până când nu voi reuși să aflu cum să le de-rezonez, nu vreau să risc să le las să cadă în mâinile cui nu trebuie.

- Asta însemnând mâinile Ghildei sau ale laboratorului CI?

- Sau unul din grupurile lumii subterane. Puterea este, pur și simplu, prea seducătoare, Cruz. Cum ar fi dacă aceste piramide s-ar dovedi a fi un fel de armă? Toți ar vrea să le poată controla, Ghildele, guvernul, criminalii, șefii marilor corporații ca CI și RezStone.

- Oh, înțeleg ce vrei să spui.

- Am coborât aici de câteva ori, în ultimele trei luni, și am încercat să găsesc un mod de a neutraliza pietrele în siguranță, dar până acum nu am reușit.

- Presupun că nu ți-a trecut prin minte că, dacă ai fi cooperat cu Chihlimbar, Inc., poate până acum ai fi găsit o cale de a le neutraliza.

- Chiar dacă tu ai fi fost de acord cu mine că pietrele astea ar trebui distruse, știi la fel de bine ca și mine că autoritățile și Ghildele și ceilalți executivi de la CI nu ar fi fost niciodată de acord.

El nu o contrazise. Avea dreptate. Puterea era foarte seducătoare, și la fel și simpla curiozitate umană. Nu era greu de imaginat ce ar fi zis Big Jake și frații lui dacă le-ar fi sugerat că pietrele trebuie distruse fără ca mai înainte să le fie descoperite secretele.

Atinse una dintre piramide cu foarte multă grijă. Foc violet sări sub degetele lui și îi invada simțurile. Afinitatea lui pentru chihlimbar îi permise să simtă curenții rotitori ai energiei închise înăuntru, dar știu imediat că nu le putea rezona. Își luă mâna de pe piatră. Valurile de energie se retraseră.

- Mi-ai spus că relicvele din ruină nu sunt decât niște obiecte de artă extraterestră, zise el.

- Cred că asta și sunt. Dar piramidele astea trei sunt diferite.

- Văd și eu asta. Se uită la ea. Ai spus cuiva despre ele?

- Nancy știe despre ele. I le-am descris, dar nu i-am spus cât de puternice sunt, și nu i-am spus nici unde le-am ascuns. Am încredere completă în ea, dar am crezut că ar fi mai sigur să nu știe nimeni locația.

- Nu te învinovățesc că ții secrete, având în vedere părerea ta despre Chihlimbar, Inc., dar trebuie să aflăm ce pot face piramidele astea. Poate că nu sunt arme. Poate că sunt componente ale vreunui fel de motor high-tech. Nu știm dacă nu cumva ne uităm la sursa de energie a unei mașini de excavat pe care extraterestrii au folosit-o ca să construiască catacombele și jungla.

- Nu, zise ea foarte sigură. Cred că sunt lucrări de artă. Ca și celelalte relicve. Dar cine știe ce anume considerau extraterestrii artă? Știi sigur că energia din pietrele astea este potențial foarte puternică și foarte periculoasă.

- Spui că ai încercat să faci niște experimente cu ele.

- Da.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu prea multe, recunosc ea. Am putut să mișc energia, dar, de fiecare dată când am ajuns aproape de a alinia curenții, am avut un sentiment foarte rău și m-am retras imediat.

El nu îi puse la îndoială decizia.

- Ești singurul expert adevărat în ametist pe care l-am întâlnit vreodată. Dacă tu spui că pietrele sunt periculoase, atunci accept concluzia asta. Vestea bună e că sunt toate trei aici.

- Da. Ceea ce înseamnă că energia pe care am detectat-o în seiful lui Fairstead venea de la una din celelalte relicve.

- De la cea furată din laborator.

- Ce urmează acum? întrebă ea. Îi convingi pe polițiști să obțină un mandat ca să-l forțezi pe Fairstead să deschidă seiful?

- Nu-mi place să-ți spun asta. N-aș vrea să-ți stric impresia despre Chihlimbar, Inc. Dar compania nu are chiar atât de multă influență la Departamentul de Poliție din Frecvența, pe cât crezi tu.

Ea ridică din umeri.

- Deci o să-ți trimiți proprii oameni sau o să-i ceri Ghildei să facă treaba. Nu-mi spune că nu poți intra în seiful ăla.

- Aș putea intra, recunosc eu. Dar am impresia că ar fi mult mai convenabil să-mi pun oamenii să-l supravegheze pe Fairstead și galeria lui pentru un timp, înainte de a face vreo mișcare drastică. O să-l sun pe Flagg de cum ajungem la suprafață și o să-l pun pe el să organizeze supravegherea.

- Garrett Flagg? Este unul dintre cei care au fost prinși în cameră.

- Flagg se ocupă de securitatea laboratorului. Furtul și crima s-au întâmplat pe schimbul lui. Poți să spui că s-a simțit personal ofensat. Se simte responsabil.

Acum ea era intrigată.

- Vrei să găsești o legătură între galeria lui Fairstead și laboratorul tău.

- Și când o voi face, voi fi mult mai aproape de a afla cine l-a omorât pe tehnician și a furat relicva.

- Asta-i tot ce vei face? Îi pui pe oamenii de la securitate să supravegheze galeria lui Fairstead?

- Păi, mai am un articol important pe agenda de azi.

- Ce?

- La sfârșitul săptămânii viitoare are loc o mare petrecere de familie. Este ziua de naștere a bunicului meu. Aș avea nevoie de cineva cu care să mă duc la petrecere.

Ea îl privi uimită.

- Eu?

- Aș lua-o ca pe o mare favoare.

- Pentru Dumnezeu, de ce?

- Pentru că toți din familie mă compătimeșc și e puțin jenant ca să-ți spun adevărul. Au impresia că sunt deprimat.

- De ce? întrebă ea pentru a doua oară, deja suspicioasă.

- Pentru că acum trei luni mi-ai frânt inima.

- Doamne, Cruz. Doar nu te aștepti să cred chestia asta?

- Crezi ce vrei. Familia noastră ia foarte în serios inimile frânte.

- Hâmm. Eu ce câștig?

CAPITOLUL 21

O oră mai târziu, intrau pe ușa apartamentului lui Lyra. Vincent țopăi spre bucătărie, se rostogoli pe masă și privi cu adorare către borcanul cu prăjiturile.

- Avem o înțelegere? întrebă Lyra. Se duse în bucătărie și desfăcu capacul borcanului. Dacă merg la petrecerea bunicului tău, promiți să mă lași să țin piramidele până când îmi dau seama cum pot să le de-rezonez?

Nu fuseseră prea multe șanse să discute termenii înțelegerii de când ieșiseră din catacombe. De cum ajunseseră la suprafață, Cruz își rezonase telefonul și începuse să-i dea ordine clare lui Garrett Flagg, aranjând

supravegherea douăzeci și patru de ore a Galeriei Fairstead. Nu terminase de pus la punct detaliile decât când ajunseseră la clădirea în care se afla apartamentul ei.

- Ai cuvântul meu că te voi lăsa pe tine să decizi ce să faci cu ele. Se duse după masa de lucru și luă sticla de Roua Chihlimbarului. Între timp, nu voi spune nimănui despre pietrele alea.

- Cred că e okay, zise ea.

- Entuziasmul tău îmi încălzește inima, zise Cruz.

Vincent alege o prăjiturică, cu aerul unui cunoscător care alege un vin bun. După ce își alege prăjiturică perfectă, sări pe frigider ca să o mănânce. Lyra puse capacul la loc.

- Dar tot nu înțeleg. De ce, brusc, ești dispus să-mi lași piramidele?

El turnă băutura în două pahare-balon.

- Gândește-te.

În sfârșit, îi rezona chihlimbarul. Oftă.

- Bineînțeles. Ai ajuns la concluzia că, cel puțin deocamdată, pietrele sunt mai în siguranță acolo jos, în cutia mea personală de valori, decât ar fi în laboratorul companiei tale.

- Un om e mort și o relicvă a fost furată. Evident că securitatea laboratorului nu e atât de bună ca a ta.

- Cu alte cuvinte, ai de gând să lași piramidele acolo jos, indiferent dacă eu sunt sau nu de acord să merg cu tine la petrecerea lui Big Jake de mâine-seară. Se strâmbă. Ar fi trebuit să știu că nu trebuie să fac târguri cu un Sweetwater.

- Păi, sigur. Norocul Sweetwater și toate celelalte. Dar asta nu schimbă un lucru.

Ea luă paharul de Roua Chihlimbarului pe care i-l întinse el.

- Ce anume?

- Tu chiar mi-ai frânt inima acum trei luni și toată familia mea știa asta. Luă o înghițitură din băutura. Ochii lui erau la fel de întunecați ca miezul nopții în Cartier, flăcări verzi arzând în adâncuri de obsidian, la fel ca focul din inelul lui.

Pulsul ei se împiedică, iar simțurile îi tremurără. Aproape că îl credea. Vroia cu disperare să îl creadă. Sorbi din băutura amețitoare, încercând să pară calmă și un pic amuzată.

- Ești bun, zise ea. Ești foarte bun.

- E adevărat. Se întoarce și intră în camera de zi. O inimă frântă e ceva destul de rău. Știind că întreaga familie își face griji pentru mine și simt doar milă pentru mine, nu mă ajută cu nimic.

- Ah, factorul mândrie.

- Este singurul lucru pe care mi l-ai lăsat.

Ea zâmbi și ridică o mână.

- Oprește-te. Acum tu ești cel care întrece măsura.

- Credeam că ți-am spus, în familia mea nu avem o problemă cu întrecutul măsurii. Nu când e vorba de dragoste. Se opri lângă măsura de cafea și privi vaza cu orhideele mov. Astea sunt noi? Nu arată ca acelea pe care le-am văzut ieri.

- Astea au fost livrate azi-dimineață.

- Același nenorocit de bilețel?

- Același bilețel. Dar nu aș folosi neapărat termenul de nenorocit ca să-l descriu.

- Te superi dacă îmi arunc o privire? Luase deja plicul și scotea cardul.

- Servește-te, zise ea sec.

Vincent își terminase prăjiturica. Se rostogoli de pe frigider și traversă camera către colțul unde se afla cea mai recentă pânză a lui, așezată peste un teanc de ziare. Se urcă pe dulapul de lemn care conținea uneltele lui de pictură și începu să scoată sunete entuziasmte.

- Bine, zise Lyra. Poți să te joci puțin cu vopselele. Vincent sări de pe dulap și așteptă nerăbdător până când ea de-rezonă lacătul.

Cruz privi cardul cu o expresie întunecată.

- *Suntem făcuți unul pentru altul*, citi el cu voce tare. Vârî cardul la loc în plic și îl aruncă peste grămadă. Același mesaj ca în toate celelalte.

- Îhâmmm.

Rămase tăcut un moment, privind orhideele.

- Nu ți se pare puțin cam ciudat că orhideele sunt întotdeauna mov?
Ea deschise ușa dulapului.

- La început, când credeam că sunt de la tine, am crezut că această culoare vroia să fie o referire sentimentală la chihlimbarul ametist.

- Poate că e o referire la ametist, zise el cu o voce joasă și foarte gânditoare.

Vincent sări pe marginea dulapului și se uită la multitudinea de rez-pensule dinăuntru. După ceva deliberare, alese o pensulă de culoare purpurie și sări înapoi pe podea. Folosi două labe ca să scoată capacul tubului de vopsea, dezvelind pensula atașată.

- Ține minte, pictăm doar pe pânză, zise Lyra ferm. Nu pe pereți, sau pe podea, sau pe frigider.

Vincent chicoti și întinse vopsea pe pânză. Ea închise dulapul și privi spre Cruz.

- Nu cred că trebuie să vezi prea multe în culoarea orhideelor zise ea. Nu și după furtuna iscată în media în timpul procesului Singurul mod în care *nu* ai putea să mă asociezi cu ametistul, ar fi să trăiești într-o peșteră.

- Poate că, după tot balamucul din presă, cineva și-a făcut fixație din tine și te urmărește.

O senzație de rece trecu prin ea. Tresări.

- Mulțumesc. Scoate tot romantismul din situația asta, ce mai aștepți?

- Cine dracu e, Lyra?

Ea oftă.

- Nu știu. De când am aflat că nu tu mi le trimiteai, am făcut o listă cu toți bărbații din viața mea. E o listă cam scurtă.

El sorbi din Roua Chihlimbarului.

- E bine de știut.

- Am început cu cel care face livrările. Se știe că flirtează cu mine, din când în când. Dar, cumva, nu-l văd pe Dave trimițând niște flori atât de scumpe. M-am gândit și la domnul Martinson.

- Cine-i Martinson?

- Este proprietarul magazinului de cărți de lângă magazinul meu. Dar cred că are optzeci de ani, dacă nu mai mult.

- Vârsta n-are nimic de-a face cu asta, zise Cruz. Crede-mă.

- Presupun că ai dreptate. Dar, din nou, ne întoarcem la prețul florilor. Mă îndoiesc că domnul Martinson își poate pennitic să trimită orhidee de două ori pe săptămână. Făcu o pauză. Am câțiva clienți bărbați posibili, presupun. Știi cum sunt bărbații, când e vorba de acordori.

- Am nevoie de o listă.

- Nici gând. Râse. Nu sunt pregătită să te las să dai iama printre clienții mei. Am senzația că ar fi ceva foarte rău pentru afaceri.

- Fir-ar să fie, Lyra...

Ea ridică o mână, cu palma în afară.

- Ca să fiu sinceră, încep să mă gândesc la instalator.

- Ce instalator?

- Cel pe care l-a trimis proprietarul să-mi verifice chiuveta din baie acum o lună. Ceva în legătură cu o inundație în apartamentul gol de dedesubt. Mi-a spus că crede că problema e aici, sus.

- Ce te face să crezi că el ar putea fi? întrebă Cruz.

- Lui Vincent nu i-a plăcut de el și, trebuie să recunosc, era ceva în legătură cu el care m-a deranjat și pe mine.

- S-a dat la tine?

- Nu, s-a purtat frumos. Dar și-a pierdut o mulțime de timp pe lângă chiuveta din baie și apoi pe lângă cea din bucătărie. A stat aici o mulțime înainte de a decide că nu e nicio problemă. Și mai e ceva.

- Ce?

- Din când în când, în ultimele câteva săptămâni, am avut senzația aia înfiorătoare pe care o ai când știi că te urmărește cineva.

- O să-l verific pe instalator chiar mâine, zise Cruz.

- Cum? Nu-i știu numele și nici pe cel al firmei.

El zâmbi discret.

- Conduc o firmă de securitate, îți amintești? Găsim oameni. O să-l sun mâine pe proprietar.
Lyra se alarmă.

- Promite-mi că n-o să-l sperii pe proprietar. Nu vreau să-i ofer domnului Ashwell un motiv să mă dea afară. Am rămas puțin în urmă cu chiria.

- Vorbești de parcă aş speria oamenii în mod intenționat.
Ea zâmbi strâmb.

- Cred că nu realizezi cât de înspăimântător poți fi uneori.
El se uită la ea cu o privire dură.

- Pe tine te sperii?
Ea își încreți nasul.

- Nu, sigur că nu. Nu te-aș fi lăsat să intri pe ușă de prima dată, dacă mi-ar fi fost frică de tine. Și cu siguranță că nu te-aș fi lăsat în apartament și a doua oară.

- Nu ți-aș face niciodată rău, Lyra.

- Știu.

- Asta e ceva, totuși. Puse paharul cu băutura neterminată pe măsuța de cafea și se duse către perete ca să de-rezoneze luminile.
Un frison de energie senzuală îi cutremură simțurile.

- Cruz? șopti ea, brusc nesigură.

El nu răspunse. În schimb, veni spre ea, trecând prin umbrele de smarald ale camerei. Energia psihică a pasiunii scânteie în atmosferă. Degetele îi tremurau. De teamă să nu scape paharul, îl așeză pe cel mai apropiat colț al măsuței și se forță să respire.

- Este posibil ca ceea ce se întâmplă între noi să nu fie mai mult decât atracție sexuală, îi aminti ea.

- Și sexul are partea lui. Se opri în fața ei. Iar sexul este bun. Pe mine mă satisface. Dar când e vorba de felul ăsta de energie, înseamnă cu mult mai mult decât sex. Noi, cei din familia Sweetwater, înțelegem asta.

- Pentru că aveți mai multă decât alții?

- Exact.

Era atât de aproape acum, încât îi putea inspira mirosul și simți căldura, nu numai a trupului, ci și a aurei. Amintirea nopților nedormite pe care le îndurase în ultimele trei luni, o copleși. Prețul pe care îl va plăti dacă o părăsea din nou, va fi foarte mare de data asta, gândi ea. Pentru că de data asta va trebui să recunoască, cu amărăciune, că știusese care erau riscurile. Nu vor mai exista justificări.

- Și cum a reușit familia ta să devină atât de expertă în subiectul ăsta? întrebă ea.

- Ți-am spus, e în talentul nostru.
În *psi*, gândi ea.

El o luă în brațe și o sărută cu o încetineală care îi arse toate ezitățile și incertitudinile. Putea s-o facă, gândi ea. Era o Dore. Știa cum să-și asume riscurile.

Și putea avea încredere în Cruz, cel puțin când era vorba de pasiune. El își avea prioritățile lui, și agenda lui, dar când o ținea în brațe în felul ăsta, știa că euforia intoxicantă și sentimentul incredibil de intimitate erau reale pentru amândoi. Totul se afla în felul în care curenții invizibili ai aurelor lor rezonau împreună de-a lungul spectrului. Nu mai avusese niciodată o asemenea experiență psihică, cu niciun alt bărbat și știa că nici nu o va avea, indiferent cât de mult ar fi trăit.

Îl înconjură cu brațele și se abandonează îmbrățișării. El o sărută mai apăsător, până când ea își deschise buzele pentru el, apoi o sărută pe gât. Capul ei se lăsă pe spate, ochii i se închiseră ca să guste euforia amețitoare a nevoii lui și a ei.

- Mă faci să nu mai pot respira, șopti el.

- Oh, Cruz.

O luă în brațe și o duse către dormitor. Ea auzi un zgomot în cealaltă cameră. *Vincent*, gândi ea. Își aminti în treacăt că lăsase dulapul cu rez-pensule neîncuiat.

Dar, în următorul moment, uită cu totul despre pensule. Cruz o dezbrăcă, iar ea era ocupată să îi scoată cămașa.

În câteva momente, hainele lor se aflau morman pe covor. Se gândi că îl văzuse împingând ceva cu piciorul sub pat, dar nu era timp să pună întrebări despre un lucru minor. Cruz se întinse pe spate, peste pilotă. Ea se așează peste el, călare. Valul propriei puteri feminine o făcu să se simtă sălbatică și fără griji.

Cruz era total excitat, tare și rigid. Ea se pregăti să-l întâmpine. Dar el își folosi mâna, mângâind-o până când ea deveni udă și cu respirația tăiată de dorință. Când el păru că nu vrea să termine ceea ce începuse, ea își pierdu răbdarea.

Îl apucă de încheieturile mâinilor și i le puse de-o parte și de alta a capului. Dinții lui sclipiră scurt într-un zâmbet păcătos.

- Nu de viteză avem nevoie, zise el.

- Păi, în cazul ăsta, ar trebui să mă mai potolesc.

Se lăsă peste el foarte, foarte încet. Cruz râse puțin la început, dar, curând, începu să geamă. Ea se ridică și mai încet. Curând el deveni alunecos de la propria lui transpirație, iar respirația îi deveni aspră. Ea îl simți cum încearcă să-și păstreze controlul.

- Pe de altă parte, sunt momente când viteza poate fi apreciată, zise el cu o voce joasă, sexy.

Se eliberă de sub ea și o răsturnă pe spate așezându-se între picioarele ei.

Ea râse, iar el era din nou înăuntrul ei, adânc, iar râsul deveni un sunet de nevoie imediată și fierbinte.

Febra crescă cu repeziciune înăuntrul ei. Se apucă cu mâinile de umerii lui uzi.

Încordarea din ea se desfăcu în curenți tremurători care plutiră prin ea și prin aura ei.

El o urmă cu un strigăt exultant de eliberare.

CAPITOLUL 22

Ceva mai târziu, o simți cum se mișcă lângă el.

- Unde te duci? întrebă el fără să deschidă ochii.

- Am uitat să încui rez-pensulele lui Vincent, zise Lyra. El deschise un ochi și o privi cum își pune halatul pe ea.

- Ți-e teamă că Vincent o să se lase luat de val?

- Pentru el pictatul este doar un joc. Orice obiect este o potențială pânză. De-asta îi țin pensulele sub lacăt când nu sunt lângă el ca să-l supraveghez. Dar, curând, o să-și dea seama cum poate de-rezona încuietura, așa cum a aflat cum să scoată capacele de la rez-pensule.

Dispăru pe după panouri. Un moment mai târziu se aprinse lumina în bucătărie. El auzi un urlat de oripilare.

- *Vmcent*. Ce-ai făcut? Ai idee cât de greu va fi să scot vopseau de pe parchet? Dacă domnul Ashwell vede asta, o să dormim pe alee.

Ușa unui dulap se deschide.

- Sper doar că nu a avut timp să se usuce complet, zise Lyra. În cazul ăsta voi putea să scot mare parte din ea cu apă. Dacă va trebui să folosesc dizolvant, înseamnă că trebuie să refac parchetul. Știi cât o să coste asta?

Se auzi apa curgând în chiuveta din bucătărie.

Cruz se ridică și își puse pantalonii pe el. Obişnuința îl făcu să se oprească și să-și ia teaca cu cuțitul de sub pat și să-și prindă de picior. Bărbații Sweetwater se simțeau goi atunci când erau neînarmați. Exista o vorbă veche în familie, talentul e foarte bun, dar nu uita niciodată ajutorul.

Lyra era la chiuveta, vorbindu-i cu severitate lui Vincent care stătea pe masă.

- Am discutat despre asta, zise Lyra. Nu poți picta peste orice lucru îți cade sub ochi.

Vincent sări în sus și în jos scoțând sunete vesele, evident nefiind afectat.

Lyra oftă.

- Știu, este vina mea. Ar fi trebuit să încui pensulele.

Cruz zâmbi.

- Ai nevoie de ajutor ca să cureți noua operă?

Era la jumătatea camerei când simți energia întunecată trecând prin el. Își ascuți simțurile. În același moment, Vincent își întinse blana. Ochii de vânătoare i se deschiseră.

- Stinge luminile, zise Cruz încet.

Lyra nu-i puse la îndoială comanda. De-rezonă luminile din bucătărie.

Zgomote slabe se auziră din balconul apartamentului de alături.

Cruz ajunse în bucătărie din doi pași. Își puse gura foarte aproape de urechea lui Lyra.

- Ziceai că apartamentul de alături este gol.

- Da, zise ea la fel de încet.

- E cineva în balconul ăla. Așază-te. Nu te mișca.

O împinse pe vine în spatele teighelei de lucru și traversă distanța scurtă spre ușa glisantă din sticlă. Acolo se lipi de zid și descuie ușa fără zgomot.

Vincent dispăru de pe masă și reapăru pe podea, lângă Cruz. Se așeză pe picioarele din spate, cu atenția fixată asupra balconului.

Așteptară împreună.

Se auzi un zgomot moale atunci când o siluetă sări din balconul vecin în cel al lui Lyra. Câteva secunde mai târziu, al doilea bărbat sări.

Cruz deschise fereastra și ieși. Vincent sări pe lângă el și se repezi la gleznelor unuia dintre bărbați.

Bărbatul țipă de șoc și durere. Începu să dea din picioare nebunește. Vincent zbură prin aer și ateriza agil, pe balustradă.

- Ce dracu? șopti unul dintre ei. Ce-a fosta asta?

Cel de-al doilea îl zări pe Cruz.

- Rahat, rânji el, și ridică pistolul mag-rez.

În același timp, o flacăra verde apăru pe balcon de la fantoma de energie generată de celălalt.

Cruz întinse o pătură de ceață psi, destulă pentru a amorti simțurile intrușilor. Fantoma dispăru imediat. Măcar, de data asta, Lyra era în afara razei de acțiune.

Amândoi bărbații zbierară panicați de lipsa simțurilor. Se zbăteau nebunește. Vincent, evident neafectat de ceață, la fel ea și prima dată, sări de pe balustradă pe umărul unuia dintre bărbați, atacându-i gâtul.

- Vincent, nu, zise Cruz. Am nevoie de ei vii.

Lyra apăru în ușă.

- Dumnezeule, Cruz.

Era prea aproape, gândi Cruz. Ar fi trebuit să fie copleșită de ceața psi. Dar ea era pe picioare.

Deprivați de simțuri, cei doi continuau să se clatine în jur. Unul se împiedică și căzu. Celălalt pipăi după balustradă și aproape că se prăbuși în afară. Cruz îl prinse la timp.

- Am nevoie de ceva cu care să-i leg, zise Cruz. Adu-ți rucsacul de junglă. E niște sfoară în el.

- Bine, zise Lyra. Se răsuci, grăbindu-se spre dormitor. Ar fi trebuit să se rotească în cerc și să se clatine.

- Cum faci chestia asta? întrebă el.

- Se pare că ametistul e bun și la alte lucruri în afară de bijuterii. Mi-au trebuit câteva încercări ca să-mi dau seama cum să-l folosesc ca să anulez efectele talentului tău asupra auzului meu.

Dispăru înapoi în apartament.

El vroia să afle mai mult decât o explicație. Ea era, până la urmă, singura persoană care putea rezista efectelor ceței pe care o întâlneau. Dar avea prioritățile lui.

Se îndreptă spre primul bărbat, dar, înainte de a putea să-i aplica lovitura care l-ar fi lăsat inconștient pe atacator, coșmarul lovi.

Brusc, lumea se răsuci în jurul lui. Fu aruncat într-un peisaj-vis bizar.

Clădirile și acoperișurile din Cartier prinseră viață și începură să se răsucescă în forme ciudate și nenaturale, care se topeau și se înclinau în ele însele. Unele se ridicau la înălțimi imposibile. Altele se micșorau și dispăreau. Lumina familiară a Orașului Mort deveni și mai intensă, iluminând lumea cu nuanțe din ultra-spectru care pulsau într-un model ciudat. Turnurile eterice dinăuntrul zidului luară o formă și mai fantastică și distorsionată. Balconul se ondula ca valurile oceanului. Se clătina pe picioare și întinse mâna după balustradă. Nu reuși s-o prindă și căzu într-un genunchi.

O mână îi atinse arma mega-rez. O împinse instinctiv. Nu o putea folosi în starea lui actuală, dar trebuia să o țină departe de mâinile atacatorilor. Auzi arma cum alunecă peste gresie, dar nu știu dacă picase din balcon, așa cum intenționase el.

În momentul următor privea stelele, văzându-te așa cum nu le mai văzuse niciodată. Cele două luni erau prea strălucitoare, prea aproape, amenințând să-i ardă simțurile. Își întoarse capul într-o parte, ca să evite lumina intensă, și se trezi privind printre barele balconului lui Lyra, direct în balconul apartamentului alăturat.

Ceva mișcă în celălalt balcon, o creatură cum nu mai văzuse niciodată. Acel ceva se topea și se reforma și se topea din nou.

- *Extraterestri*, gândi el. *S-au întors, până la urmă. Poate că au fost aici tot timpul.*

- Rahat de fantomă! șopti unul dintre atacatori uimit. E la pământ.

Ființa ciudată din celălalt balcon vorbi, vocea răsunându-i întunecată, ca și cum ar fi venit din adâncurile unei cripte.

- *Distrugeți-l*, comandă vocea. *Luați femeia.*

Două forme distorsionate atârnav deasupra lui Cruz, blocându-i vederea spre extraterestru din celălalt balcon.

- Ai tu grijă de el, zise unul dintre bărbați. Eu mă ocup de femeie.

- Rahat, iar a venit șobolanul ăla. M-a mușcat deja. Probabil că o să am nevoie de vaccin.

- *Împușcă-l. Împușcă-l.*

- Nu pot. Nu mai am armă. Nenorocitul a împins-o peste balcon.

- *Cruz*. Vocea Lui Lyra se ridică într-un strigăt de teamă și mânie. Ce i-ați făcut, nenorociților?

- Lasă șobolanul, zise unul dintre ei. Aruncă-l pe nenorocit peste balcon. Pe ea o prind eu.

Cel de-al doilea porni spre Cruz. Se opri brusc.

- Ai grijă. Are ceva în mâini. O lampă. Sticla explodează.

Lasă-l pe extraterestru, își spuse Cruz. Cei doi încercau să o prindă pe Lyra. Trebuia să rămână concentrat. Era momentul să prioritizezeze.

Ignorând formele și imaginile de coșmar, rezona toată energia psi pe care o putea aduna și o împinse prin chihlimbarul negru din inel. Cumva știa, prin intuiția lui de vânător, că singura speranță pe care o avea de a o proteja pe Lyra era să împingă înapoi ciudata energie folosită ca să-l țină prins în halucinație.

- Dă-mi drumul, țipă Lyra.

- A venit iar șobolanul, țipă primul. M-a mușcat.

- La dracu cu șobolanu', pe mine m-a mușcat femeia.

Cruz împinse și mai multă energie, atingând propriile limite și cele ale obsidianului.

Peisajul de coșmar tremură, apoi se dizolvă brusc. Creatura din balcon alergă înapoi în apartamentul vecin și dispăru.

Cruz știa momentul exact când obsidianul se sparse în mii de bucăți. Își închise simțurile, oprind valul de energie masivă cât putu de repede, dar întârziase cât o bătaie de inimă și știa.

Fragmentele obsidianului fracturat avuseseră deja șansa să se comporte ca oglinzi psihice individuale, reflectând înapoi propria lui energie, lovindu-i aura în valuri haotice care începuseră deja să-i inunde simțurile. Fusese avertizat de riscul teoretic implicat în extenuarea obsidianului. Acum avea să afle direct pe pielea lui dacă experții avuseseră dreptate.

Dar mai întâi trebuia să o salveze pe Lyra.

Se ridică în picioare cu greutate și îi văzu pe cei doi încercând să o manevreze pe Lyra, care se zbătea cu sălbăticie, către intrarea în apartamentul ei. Unul dintre ei îi ținea mâna la gură. Amândoi se foloseau de cizme încercând să se apere de Vincent.

Cruz își adună ce-i mai rămăsese din simțurile obosite, sperând ca un ultim val de adrenalină să-l ajute să împingă mai multa adrenalină prin chihlimbarul de rezervă din ceas. Nu se întâmpla nimic. Știu, în acel moment, că mai avea doar cinci, sau poate zece minute, înainte de a-și pierde cunoștința.

Își scoase cuțitul din teaca de la gleznă și porni înainte.

- Nu pot să cred, se încruntă unul dintre atacatori. Nenorocitul e pe picioare. Ceva nu-i în regulă. Trebuia să rămână la pământ,

- Rahat, are un...

Cruz ajunsese la primul bărbat înainte să-și poată termina fraza. Împinse cuțitul adânc, conștient chiar când lovea, că nu țintise bine. Efectele unui psi golit îl loveau deja, derutându-i coordonarea și lăsându-l fără putere.

Dar, auzi totuși un geamăt de durere și teamă care îl satisfăcu. Trase cuțitul înapoi. Sângele îi curse peste mâini. Bărbatul se prăbuși. Cel de-al doilea îi dădu drumul Lyrei și fugi spre ușă, cu Vincent după el.

- Vincent, vino-napoi, strigă Lyra. Lasă-l să plece.

Cruz era vag conștient de sunetul ușii de la intrare care se deschisese cu o bufnitură. Auzi cizmele grele coborând scările în fugă. Cel de-al doilea intru fugise.

Se prăbuși încet în genunchi, cu cuțitul plin de sânge strâns în mână. Umbrele verzui ale apartamentului începuseră să devină gri.

- Cruz. Lyra se lăsă pe vine lângă el. Oh, Doamne, ești rănit. Ce s-a întâmplat? Te-au împușcat? N-am auzit arma. Cruz, rămăi treaz. Sună după o salvare.

Auzi sunetul unui chițait familiar lângă urechea lui. Vincent părea anxios. Cruz se forță să se concentreze. Mai avea de făcut un lucru, ceva important; cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată.

- Fără ambulanță, șopti el. Sună-l pe Jeff.

- Dar, Cruz, sângerezi.

- Nu-i sângele meu. Al celuilalt. Sună-l pe Jeff. Spune-i că un spart obsidianul. Spune-i să te ducă la Insula de Chihlimbar.

- Nu pot să mă duc la complexul familiei tale.

- Ba da, zise el, poți și o vei face. Trebuie să știi că ești în siguranță și este singurul loc de care sunt sigur. Ia-ți telefonul.

Auzi sunetul moale și melodios al talismanelor din brățara ei, în timp ce ea se ridică de lângă el. Un moment mai târziu se întorsese lângă el. Îl luă de mână.

- L-am luat, zise ea. Dar trebuie să clarificăm ceva. Stau cu tine. Dacă mergem undeva, mergem împreună. Mă auzi, Cruz Sweetwater?

I se păru că simte un fir blând de energie prin mâna ei; energia ei, nu a lui. Timp de câteva secunde prețioase, întunericul se retrase. Probabil că halucina din nou.

- Sună-l pe Jeff, repetă el.

- Îl sun pe Jeff. Cu mâna liberă umblă după telefon. Dar indiferent de ce faci, nu-mi da drumul la mână. Mă auzi, Sweetwater?

-Te aud. închise ochii. Cicăleală, cicăleală, cicăleală.

- Este talentul meu.

Noaptea îl cuprinse. Chițaitul nervos al unui iepuraș de praf și sunetul talismanelor Lyrei îl urmară în întuneric.

CAPITOLUL 23

La câteva secunde după ce îl sună pe Jeff, Lyra avea un loc în primele rânduri, din care să observe eficiența ameteitoare și puterea uimitoare a mașinăriei imperiului Sweetwater în acțiune.

Jeff intră în fugă prin ușa deschisă a apartamentului ei, la zece minute după ce-l sunase. Nu era singur. Îl însoțea o falangă de operativi ai securității de la Chihlimbar, Inc.

- Grăbește-te, zise Lyra. Stătea încă pe vine lângă Cruz, strângându-i mâna.

- Mai e un om aici, zise cineva, E încă în viață.

- Ăsta-i unul din băieții răi, zise Lyra. Celălalt a fugit. Cruz este cel care are nevoie de ajutor.

Cineva rezona luminile. Lyra văzu mult sânge pe lemnul podelei. Se întrebă, ca prin vis, dacă va fi mai greu de scos decât vopseaua de rez-pensule.

O femeie voinică, cu păr blond și țepos, se așeză într-un genunchi lângă Cruz și scoase un stetoscop. Apăru o targă. În câteva secunde, în apartament erau atât de mulți oameni, încât Lyra se temu că Vincent va fi strivit sub cizma lui Chihlimbar, Inc. Security. Cu mâna liberă îl ridică și și-l puse pe umăr. Bereta roșie îi căzuse în timpul bătăliei cu intrușii. O ținea strâns într-una din lăbuțe,

- Cum e șeful? întrebă Jeff. Fața lui era întunecată. Trăiește?

Lyra înțelese că vorbea cu femeia care ținea stetoscopul pe pieptul lui Cruz. Simți cum o cuprinde panica.

- Bineînțeles că trăiește, zise ea, înainte ca medicul să poată răspunde. De ce n-ar trăi? Trece printr-un fel de sindrom de după-ardere, așa cum se întâmplă cu vânătorii de fantome când topesc chihlimbarul. Are nevoie de ceva timp ca să-și revină, asta-i tot.

- Șeful nu a topit chihlimbar, zise Jeff cu o voce nenatural de egală. Când m-ai sunat, mi-ai spus că a spart obsidianul.

- Asta mi-a spus el să-ți spun, dar am presupus că însemna că și-a topit chihlimbarul obsidian.

- Ți-a spus că folosește chihlimbarul negru? zise Jeff părând a fi surprins.

- Sunt o Dore. Mă pricep la chihlimbar.

- Sigur, zise Jeff. Așa se explică. Chestia e că chihlimbarul negru e atât de rar, încât cei mai mulți oameni nu-l recunosc. Când îl văd, își închipuie că este doar o altă piatră prețioasă.

- Care e problema aici? întrebă ea sugrumată.

- Poate că nu știi atât de multe pe cât crezi despre obsidian, zise Jeff. Nu se topește când îl supra-rezonezi.

Se sparge.

- Ce vrei să spui? Privi spre piatra neagră din inelul lui Cruz. Nu sunt spărturi în obsidian.

- Nu contează, îți explic mai târziu. Trebuie să-l ducem la clinică.

- Vrei să spui la urgență, zise Lyra.

Asistenta medicală își ridică privirea.

- Nu, o cameră de urgențe obișnuită nu va ști ce să facă în simația asta. Societatea Secretă are o clinică particulară. Doctorii ele acolo sunt cea mai bună șansă a lui.

Lyra strânse și mai tare mâna lui Cruz și mai pulsa energie prin degetele lui.

- Okay, ați început să mă speriați, șopti ea. Clinica pare o idee bună. Dar vă avertizez, Cruz a fost foarte hotărât ca amândoi să ajungem la complexul de pe Insula de Chihlimbar, Jeff. Când se va trezi și va afla că este în cu totul altă parte, o să fie foarte supărat.

- La dracu. Jeff ezită doar o fracțiune de secundă. Probabil că era foarte îngrijorat în privința ta.

- Da, păi, cei doi încercau să mă răpească, zise ea încet.

- În cazul ăsta, categoric mergi pe Insula de Chihlimbar. Pe șefu îl ducem la clinică.

- Îmi pare rău, Lyra arătă spre mâna cu care se ținea de Cruz. Unde merge el, merg și eu. Alege, Insula de Chihlimbar sau clinica, dar oricare dintre ele va fi, noi rămânem împreună, cel puțin până când se trezește.

Asistenta se propti în călcâie. Lyra putea să-i vadă numele de pe ecuson. *Benson*.

- Cred că e o idee bună, zise Benson. Nu sunt sigură de ce se întâmplă aici, dar se pare că domnul Sweetwater este stabil. Eu votez să nu deranjăm situația. Dacă îi duci pe amândoi pe Insula de Chihlimbar, clinica poate trimite o echipă acolo.

- Bine, zise Jeff. Mergem pe Insula de Chihlimbar.

Tehnicianul de lângă atacatorul căzut spuse:

- Ce vrei să facem cu ăsta? E în viață. I-am oprit sângerarea. Probabil că o să scape dacă ajunge la urgență.

- Merge la Clinica Ghildei, decise Jeff. Pot avea ei grijă de el fără să anunțe poliția.

Continuă să dea ordine cu o precizie și o viteză care i-ar fi făcut cinste unui agent profesionist de la Biroul Federal de Investigații Psi.

Mai avu loc încă o ceartă, puțin mai târziu, când Lyra urcă în spatele ambulanței fără însemne, cu Vincent pe umăr.

- Îmi pare rău, doamnă, nu pot lăsa animalul să meargă aici în spate cu pacientul, zise unul dintre tehnicieni.

- Iepurașul este cu mine, iar eu sunt cu Sweetwater, zise Lyra.

Tehnicianul deschise gura să răspundă, dar Benson clătină din cap.

- E okay, zise Benson.

- Da, doamnă. Tehnicianul se dădu la o parte.

Benson urcă și se apucă să-l conecteze pe Cruz la diverse monitoare. Jeff sări în spatele vehiculului și se așeză lângă Lyra. Ușile se trântiră și ambulanța se îndepărtă de bordură.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jeff.

Ea îi povesti rapid evenimentele.

- Doi bărbați? întrebă el. Ești sigură?
- Da.
- Asta nu-mi sună bine. Cum dracu au reușit doi inși să-l pună pe șefu la pământ?
- Nu știu. I-a avut pe amândoi sub control aproape imediat. Pe urmă m-a trimis înapoi în apartament să iau ceva cu care să-i lege. Atunci probabil că s-a întâmplat ceva. Următorul lucru pe care îl știu este că acei doi intruși încercau să mă târască afară pe ușă. Cruz zăcea în balcon fără să miște. La început am crezut că l-au împușcat, dar nu am auzit împușcătura. Apoi, dintr-odată, Cruz era din nou pe picioarele lui, venind spre unul dintre ei cu cuțitul.
- Dacă a trebuit să se folosească de cuțit, înseamnă că nu își mai putea folosi talentul, zise Jeff încruntat. Dintr-un anumit motiv, a trebuit să adune atât de mult psi, încât a spart chihlimbarul negru, doar ca să se descurce cu doi bătauși de stradă. Pur și simplu, nu rezonează.
- Asta-i tot ce pot să-ți spun. Lucrurile s-au întâmplat foarte repede.
Jeff scoase un telefon din buzunar.
- Ești sigură că au fost doar doi oameni?
- Da.
Jeff vorbi rapid în telefon, dând alte ordine.
- Trimite imediat o echipă PML în apartamentul domnișoarei Dore, zise el. Să caute urmele psi ale celor doi bărbați, probabil vânători de fantome. Cel puțin unul dintre ei a generat o fantomă. Unul a reușit să fugă. Îl avem pe celălalt. Punctul de intrare a fost balconul. Asigură-te că toate locațiile astea sunt verificate. Vreau un raport complet imediat ce ai ceva.
Lyra îi atinse brațul ca să-i atragă atenția. O privi cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare.
- Ar putea fi mai mult sânge de la cel care a fugit, zise ea. Cred că Vincent i-a mușcat pe amândoi.
Jeff privi spre Vincent care se cuibărise pe umărul lui Lyra.
- Bună treabă, uriașule, zise Jeff.
Benson zâmbi.
- Se spune despre iepurașii de praf că, atunci când le ve dinții, e deja prea târziu.
- E o chestie specifică prădătorilor, zise Jeff.
Se întoarse la telefon și vorbi concis încă un minut, după care închise.
- Ce este o echipă PML? întrebă Lyra.
- Prescurtarea de la para-medico-legală.
- Dumnezeule, vrei să spui că CI Security are propriul laborator de medicină legală?
- Face lucrurile mai simple, explică Jeff. Și mai discrete. Ți amintești că-mi spuneai că discreția e importantă în afacerile cu acordarea chihlimbarului?
- Da.
- Chihlimbar, Inc. Security are o filozofie de afaceri similară. Privi spre Benson. Cum se simte?
- Mă crezi sau nu, dar pare să fie bine. Benson verifică instrumentele. Arată ca o cădere serioasă de după ardere, dar nimic mai grav.
- Ți-am spus eu, zise Lyra. Dar se simțea mult mai liniștită decât ar fi vrut să recunoască. Care e problema cu chihlimbarul obsidian? zise ea. Știu că foarte puțini oameni îl pot rezona, dar se poate descurca cu foarte multă putere, nu-i așa?
- Sigur, e nevoie de mult psi. Jeff îl studie pe Cruz. Problema e că atunci când se supraîncarcă, nu se închide așa cum face chihlimbarul obișnuit. În schimb, modelul undelor se împrăștie în moduri ciudate și neașteptate.
- De-asta îi spui spargerea obsidianului?
- Exact. E ca și cum brusc ai împinge energia prin miliarde de mici oglinzi psihice. Psi-ul este reflectat înapoi în aura ta formează un model de rezonanță instabil care arde simțurile celui care generează curenții prin piatră. Se opri o secundă. Teoria spune că efectul este, probabil, permanent.
- Teoria? zise ea din nou alarmată. Vrei să spui că nu știi?
- Problema e că nu avem destulă experiență cu chihlimbarul negru, ca să putem prezice rezultatul într-o asemenea situație, explică Benson. Ea nu își ridică privirea de pe monitor. Foarte puțini oameni o pot rezona, ca

să nu mai zic să genereze destulă putere pentru a fractura o piatră. Așa că, da, tot ce avem este, în mare parte, teorie.

- În cea mai mare parte? șopti Lyra.

- Am verificat dosarele Societății Secrete în drum spre adresa ta, zise Benson. Sunt înregistrate doar alte două cazuri. În fiecare dintre ele, victima a intrat în comă după ce a spart obsidianul. Unul a murit. Celălalt a supraviețuit, dar para-simțurile lui au fost distruse. Până la urmă s-a sinucis. Se opri un moment. Amândoi erau Sweetwater.

Lyra îl strânse și mai tare de mână pe Cruz și pulsa mai mult psi.

- El nu e în comă.

- Nu, zise Benson.

- Și nu o să intre în comă, zise Lyra. Trebuie să se recupereze după scurgerea de psi, asta-i tot. Când se va trezi, va fi bine.

Benson o studie câteva secunde. Apoi își mută atenția asupra lui Jeff.

- Ea este aceea, presupun? zise Benson.

Jeff zâmbi ușor.

- Da.

- Nu este exact ce mă așteptam, zise Benson.

Lyra îi privi pe amândoi.

- Care aceea?

- Femeia care i-a frânt inima lui Cruz Sweetwater, zise Benson.

CAPITOLUL 24

Pierduse cea mai mare vânzare din cariera lui. Relicva de ametist valora o avere.

Lui Valentine Fairstead îi tremurau mâinile în timp ce de-rezona ușa din spate a galeriei. Era zguduit de frustrare, mânie și anxietate. Fusese atât de aproape. Îl avusese pe Wilson Rever însuși, chiar acolo, în camera seifului. Când era vorba de clienți de înaltă clasă, nu existau mai bogați de atât. În fine, cu excepția lui Sweetwater, desigur.

Dar el nici măcar nu încercase să-i curteze pe cei din familia Sweetwater. În primul rând pentru că zvonurile spuneau că seiful lor particular era plin cu chihlimbar neprețuit de toate felurile și descrierile, atât relicve arheologice, cât și specimene de laborator. Nu avusese niciodată vreo piesă despre care să creadă că cineva din familia aceea ar fi interesat să o aibă.

Ca să fie cinstit, întotdeauna se simțise ușurat că știa acest lucru. Dintr-un anumit motiv, nu vroia să aibă de-a face cu familia Sweetwater. Era ceva despre clanul ăla care îl făcea nervos.

Dar Wilson Revere era cu totul altceva. Revere era un barba bine educat, sofisticat, lustruit și cu un gust impecabil, exact genul de client pe care Galeria Fairstead prefera să-l cultive.

Deschise ușa și se grăbi spre camera din spate. Dădu colțul și de-rezonă repede lacătul ultimei uși. Oftă ușurat. Aleea întunecoasă, din spatele galeriei, îl făcea întotdeauna nervos. Nu știa niciodată cine se ascundea în spatele vreunui container de gunoi. Cartierul nu era cel mai sigur loc din oraș, în timpul nopții.

Dar bărbatul pe care venise să îl întâlnească în noaptea asta insistase ca el să vină la miezul nopții și să folosească ușa din spate. Mai primise și alte instrucțiuni. Nu trebuia să aprindă nicio lumină până când nu se aflau în camera fără ferestre a seifului.

Își făcu drum pe pipăite până în camera principală. De acolo, băjbâi printre rândurile de vitrine până ce ajunse la camera seifului. De-rezonă înuietoarea și intră în spațiul mic, în sfârșit, putea să rezoneze o lumină.

Ușa se deschise un moment mai târziu. Un bărbat intră.

- Era și timpul să ajungi, se încruntă Fairstead. Sunt încă de părere că nu e necesar să facem asta.

- Tu ești cel care a stricat afacerea, zise nou-venitul. Acum va trebui să fac curat după tine. Deschide seiful.

- Sweetwater nici măcar nu a văzut relicva, îți spun eu, insistă Fairstead. Se duse să descuie. N-avea cum să știe că e aici.

- Probabil că a suspectat ceva. De ce altfel ar fi venit azi la galeria ta? Nu este unul dintre clenții tăi obișnuiți.

- Din cauza femeii, îți spun. Era cu ea, iar ea era aici din cauză că Revere vroia o părere independentă. Faptul că Sweetwater a fost prezent, nu are nimic de-a face cu relicva.

- Nu-mi place. O coincidență prea mare. Trebuie să scăpăm de pierderi cât mai repede.

Fairstead trase ușa grea a seifului și se dădu într-o parte.

- Ce ai de gând să faci cu ametistul?

- O să am grijă să fie găsit în așa fel încât Sweetwater să nu-l mai caute. Trebuie să-l îndepărtăm de urma noastră. La felul cum acționează, are toate șansele să descopere mica noastră afacere. Nu ne putem permite asta.

Fairstead ridică relicva de ametist. Piatra era caldă în mâna lui. Lucea ușor. Pentru un moment, cunoscătorul din el ieși la suprafață. Savura sculpturile elegante și ciudate care acopereau chihlimbarul violet.

- Superb, oftă el. Ce bine ar fi fost dacă aș fi știut cum să activez energia din ea. Este adevărat că Lyra Dore poate rezona imagini înăuntrul acestor pietre?

-Așa se spune. Dă-mi-o.

Fairstead oftă și îi dădu relicva.

- Păcat. Ar fi fost cea mai mare vânzare a noastră făcută vreodată.

- Unele riscuri nu merită să fie asumate.

- Sunt de acord.

Fairstead ieși din seif. Se întoarse să încuie ușa.

Nu apucă să vadă pistolul mega-rez din mâna celui alt bărbat. Primul glonț îl lovi în spate, aruncându-l pe jumătate în seif. Pe cel de-al doilea îl primi în cap.

CAPITOLUL 25

Cruz se trezi în briza caldă și mățoasă, care purta cu ea aromele familiare ale oceanului, și cu degetele Lyrei împleticite cu ale lui. Se simți cuprins de satisfacție.

Deschise ochii și o văzu. Stătea pe un scaun așezat foarte aproape de pat, ținându-l de mână și privind afară prin ușile de sticlă deschise ale dormitorului către marea peste care scânteia soarele. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși și un tricou negru, strâmt. Arăta incredibil de sexy în tricoul ăla. I se mula pe sâni și îi scotea în relief conturul delicat al umerilor și brațelor. Dar ea întotdeauna arăta incredibil de sexy.

Pentru moment, el nu vorbi și nici nu se mișcă. Doar o privi, fascinat de întregul care era ea. Așa fusese de când o văzuse prima dată, gândi el. Și așa va fi de fiecare dată când o va privi, până la sfârșitul zilelor lui. Legătura psihică dintre ei era reală și intensă; exact așa cum toți din familie îi spusese că va fi atunci când, în sfârșit, își va găsi femeia potrivită.

Vincent chicoti exuberant și sări în sus și în jos pe pat. Bereta îi stătea, ca de obicei, pe o parte. Alergă peste pilotă și se așeză pe pernă.

Trezită din reverie, Lyra se răsuci în scaun. Lui Cruz i se părea că radiază lumină.

- Hei, zise ea zâmbind. Era și timpul să te trezești.

- Cât timp am fost inconștient?

- E trecut puțin de nouă dimineața. Ai fost plecat de noaptea trecută.

El se uită din nou afară prin ușile deschise, privind grădinile de un verde luxuriant și linia mării. Cunoștea peisajul ăsta, așa cum își cunoștea propriul nume. Era propria lui casă de pe insulă, cea care se afla deasupra golfului.

- Ne-ai adus pe Insula de Chihlimbar, zise el. Bine.

- Jeff s-a ocupat de toate. Cât de mult îți amintești?

El se gândi la asta un moment.

- Cei doi bărbați din balcon. Halucinațiile... Ea clipi.

- Ce halucinații?

- Da, zise Jeff din ușă. Ce halucinații?

- Asta e partea interesantă.

Cruz o strânse pe Lyra de mână apoi dădu pilota la o parte și își dădu picioarele jos din pat. Privi în jos și descoperi că încă mai avea pe el pantalonii pe care și-i pusese chiar înainte să apară intrușii. Pantalonii erau pătați cu sânge uscat. Mai multe amintiri îi veniră în minte.

- Cineva a folosit un fel de psi asupra mea noaptea trecută. Mi-a creat un peisaj de vis ca acela din coșmarurile pe care le-ai descris tu, Lyra.

- Glumești, zise ea. Crezi că unul dintre atacatori a creat halucinațiile?

- Cineva este responsabil pentru ele. Doar că nu sunt sigur cine anume, încă. Singurul lucru de care sunt sigur, este că poți fi sigură că nu te aflai în pragul unei căderi psihice, Lyra. Și nici eu nu sunt. Viața e bună.

Ea se ridică, îl luă pe Vincent în brațe și îl strânse la piept. Ochii ei erau în umbră, dar el putu să vadă ușurarea scripind în ei.

- Nu știi ce să zic, șopti ea. După toate săptămânile astea de griji.

- Încă mai avem o problemă, remarcă Cruz. Trebuie să aflăm de ce perechea aia încerca să te răpească. Se uită la Jeff. Ce-ai aflat?

- Cel pe care l-ai rănit noaptea trecută probabil că va supraviețui, dar e încă plin de medicamentele pe care i le-au dat pentru operație. L-am prins și pe celălalt, dar, trebuie să-ți spun, nu pare să știe prea multe.

- Alți mușchi fără minte luați de pe stradă. Cruz își frecă maxilarul. Ca și cei doi trimiși să mă omoare.

- Așa se pare. Aceeași descriere vagă a celui care i-a plătit, tipul purta un fel de mască, care îi distorsiona trăsăturile.

- Nu o mască, zise Cruz. Genera o halucinație care îi ascundea fața. Se opri când o altă amintire îi deveni clară. Fir-ar să fie. A fost acolo noaptea trecută. L-am văzut.

- Despre ce vorbești, întrebă Jeff.

- A fost și un al treilea bărbat. Noaptea trecută am crezut că făcea parte din coșmar, dar trebuie că era real. Ai grijă ca echipa PML să verifice și apartamentul de alături. Era în balconul celălalt.

- Am oameni acolo chiar acum. Jeff își scoase telefonul. Dar cercetează doar urmele de psi ale celor doi care au lăsat reziduuri în apartamentul lui Lyra. Le spun să se ducă alături și să-l caute pe cel de-al treilea.

Cruz se îndreptă spre baie.

- Am nevoie de un duș și pe urmă vreau să mănânc ceva.

Jeff privi spre Lyra.

- Vezi, de-aia l-au făcut pe el șeful CI Security. Știe cum să prioritizeze.

Lyra îi zâmbi obosită.

- Și mie mi-ar fi de folos un duș. Ne vedem mai târziu, domnilor.

Îl luă pe Vincent și ieși din dormitor. Jeff o privi cum pleacă, apoi se răsuci,

- Și-a petrecut noaptea lângă tine, ținându-te de mână. La început nu vroia să-ți dea drumul deloc. Benson, asistenta medicală, a reușit s-o convingă într-un târziu că ești okay. Dar nu a plecat de lângă tine decât ca să se schimbe cu hainele pe care i le-am luat noi de acasă și să se ducă de vreo două ori la baie.

- Mi-a salvat viața, zise Cruz. Se duse la chiuvetă. Sau cel puțin simțurile.

Jeff nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Amândoi știau că, pentru oricine din familia lor, însemna același lucru. Gândul de a avea simțurile arse pentru totdeauna era unul îngrozitor. De-a lungul anilor, mai mulți membri cu talente puternice preferaseră să se sinucidă atunci când o catastrofă deosebită îi lipsise de partea psihică a firii lor.

Cruz își aminti că stricase o bucată foarte bună de obsidian. Automat își privi mâna și văzu că încă mai purta inelul. Piatra neagră scripi în lumină.

- Am nevoie de un alt chihlimbar, zise el. Îl privi pe Jeff prin deschizătura ușii. Pe asta l-am distrus noaptea trecută.

Jeff zâmbi.

- Nicio problemă. Lyra ți-a re-acordat inelul în timp ce dormeai.

El se încruntă.

- A acordat obsidianul ?

- Am impresia că poate acorda cam orice fel de chihlimbar.

Cruz se gândi un timp la asta.

- Ea folosește ametist. În cadrul Societății au existat întotdeauna zvonuri despre oameni care pot lucra cu orice fel de chihlimbar.

- Știi, zise Jeff. Se presupune că sunt descendenții lucrătorilor de cristal de pe Lumea Veche.

Oficial, toate tipurile de abilități psihice erau considerate egale în cadrul Societății Secrete, dar natura umană fiind cea care era, unele forme de talent erau mai respectate decât altele, așa cum unele erau privite cu mai multă teamă decât altele.

Istoric vorbind, cel care lucrau cristalele ocupaseră una dintre cele mai de jos trepte ale scării sociale a Societății, plasându-se undeva între cititorii de aură și intuitivii cu grad scăzut. Se aflau chiar acolo jos, împreună cu cei talentați la iuțeala de mână, un alt grup care avea tendința să-și câștige existența în moduri mai puțin legale. O abilitate psi cu iuțeală de mână indica, de obicei, o carieră ca hoț de buzunare sau cartofor. Cei care aveau abilitatea de a citi cristalele sfârșeau adesea ca ghicitori de circ, care profitau de naivi.

Dar talentul familiei Sweetwater nu fusese întotdeauna considerat ca fiind unul respectabil, își reaminti el. Și exact așa cum Armonia produsese niște întorsături interesante în variatele abilități psihice ale clanului său, probabil că avusese niște efecte imprevizibile asupra celor ca Lyra.

- Știi, domnule, zise Jeff, dacă te porți frumos cu ea, s-ar putea să-ți ofere serviciul ei special de acordare. Mi-a făcut chihlimbarul meu și, uau, ce diferență.

Cruz se răsuci și porni spre el.

- Ce dracu vrei să spui?

- Hei, nu te uita așa la mine, zise Jeff retrăgându-se spre una dintre ușile deschise. N-am vrut să spun nimic de felul la care te gândești tu.

- Da? La ce mă gândeam?

- N-am idee, zise Jeff repede. Uite ce-i, încerc doar să-ți spun că Lyra face o chestie marfă când acordează chihlimbarul. Am văzut-o făcând asta pentru una dintre clientele ei. Am rugat-o și mi-a făcut și mie.

Cruz se apropie și mai mult de el.

- Despre ce chestie marfă vorbim aici?

Jeff se mai dădu un pas înapoi.

- Leagă frecvențele pe lungimile tale de undă specifice. Face focalizarea mai precisă. Când folosești chihlimbarul, nu trebuie să mai generezi atât de multă energie brută ca să ai același efect. Gândește-te ce ar fi însemnat asta aseară. N-ar fi trebuit să pui atât de multă energie prin inel. Poate că nu s-ar fi spart.

Cruz se opri, încruntându-se ușor.

- Presupunând că poate să facă acordarea specială pentru obsidian.

- Exact. Presupunând. Dar eu folosesc turmalină. Și a făcut-o. Știi cât de complicată este turmalina. Am făcut ieri câteva experiențe. Lucrează excepțional. Nu numai că primești mai multă putere, dar ai și o precizie incredibilă. E ca diferența în condus dintre un tractor și un Slider. Amândouă te duc din punctul A în punctul B, dar tractorul are nevoie de mai mult combustibil și strivește multe lucruri în drumul lui.

- Femeia asta mă uimește tot timpul, zise Cruz.

Se îndreptă spre baie și se privi în oglindă. Tipul care îl privi înapoi arăta ca și cum tocmai ar fi trecut printr-un weekend de petreceri. Ochii lui erau găuri fără fund și trebuia să se radă. Dar cel mai mult avea nevoie să-l găsească pe nenorocitul care încercase s-o răpească pe Lyra.

Fiecare lucru la timpul lui. Trebuie să prioritizez. Întotdeauna trebuia să țină cont de afurisitele de priorități, iar el nu vroia decât să se așeze la casa lui cu Lyra și să înceapă noua generație de Sweetwater.

Deschise dulăpiorul din spatele oglinzii și își luă aparatul de ras.

- Ai vreo veste de la oamenii care supraveghează galeria lui Fairstead?

- Am vorbit cu Flagg acum câteva minute. Avem o altă situație.

Cruz rezona niște spumă,

- De ce?

- Fairstead a fost văzut întorcându-se la galerie pe la miezul nopții. A intrat prin alee. Nu a mai ieșit. Angajații i-au găsit cadavrul azi-dimineață, într-o încăpere mică din spatele camerei principale.

- Hmm. Cruz se gândi la asta în timp ce lucra cu aparatul de ras. Dar oamenii lui Flagg n-au văzut pe nimeni altcineva intrând sau ieșind din galerie noaptea trecută?

- Nu. Și există un motiv pentru asta. Poliția a găsit o intrare-gaură în perete către tunele, în biroul lui Fairstead.

- Ucigașul a venit și a plecat prin subteran. Cruz continuă să se radă. Presupun că seiful era deschis?

- Da. Dar aici urmează partea ciudată. Prietenul meu de la Departamentul de Poliție Frecvența mi-a spus că angajații galeriei au făcut un inventar și i-au spus că nu lipsește nimic.

- Ucigașul a luat relicva. Așa ceva nu ar fi existat pe nicio listă de inventar.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Cruz ieși din dormitor purtând o cămașă proaspătă și o pereche de pantaloni dintre hainele pe care le ținea acolo. Se îndreptă spre bucătărie gândindu-se la Lyra și la cafea, în ordinea asta.

Jeff îi apără în drum.

- Vești proaste. Avem ceea ce s-ar putea numi o situație.

- Ce?

- Big Jake a sosit cu barca în timp ce te aflai în duș.

- Ar fi trebuit să știu că va afla ce s-a întâmplat noaptea trecută. Acum că se presupune că s-a pensionat, are prea mult timp la dispoziție și îi place să-și vâre nasul.

- Asta probabil că și face chiar în momentul ăsta. A prins-o pe Lyra.

- *A prins-o?*

- Okay, poate exagerez puțin, recunosc Jeff. Uite cum stă treaba. După ce a ieșit din duș, Lyra s-a decis să facă o plimbare pe drumul spre golf. Big Jake a venit aici de cum a coborât din barcă. Vroia să știe unde este ea. Cineva i-a spus. S-a dus s-o caute.

Cruz se îndreptă spre intrare.

- Ai dreptate. Avem o situație.

CAPITOLUL 26

Vincent era încântat de golf. Sărea și se zbenguia, cu bereta roșie fluturându-i în vânt. Lyra zâmbi privindu-l cum alerga după valuri, investigând bucăți de alge și jucându-se cu scoici. Iepurașii de praf îi puteau învăța multe pe oameni despre arta de a se bucura de viață, gândi ea. În ceea ce-i privea, orice putea fi transformat în joacă.

Îl urmărea pe Vincent cum își înmuia o lăbuță într-un ochi de apă, încercând să prindă un crab micuț, când simți un tremur de conștiință care îi spunea că nu mai este singură. Se întoarse și văzu un om care venea spre ea.

Era mult mai în vârstă decât Cruz, părul îi era alb și rar. O pereche de ochelari de soare îi ascundea ochii, dar știa cine este. Legătura de familie era evidentă în profilul dur și în mișcările ca de felină, chiar dacă se folosea de un baston. Ar fi recunoscut oriunde silueta aia de asasin bine îmbrăcat.

Big Jake Sweetwater.

El ajunsese la capătul potecii și se îndreptă spre ea. Era bucuroasă că și ea purta ochelari de soare. Nici el nu-i putea vedea ochii mai bine decât putea ea să-i vadă pe ai lui.

Vincent se opri cât să-l privească pe nou-venit, dar își pierdu repede interesul și se duse înapoi la pescuitul lui.

Jake se opri în fața ei.

- Deci, tu ești Lyra Dore.

- Bună dimineața domnule Sweetwater. Ce întâmplare să vă întâlnesc aici.

- Sunt proprietarul insulei, zise el morocănos.

- Oh, exact, uitasem. Ați venit aici ca să-mi spuneți să plec? N-aș vrea să fiu arestată că v-am încălcat proprietatea. Încă mai plătesc avocatul pe care l-am angajat ca să încerce să vă dea în judecată compania. Nu-mi pot permite un alt avocat.

El își încordă falca, dar trecu peste tachinare. Lyra era impresionată.

- Mi-au spus că noaptea trecută i-ai salvat viața nepotului meu, mârâi el.

- Între noi fie vorba, cred că ar fi reușit și singur. Are un talent foarte puternic, după cum cred că știți foarte bine, și e uimitor de încăpățânat. Nu-mi dau seama de unde a moștenit asta, dar asta e. Astea sunt calități folositoare atunci când trebuie să lupți cu trauma psihică.

- Crezi?

- Da. Dar accept povestea că i-am salvat viața, pentru că îmi place ideea ca un Sweetwater să-mi fie dator.

- Am vorbit cu asistentul medical care a fost la fața locului. Mi-a zis că poate Cruz ar fi supraviețuit, dar e sigură că nu ar fi ieșit cu simțurile intacte fără o intervenție din afară. Crede că energia pe care o generai tu prin contactul fizic a fost factorul decisiv. I-a stabilizat aura până când a putut să-și revină din traumă.

- Cred că nu vom ști niciodată sigur, nu-i așa?

- Eu sunt sigur, zise Jake. La fel e și asistenta și toți cei care știu ce s-a întâmplat. Cum ziceam, i-ai salvat viața.

- Simțurile, poate.

- Înseamnă cam același lucru pentru un Sweetwater.

- Cum credeți. E plăcut să știu că familia Sweetwater îmi e datoare.

Jake mârâi.

- Dacă îți pasă atât de mult de Cruz, încât să-i salvezi viața, de ce dracu te-ai apucat să-i frângi inima?

Ea aproape că se înecă de indignare.

- Haideți să clarificăm niște lucruri aici. Ce am făcut pentru Cruz noaptea trecută aș fi făcut pentru oricine, dacă aș fi crezut că doar ținutul de mână poate salva o viață, în ceea ce privește partea cu frântul inimii, hei. Nici măcar să nu încerci să mă convingi că ai crezut nebunia asta.

- De ce e nebunie?

- Ești Big Jake Sweetwater, pentru Dumnezeu. E de înțeles ca unii dintre membrii familiei mai tineri și mult mai impresionabili să accepte nonsensul ăsta romantic, dar nu tu. În niciun caz tu.

- Sau tu? Întrebă el cu o voce abia audibilă din cauza valurilor care se spărgeau.

- Sigur că nu. Uite ce-i, nu știu cine a început să spună că eu i-am frânt inima lui Cruz, dar sunt sigură că a pornit ca o glumă.

- În familia noastră nu glumim despre dragostea adevărată. O luăm în serios. I-ai frânt inima nepotului meu și asta mă supără la culme.

- Da, iar el mi-a furat camera de ametist. Dacă nu era el și Chihlimbar, Inc., acum aș fi bogată.

- Ai fi fost foarte bogată dacă ai fi luat banii oferți de avocați.

- Banii ăia veneau cu prea multe condiții legate de ei.

- Ce condiții, fir-ar să fie? vocea lui Jake deveni un urlat.

Vincent răspunse imediat la tensiunea care se ridica în aer. Nu își întinse blana ca un prădător, dar își abandonă pescuitul și topăi peste pietre către Lyra. Ea îl ridică și îl așează sub braț, mulțumită, ca de obicei, de confortul oferit de corpul lui mic și blănos.

- Dacă luam banii, ar fi trebuit să renunț la revendicarea mea asupra camerei, zise ea.

Jake lovi cu bastonul o piatră din apropiere.

- Asta era ideea generală.

- N-am să fac asta niciodată. În ceea ce mă privește, ruina aia e descoperirea mea și îmi aparține. Pe lângă faptul că ar fi trebuit să renunț la revendicare, avocații tăi mi-au cerut să semnez o clauză de nedezvăluire și să opresc toate interviurile cu media. Nici cu asta nu puteam să fiu de acord. Publicitatea proastă era singura armă pe care o aveam împotriva voastră.

- De ce naiba îți pasă atât de mult de ruina aia?

- Întrebă-l pe Cruz.

- Mi-a zis niște rahat de fantomă despre tine, că ești probabil îngrijorată că relicvele de ametist din cameră s-ar putea dovedi a fi arme. Zicea că n-ai încredere în Chihlimbar, Inc. sau în Ghilde să le dețină.

Ea dădu din cap o singură dată.

- Ai înțeles exact. Iar acum laboratorul vostru a pierdut unul dintre artefacte. Ceea ce dovedește că îngrijorarea mea era justificată.

- Și mai susții că nu ești romantică. Numai un prost de romantic ar refuza suma de bani oferită de noi, doar ca relicvele alea să nu ajungă la cine crezi tu că nu trebuie.

- Țsta nu a fost un gest romantic, îi răspunse ea. Cunoștințele mele din sursă sigură despre cum se lucrează la Chihlimbar, Inc. m-au detenninat s-o fac.

- Acum o să-mi spui că așa-zisa ta sursă sigură era bunicul tău.

Ea își ridică bărbia.

- Exact.

Jake o studie în liniște câteva momente. Apoi expiră zgomotos.

- Arthur Dore te-a crescut cu otravă, zise el. El a fost cel care m-a provocat la jocul ala de rez-poker. A fost decizia lui să parieze pe revendicarea Radiance Springs.

- Era beat. Tu ai profitat de el.

- Luase câteva pahare, dar știa ce face. Vocea lui Jake se înmuie un pic. Dar sunt de acord să accept că, pentru el, amintirea acelor evenimente nu a fost foarte clară.

- Cruz mi-a spus că a fost implicată o femeie, zise ea.

- A fost. Madeline. Soția mea. Dore m-a provocat la jocul ăla pentru că avea ideea nebunească că, dacă câștiga dreptul de proprietate asupra minei Sweetwater, Madeline avea să se mărite cu el și nu cu mine. Dar asta nu era posibil nici pe departe.

- Ce te face să fii așa de sigur? Oh, stai. Ridică o mână cu palma spre el. Cruz spunea că atunci când e vorba de dragoste, voi, cei din familia Sweetwaters, aveți un fel de intuiție specială.

- Face parte din talentul nostru. Când am cunoscut-o pe Madeline, am știut că ea este pentru mine. Ea și cu bunicul tău se întâlneau, dar nu era nimic serios pentru niciunul dintre ei. Cel puțin nu era până când Dore a realizat că Madeline ieșea cu mine. A fost furios, dar asta doar din cauză că era doar un lucru în plus pe care îl pierduse în favoarea mea, nu pentru că avea inima frântă.

- Ești sigur de asta, nu-i așa?

- Al naibii de sigur. L-am cunoscut pe bunicul tău mai bine decât tine, pe vremea aia. La dracu', tu nici măcar nu erai născută, îmi pare al naibii de rău că ți-ai pierdut părinții și sunt bucuros că l-ai avut pe Arthur Dore care să te crească. Dar se pare că ți-a transmis o versiune oarecum revizuită a istoriei.

Ea rezona spre el un zâmbet strălucitor.

- Ei bine, un lucru e sigur, nu există o modalitate de a-i confirma versiunea, nu-i așa? Istoria este scrisă de învingători, iar tu ai fost învingătorul.

- Ce dracu ai fi vrut să fac? Să-i dau înapoi actul de proprietate asupra minei?

- Da, zise ea. Ar fi fost lucrul cel mai corect pe care-l puteai face.

Fața lui Big Jake deveni dură din cauza jignirii.

- Pe dracu'. Am câștigat actele alea cinstit de la Dore. El o știa, eu o știam. Dacă mă răzgândeam și i le dădeam înapoi, m-ar fi refuzat.

- De ce să faci așa ceva?

- Din același motiv pentru care tu nu ai acceptat banii pe care ți i-a oferit Cruz ca o compensație pentru ruina de ametist. Mândrie. Orice încercare de a-i da actele înapoi, ar fi fost văzută de Arthur Dore drept milă.

Ea simți tremurul familiar al conștientului și se întoarse să privească drumul care urca spre malul înalt. Cruz cobora spre golf, mișcându-se cu pasul sigur atât de caracteristic lui. Niște ochelari negri îi acopereau ochii, dar chiar și din locul în care se afla ea putea să-i vadă încruntătura aspră.

Își întoarse atenția înapoi la Jake.

- Știi, nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că nu avea rost să-mi imaginez cum ar fi putut ca lucrurile să fie altfel, zise ea. Dar ai dreptate. Bunicul ți-ar fi refuzat oferta.

- Nu l-am păcălit ca să-i iau revendicarea, zise Jake încet. Și chiar dacă aș fi făcut-o, asta tot nu ți-ar da dreptul să-i frângi inima nepotului meu. Dacă aveai o problemă cu mine, trebuia să vii la mine.

- Ah, dar n-am avut o problemă cu tine, zise ea politicoasă. Mă descurcam foarte bine fără niciun Sweetwater în viața mea. Problema mea e cu Cruz. Și dacă cineva îmi mai spune o dată că i-am frânt inima, jur că mă întorc înot pe continent.

El o contemplă lung. Apoi colțurile gurii i se ridicară ușor.

- Ar fi mult de înotat, zise el.

- Atunci o să-ți fur una dintre bărci. Acum, dacă nu te superi, mă voi duce înapoi în casă pentru micul dejun.

- Și mie mi-e foame. Vin cu tine.
 - E insula ta. Fă cum dorești.
 - Mulțumesc, așa am să fac. Își potrivi pasul după al ei, înfigându-și bastonul în nisip la fiecare pas. Privi în susul drumului. Se pare că a sosit misiunea de salvare.
 - N-am nevoie să fiu salvată de tine.
 - Nu, e al dracului de sigur că nu ai nevoie. Ești în stare să-ți porți singură de grijă. Și, ce-i cu iepurașul de praf?
 - Îl cheamă Vincent.
 - Am auzit că mușcă.
 - Oh, da.
 Jake chicoti.
 - Ca și tine.
 Nu era o întrebare, așa că Lyra nu simți nevoia să răspundă. Cruz se opri în fața lor. Ochelarii lui sclipeau în soare. Se uită la Lyra, apoi la Jake.
 - E vreo problemă? întrebă el cu vocea lui periculos de neutră.
 - Da, zise Jake. Dar mi s-a spus că problema e cu tine, nu cu mine, așa că ne ducem să luăm micul dejun. Poți să vii și tu, dacă vrei.
 Cruz zâmbi spre Lyra.
 - Mulțumesc, așa am să și fac.

CAPITOLUL 27

Și luă micul dejun afară, pe veranda îndreptată spre golful spectacular. Bucătarul veni de la ceea ce toți de pe insulă numeau Casa Mare, un conac larg, aerisit, aflat la vreo doi kilometri de vila lui Cruz. Aveau pe masă farfurii cu fructe suculente, omlete pufoase cu brânză și legume și o grămadă de pâine prăjită și cafea.

Vincent își luă aerul drăguț și îl fermecă pe bucătar, care îi aduse o farfurie plină cu mostre din tot ce se afla pe masă. Se așeză pe balustrada foarte lată împreună cu prada lui și, la fel ca toți bărbații din apropierea lui, atacă mâncarea cu multă poftă.

- Iată ce avem, zise Cruz, luând din omletă. Valentine Fairstead a fost omorât noaptea trecută, iar crima este probabil legată de relicva furată, despre care știm că se afla în seiful lui ieri după-amiază.

- De unde știi că relicva era în seiful lui? întrebă Jake.

- Pentru că Lyra a fost acolo cu un client care dorea să-i știe părerea despre o bucată specială de ametist, zise Cruz. Au fost conduși de Fairstead într-o cameră privată și seiful a fost deschis. Nu a avut șansa să vadă relicva pentru că am intrat eu în cameră în acel moment, iar Fairstead a închis imediat seiful și a rezonat încuietura. Dar a avut timp să-l simtă.

Jake o privi pe Lyra.

- Ești sigură că relicva aia se afla în seiful lui Fairstead? întrebă el.

- Da, zise ea. Mă pricep la ametist, îți amintești? Și cunosc relicvele astea. Mi-am petrecut mult timp cu ele înainte ca CI să-mi fure ruina. Rezonează pe niște lungimi de undă foarte neobișnuite și distincte.

Jake își îngustă ochii.

- Nu ți-am furat nenorocita aia de ruină.

- Mergem mai departe, zise Cruz cu diplomație. Din moment ce nimic altceva nu a fost furat din seif, este clar că acela care l-a omorât pe Fairstead vroia relicva. Asta înseamnă că știa că relicva se află acolo. Pariez că lista de suspecți este una scurtă.

- Cu clientul lui Lyra în cap de listă? întrebă Jake.

- E o posibilitate, acceptă Cruz. Dar, ca întreg, sunt înclinat să am dubii.

- Cine dracu e clientul ăsta? întrebă Jake.

Se așternu liniștea. Jeff se concentra asupra unei felii de pâine prăjită. Cruz își mâncă omleta.

Lyra zâmbi, bău niște cafea și puse ceașca jos.

- Wilson Revere.

O indignare uimită se aprinse pe fața lui Jake.

- Ce dracu? Faci consultanță pentru Revere?

- La trecut, din păcate. Oftă. Cruz a făcut o scenă. Eu am fost umilită. Am izbucnit în lacrimi și am reușit să mă dau în spectacol în fața unui larg grup al celor mai importanți colecționari de chihlimbar din Frecvența. Cred că se poate spune că nu voi mai avea clienți de talia lui Revere pentru un timp.

- Revere este cel mai mare competitor al nostru, urlă Jake. Este un nenorocit complet și total. Nu poți avea încredere în el, așa cum nu poți merge prin tunele fără chihlimbar.

- Zău? îl privi întrebătoare. N-am avut niciodată nicio problemă cu el.

Înțelegând că nu putea merge mai departe cu ea, Jake se aruncă asupra lui Cruz.

- Știai că lucrează pentru Revere? întrebă el

- Da, zise Cruz răbdător. De-asta m-am dus cu ea. Dar cum spunea Lyra, situația a devenit puțin critică, așa că am plecat. Concluzia este că am putut să determinăm că relicva era în seiful lui Fairstead. Din cauza asta am organizat supravegherea la galerie.

Jeff se lăsă pe spătarul scaunului.

- Credem că ucigașul a venit și a plecat prin catacombe și acolo ne aflăm și noi acum.

Jake se încruntă, clar nesatisfăcut. Dar își ridică ceașca de cafea.

- Ai de gând să-ți arunci o privire?

- Am avionul în așteptare, zise Cruz. Eu și cu Jeff vom pleca imediat după micul dejun.

Lyra își lăsă ceașca jos.

- Și eu?

Cruz o privi pe deasupra mesei.

- Tu stai aici.

Ea se prefăcu că nu auzise ordinul.

- Ce anume veți căuta? întrebă ea în schimb.

Răspunse Jeff.

- Poliția din Frecvența nu ne va lăsa să cercetăm locul crimei. Încă mai lucrează la ea și sunt cam teritorialii. Dar nu ne poate opri nimeni să coborâm în catacombele de sub galerie. Eu și cu șefu ne vom duce acolo să vedem dacă reușim să găsim ceva urme de-ale ucigașului.

- Bine, zise Lyra. Își strânse șervetul și se ridică în picioare, înseamnă că o să aveți nevoie de mine.

Cruz o privi dur.

- Și de ce am avea nevoie de tine?

- Chiar dacă veți reuși să dați de urmele ucigașului prin catacombe, nu înseamnă că veți găsi relicva. Dar dacă se află oriunde prin apropiere, voi putea să o simt.

- Ha, zise Jake din nou. Se uită la Cruz. E o Dore. Știe ce face când e vorba de chihlimbar.

CAPITOLUL 28

Cruz își ascuți simțurile și studie ruptura aspră din peretele strălucitor de cuarț verde. Imediat, șoapte de violență - fierbinți, lacome, persistente și, da, palpitate - îi ridicară părul de pe ceafa și trimiseră un val de adrenalină prin el. Micul secret murdar al fiecărui bărbat din familie era că îi plăcea senzația; foarte, foarte mult. Până când o întâlnise pe Lyra, senzațiile vânătorii fuseseră întotdeauna emoția cea mai puternică pe care o trăise vreodată. Acum era pe locul doi.

Vincent, așezat pe umărul lui, scoase un sunet jos, ca un huruit. Era încă pufos, dar se părea că înțelege că se aflau într-un fel de joc de-a vânătoarea. Se distra și el. Mai mult, era evident că nu simțea nevoia să fie „politically” corect.

- Ucigașul a venit, într-adevăr, pe aici, zise Cruz. Și a folosit același drum ca să plece.

Trecu prin fisura din cuarț în întunericul dens al cavernei. Jeff îl urmă. Amândoi își rezonară lanternele.

- Era încins când a venit, zise Jeff. Plănuia să omoare. Era mai încins când a plecat.

Și ei doi erau rezonați în întregime, gândi Cruz. Jeff făcea tot ce putea ca să ascundă efectul pe care îl avea asupra lui urma de violență. Vocea îi era nenatural de egală și fără inflexiuni, ca și cum ar fi făcut o observație despre vreme.

Amândoi duceau aceeași bătălie de a menține o fațadă de control rece, nu doar pentru că acest control al talentului era considerat prioritatea unu în familia Sweetwater, ci și din cauza lui Lyra. Era puternică și era curajoasă, dar chiar și femeile puternice și curajoase fugeau urlând în direcția opusă când se trezeau în prezența unor bărbați ale căror talente îi făceau să se simtă stârniți și profund excitați de violență. Nu le puteai învinui pe doamne, gândi Cruz cu duritate. Era vorba doar de vechiul instinct de supraviețuire.

Există un singur fel în care o femeie putea ajunge să aibă încredere totală într-un asemenea bărbat, atunci când simțea și accepta o legătură psihică cu el. Era singurul mod în care putea înțelege, în străfundul ei, că el nu era niciodată o amenințare pentru ea; că el ar fi murit încercând să o apere.

- Prima întrebare care îmi vine în minte, zise Jeff, este cum de a știut ucigașul despre intrarea asta în galeria lui Fairstead?

- N-ar fi descoperit-o accidental, zise Cruz. Probabil că i-a arătat-o Fairstead.

Lyra trecu prin ruptura de cuarț și își rezona lanterna.

- Poate că ucigașul avea o relație veche de afaceri cu Fairstead și așa venea și pleca, de obicei, din galerie.

Cruz și Jeff priviră spre ea. Nu păru să îi observe. Atenția ei era îndreptată asupra cavernei. Jeff își dresе vocea.

- Dacă era un asociat de afaceri obișnuit al lui Fairstead, de ce venea și pleca prin subteran?

- Probabil că îi furniza lui Fairstead obiecte care aveau o proveniență ce se poate numi cumva dubioasă, continuă ea. Fairstead avea de susținut o anumită imagine în lumea comerțului cu antichități. Nu ar fi vrut ca clienții lui, sau competitorii lui, să-l vadă cumpărând anticuri sau specimene valoroase de la un șobolan de tunel sau un independent de nivel inferior, ca mine, să zicem.

Fațada calmă al lui Jeff alunecă puțin, pentru prima dată. Era divizat între uimire și râs.

- Fără supărare, domnișoară Dore, dar se pare că știi multe lucruri despre piața neagră de chihlimbar, zise el.

- Așa e, recunosc eu ea. Întrebă-l pe șef.

Jeff privi spre Cruz.

Era momentul să preia comanda, gândi Cruz.

- Nu intrăm în asta, zise el. Și este o decizie exclusivă. Sa ne întoarcem la problema noastră. Ucigașul poate a fost sau nu furnizorul de chihlimbar ilegal al lui Fairstead, dar putem paria că Fairstead îl cunoștea.

- Poliția știa asta deja, zise Jeff. Merg pe scenariul că a fost o ceartă între hoți.

Cruz se uită la el.

- Asta-i de la prietenul tău din poliția Frecvența?

- Îhmm.

Cruz dădu din cap impresionat.

- Bună treabă. E întotdeauna bine să ai contacte de felul ăsta cu autoritățile legale obișnuite.

Evident încurajat, Jeff continuă.

- Discută cu dealeri mărunți din Cartier, încercând să afle cine i-ar fi putut vinde lui Fairstead. Ceea ce nu pot înțelege este de ce nimic nu a fost furat din seif.

- Cu alte cuvinte, ei tot nu știu despre relicvă, zise Cruz.

Jeff clătină din cap.

- Nu.

- Asta e ceva, totuși. Haideți să vedem dacă putem simți și altceva aici.

Caverna era o grotă naturală, dar, la un moment dat, în ultimele două sute de ani, cineva construisе o scară abruptă care ducea în întunericul de sus, oprindu-se, probabil, în beciul Galeriei Fairstead.

Cruz se apropie de scări și atinse balustrada. Miasma violenței recente trecu din nou prin el. De data asta rezona puțină energie prin inelul lui proaspăt acordat, încercând să vadă dacă poate simți ceva mai multe detalii.

Se aștepta la escalarea intensității urmelor psi. Dar felul clar și bine definit în care energia violenței îi veni în focus, îl luă total prin surprindere.

- Ce dracu? întrebă el. Privi automat spre inel.

Jeff rânji.

- Ți-am zis. E chestia aia pe care o face Lyra, acordarea specială de precizie. E o diferență, nu?

Cruz privi spre Lyra.

- Da, este.

Ea zâmbi.

- De obicei, iau mai mulți bani pentru asta.

- De ce nu mi-ai spus niciodată că poți face așa ceva cu chihlimbarul? întrebă Cruz.

- Nu m-ai întrebat,

- Mai ai și alte secrete de acordare?

- Desigur. Dar un acordor nu-și divulgă niciodată secretele, Ce-ai găsit pe scări?

- Un singur bărbat, zise el, revenind la ceea ce făcea. Privi spre Jeff. Ești de acord?

Jeff păru ușor surprins că i se ceruse părerea. Dar își reveni repede.

- Da, zise el. Doar unul a urcat, și unul a coborât. Același individ, cred.

Cruz atinse o altă porțiune a balustradei. Rezona un pic mai multă energie și fu din nou uimit de claritatea a ceea ce simțea.

- Era exaltat, dar și puțin alarmat.

- Știa că își asumase un risc mare omorându-l pe Fairstead, oferi Jeff. Asta urma să producă o investigație la scară mare.

- E ceva ce nu înțeleg aici, zise Lyra. Vorbim de parcă un tip care i-a vândut relieva lui Fairstead s-a întors mai târziu și l-a omorât și a luat relieva. Dar de ce ar fi făcut asta? El și cu Fairstead încheiaseră afacerea.

Cruz privi în sus, spre capătul scărilor.

- Având în vedere momentul morții lui Fairstead, cred că ucigașul a aflat despre mica ta scenă dramatică din galeria lui Fairstead de ieri după-amiază. S-a panicat după ce a aflat că fusesem și eu în aceeași cameră cu relieva. Nu crede în coincidențe.

- Are sens, zise Jeff. Dacă știa că te-ai aflat nu numai în galerie, dar și în camera seifului în care se afla ascuns ametistul probabil că s-a speriat. S-a gândit că te apropiai prea mult.

- Așa că intră aici noaptea trecută și îl omoară pe singurul om care îl putea identifica, zise Lyra. Valentine Fairstead.

- Și dacă tot este aici, ia și artefactul, concluzionează Cruz satisfăcut cu logica asta. Haideti să mergem, am văzut destul.

- Unde mergem? întrebă Lyra.

- Acum că avem urma psi, poate vom putea să urmărim drumul prin catacombe al ucigașului. De obicei, cantitatea mare de psi din tunele face foarte dificilă urmărirea cuiva prin subteran, dar, cu acordarea asta specială a chihlimbarului meu, s-ar putea ca lucrurile să fie altfel.

Jeff rânji.

- Cred că s-ar putea să ai dreptate.

- Voi vorbiți serios? întrebă Lyra. Nu poți să iei urma unei persoane mergând după urma psihică, nu?

- Numai dacă a fost mânat de valurile de energie care însoțesc actele de violență, explică Jeff. După ce s-a calmat, urmele devin neidentificabile printre celelalte feluri de psi.

- Acordorii nu sunt singurii care au secrete, zise Cruz. Și cei din familia Sweetwater au câteva.

- Trebuie să-ți spun că asta nu mă surprinde deloc, zise Lyra.

Cruz se concentra prin chihlimbar. Curenții de psi violent deveniră imediat foarte bine definiți.

- L-am prins, zise el încet către Jeff.

- Și eu la fel, zise Jeff.

Vincent mormăi excitat și se aplecă în față atât de mult, încât Cruz se întrebă dacă iepurașul de praf n-o să-i cadă de pe umăr. Dar Vincent nu părea niciun pic îngrijorat de posibilitatea asta. Privea drept înaintea cu toți cei patru ochi foarte atenți.

- E ca și cum ar ști că suntem la vânătoare, zise Jeff. Ca și cum ar vâna cu noi.

- E un iepuraș de praf pe care e bine să-l ai lângă tine într-o luptă, zise Cruz. Crede-mă. L-am văzut noaptea trecută în acțiune.

- Oh, grozav. Simt cum ia naștere aici o legătură între masculi și o mentalitate de haită.

O senzație de neplăcere trecu prin Cruz. Poate că ea glumea. Poate nu. Oricum ar fi fost, vroia ca ea să nu înceapă să-l clasifice ca fiind un fel de bestie de pradă. Părerea ei despre caracterul lui era destul de slabă oricum.

- Gândește-te la noi trei ca la o echipă, zise el. Nu o haită.
- Ce-o fi, zise Lyra.

Urma ucigașului trecea prin trei intersecții de orientare, fiecare dintre ele cu holuri de legătură multiple, peste nenumărate camere arcuite și anticamere. Se termină în fața unui zid solid de cuarț.

Când toți se opriră, Vincent ciripi nerăbdător și sări pe podea. Se duse repede spre perete. În cuarț se deschise o gaură de mărimea unui iepuraș de praf. Vincent trecu prin ea și dispăru imediat. Gaura se închise.

- Ei bine, asta ne răspunde la întrebare, zise Lyra. Studie un timp peretele. Ucigașul a intrat în junglă. E de mult dispărut.

- Fir-ar să fie, monnăi Jeff. N-o să reușim niciodată să-i dăm de urmă în junglă, nici măcar cu noile noastre chihlimbaruri îmbunătățite. Nu poți urmări pe nimeni prin junglă, dacă nu ai frecvența locatorului lor. Psi-ul de acolo este prea mult și mult prea ciudat.

Cruz studie peretele neted de cuarț.

- A dispărut, iar tu ai dreptate, nu-l putem urmări. Dar mi-ar plăcea să arunc o privire în partea cealaltă a zidului.

- De ce? întrebă Lyra.

- Noaptea trecută, după crimă, era foarte grăbit. Poate că asta l-a făcut neglijent și a scăpat ceva.

Vincent apăru lângă ei. Scoase sunete de încurajare și dispăru din nou.

Jeff privi zidul.

- Trebuie să aducem aici pe cineva care poate deschide o intrare de mărime umană.

- Eu sunt aceea, zise Lyra.

CAPITOLUL 29

Ea se duse și se așeză în fața zidului gol. Îl simțea pe Jeff cum o cercetează curios.

- Șefu n-a zis niciodată că poți deschide genul ăsta de poartă, zise el.

Lyra îl privi pe Cruz peste umăr.

- Încearcă să mă protejeze.

Jeff se încruntă.

- De ce anume?

- Se crede că acela care l-a omorât pe tehnicianul de laborator și a furat relicva a dispărut în junglă folosind o poartă deschisă de el, explică Lyra. Acea persoană făcea tot ce putea ca vina să cadă asupra mea. Dacă s-ar fi aflat că pot deschide porți spre junglă, ar fi fost încă o dovadă împotriva mea.

- Înțeleg, zise Jeff, evident satisfăcut.

Ea îi aruncă o privire lungă, piezișă. Nu părea să fie îngrozit, și nici măcar puțin uimit de faptul că Cruz ascunsese cu bună știință o dovadă care ar fi putut fi împotriva ei. Chiar dimpotrivă, de fapt. Jeff se purta de parcă un asemenea lucru era perfect normal, ceva la care se aștepta din partea lui Cruz în asemenea circumstanțe. Era de ajuns să o facă să se gândească dacă nu cumva era adevărat tot acel nonsens despre natura profund romantică a bărbaților din familia Sweetwater.

Ochii lui Jeff se aprinseră cu o bucurie bruscă.

- Hei, asta înseamnă că ucigașul probabil că știe că poți să deschizi porți în junglă, nu? Câți oameni știu asta?

- Nu prea mulți, îl asigură ea.

- Păi, asta poate scurta lista suspectilor, zise el privind spre Cruz pentru susținere.

Cruz păși înainte și se așeză lângă Lyra.

- Poate, poate nu. Ar putea fi doar o coincidență.

Lyra și Jeff îl priviră. Niciunul nu scoase o vorbă.

- Okay, zise el. Probabil că nu e o coincidență. Dar oricum ar fi, acum știm sigur un lucru despre el.

- Exact, zise Jeff. *El* poate să le deschidă.

Vincent apăru din nou și începu să sară în sus și în jos la picioarele lui Lyra, cu bereta roșie fiuturându-i sălbatic. Era nerăbdător să continue jocul.

Ea se concentra un moment, rezonând energia până când prinse tiparele latente din zidul de cuarț. Pentru ea devenirea perfect clare aproape imediat. Se puse pe treabă acordând lungimile de undă cu talismanele ei de ametist, până când rezonară în așa fel încât le putea controla.

O porțiune mare din zid dispăru, dând la iveală o masă verde luminoasă și aproape impenetrabilă. Un aer cald, umed și sunetele și mirosul lumii verzi aliată de cealaltă parte îi întâmpină. Vincent porni înainte în viteză și sări pe un buștean prăbușit, cu toți cei patru ochi deschiși. Cruz și Jeff îl urmară mult mai prudenți.

- Nu uitați că ucigașul are un mag-rez, le aminti Lyra repede,

- Armele sunt ca toate celelalte gadgeturi high-tech, zise Cruz oarecum absent. Nu funcționează în junglă, așa cum nu funcționează în catacombe, din cauza cantității mari de psi.

Ea se relaxa puțin.

- Așa e. Uitasem pe moment.

Vincent mârâi și sări de pe buștean. Dispăru în labirintul de liane verzi.

- A simțit ceva, zise Lyra.

- Așa se pare, fu Cruz de acord. Își trase cuțitul de junglă din teacă și porni către liane. Dar va fi greu să ne ținem după el.

Jeff își eliberă propriul cuțit și îl urmă.

Lyra urmă poteca proaspăt creată de cei doi bărbați. Vince nu se mai vedea, dar îl putea auzi chițâind excitat.

Câteva minute mai târziu, Cruz și Jeff se opriră. Lyra auzi zgomotul căderii de apă. Dădu la o parte perdeaua de orhidee verzi.

- Ai grijă, zise Cruz. Întinse un braț ca să-i oprească înaintarea. E alunecos pe aici.

Stăteau deasupra cascadei. Vincent era pe o piatră din apropiere, cu toți cei patru ochi fixați pe lacul de sub ei. Cruz și Jeff studiau și ei fundul căderii de apă. Amândoi aveau același aer de intensitate fixă. Vânători, gândi Lyra, toți trei.

Făcu cu grijă un pas mai aproape de margine și privi în jos. Un cadavru plutea în bazinul din grota de la piciorul cascadei. Se cutremură de șoc. Nu exista nicio posibilitate să confunde uniforma standard a Chihlimbar, Inc.

- Doamne, Dumnezeule, șopti ea. Cine este?

- Haideți să aflăm, zise Cruz.

El și cu Jeff își croiră drum în josul clinului bolovănos care ducea la bazin. Mergând cu greu prin apa până la genunchi, prinseră cadavru și-l traseră până la marginea grotei. După ce aduseră bărbatul pe teren uscat, îl răsuciră cu fața în sus. Capul îi căzu într-un unghi nenatural. Timpul petrecut în apă își lăsase amprenta, precum și gaura pe care o avea în frunte, dar trăsăturile puteau fi încă recunoscute. La fel și bărbuța deosebită.

- Ăsta-i Dr. Weber, zise Lyra. Șeful Laboratorului CI. Cel care mă tot suna cerându-mi să-l ajut cu experimentele.

Cruz se lăsă pe vine lângă cadavru și îi controla tăcut buzunarele. În câteva secunde găsi pistolul mega-rez plin de apă.

- Pe cât pariem că asta e arma cu care a fost ucis Fairstead?

- Ar fi un pariu pentru fraieri, zise Jeff.

Lyra îl luă pe Vincent și coborî poteca înclinată.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Se pare că în graba lui de a scăpa, n-a văzut grota decât prea târziu, zise Jeff. A căzut, s-a lovit cu capul de pietre și s-a înecat.

- Cu siguranță că așa pare, zise Cruz ridicându-se. Un impuls familiar atinse simțurile Lyrei.

- E aici, zise ea.

- Ce? întrebă Jeff.

- Artefactul de ametist care a fost luat din seiful lui Fairstead. E pe undeva pe aproape.

Vincent începu să scoată niște sunete de bucurie și se eliberă din strânsoarea ei. Sări pe marginea bazinului, apoi în apă și imediat dispăru. Un moment mai târziu ieși cu relicva strâns ținută între cele două labe din față. Înotă cu celelalte patru picioare până la mal. Cruz se aplecă și luă relicva de la el.

- Mulțumesc, Vincent. Cruz examina blocul de ametist sculptat care pulsa o lumină ușoară. Țsta e. Cel care dispăruse din laborator.

- Se pare că toate piesele sunt la locul lor, anunță Jeff. Webber a furat relicva. Nu avea genul de legături necesare ca să vândă un artefact atât de valoros, așa că l-a dus la Fairsted. Fairstead a încercat să i-l vândă lui Wilson Revere ieri, dar ai apărut tu și toți cei implicați au devenit nervoși.

Lyra se încruntă, gândind.

- Dr. Webber s-a speriat pentru că a crezut că Cruz se apropia de Fairstead, iar Fairstead l-ar fi dus direct la el. Așa că a recuperat relicva și l-a ucis pe Fairstead, singura persoană care-l putea identifica. A scăpat prin poartă. Dar se grăbea. Nu a văzut cascada decât prea târziu, și-a rupt gâtul.

- Pe mine mă convinge, zise Jeff.

Cruz studie relicva.

- Pe mine nu.

- De ce nu? întrebă Lyra.

Cruz își ridică privirea.

- E mult prea simplu.

- Ai o altă teorie a crimei? întrebă Jeff.

Cruz ridică din sprâncene.

- Teorie a crimei? Te-ai uitat iar la *Investigații PSI ale Crimelor?*

Jeff se înroși. Lyra se uită urât la Cruz.

- Îmi place gozav emisiunea asta. Toate chestiile alea cu medicină legală psi sunt fascinante.

- Se spune că e foarte exactă, zise Jeff din toată inima. Tehnici de investigație la locul crimei psi de ultimă oră.

- Nu pot să cred că discutăm despre un program rez-ecran. Cruz își dădu rucsacul jos de pe umăr, îi desfăcu fermoarul și puse relicva înăuntru. Nu vă mai gândiți la asta și începeți să căutați niște indicii, c-a mai fost și altcineva aici.

Jeff cercetă din ochi împrejurimile sufocate de verdeață.

- O să fie un pic cam greu. Știi cum locul ăsta înghite orice evidență. Arunci un ambalaj de gumă de mestecat pe jos și până a doua zi dispăre.

- Cadavrul lui Webber este încă în stare bună, zise Cruz. Jungla nu l-a transformat încă în compost. Asta înseamnă că a murit destul de recent. Dacă ucigașul a devenit neglijent și a scăpat ceva, înseamnă că e încă aici.

- Presupunând că există un ucigaș, zise Lyra.

Cruz o privi cu ochi care ardeau cu un foc rece de smarald.

- Țsta n-a fost un accident, zise el calm. A existat un ucigaș. Urma e încă pe cadavru. Nu poți spăla cu apă mirosul de crimă.

Un tremur de conștientă trecu prin ea. Era complet rezonat, gândi ea, funcționând pe baza talentului. Jeff îl studie pe Vincent.

- Poate că iepurașul poate găsi niște dovezi, așa cum a găsit cadavrul.

Se uitară cu toții la Vincent. El era încă la marginea bazinului, ocupat să-și scuture blana udă. Mica beretă era udă leoarcă,

- Nu cred că o să meargă, zise Lyra. Se aplecă și îi luă bereta de pe cap. Sunt destul de sigură că a crezut că ne jucăm de-a adu relicva. Din punctul lui de vedere, jocul s-a încheiat.

Stoarse bereta de apă și o prinse din nou de blana udă a lui Vincent.

- Se pare că o vom face în modul clasic, zise Cruz. Vom stabili o grilă de căutare și vom merge umăr la umăr. Nimeni nu iese din raza vizuală a celorlalți. Înțeles?

Jeff zâmbi spre Lyra.

- Asta înseamnă să nu pleci de capul tău.

- Mulțumesc, zise Lyra. Chiar mă întrebam. Tot jargonul ăla tehnic, știi. Fetele devin confuze.

Cruz o ignora și porni să urce clinul abrupt.

- Începem cu vârful cascadei.
- De ce? întrebă Jeff.
- Pentru că indiferent unde l-a ucis pe Webber, ucigașul a trebuit să arunce cadavrul de acolo ca să pară un accident real.
Sigur, zise Jeff. Și poate că a avut loc o luptă. Asta ar fi bine.
- Da, ar fi, acceptă Cruz.
Lyra apucă o liană care atârna și se folosi de ea ca să se târască în susul clinului, în spatele bărbaților.
- De ce?
- Pentru că acolo unde se dă o luptă, adesea găsești unele probe, explică Jeff.
- Oh, da, zise ea. Știam asta.
- În afară de locurile unde există multă apă și multă junglă, adăugă el posomorât. Un loc foarte bun de ascuns probe și cadavre.
- Noi am găsit cadavrul lui Webber, îi aminti ea.
Cruz o privi peste umăr.
- Asta pentru că cineva a vrut să-l găsim.
- Cum ar fi putut ști ucigașul că vom găsi poarta spre jungla din catacombe? întrebă ea. Sau că vom căuta?
- Probabil că a presupus că voi cerceta locul crimei cu o echipă PML și că voi simți urma psi, zise Cruz. Știa că urma se va opri la poartă și că acolo îmi voi da seama de rest. Odată aflat înăuntru, ar fi fost greu să nu văd cascada. Nu te supăra, dar nu aveam nevoie de Vincent.
- Nu spune așa ceva. Privi spre Vincent care ajunsese deja la vârful cascadei și se juca cu o ramură de palmier care intra în apă. El crede că a câștigat jocul.
Cruz se opri la marginea cascadei și îl mai cântări o dată pe Vincent din priviri.
- Ești sigură că nu poți să-l convingi să joace un joc nou?
- Chiar, zise Jeff, urcând ca să ajungă lângă el. Unul care presupune găsirea unor dovezi de vreun fel.
- Nu știu cum s-o fac, zise ea. Îl privi pe Vincent cum lovea creanga cu laba din față. Nu e ca și când ar fi telepatic, sau altceva. E un iepuraș de praf.
- Lasă, zise Cruz. Haideți să începem căutarea. Rămânem în zona aflată în imediata apropiere a cascadei.
Își începură munca mergând unul lângă celălalt, la un braț distanță. Vincent se rostogoli după ei, dar nu arată niciun fel de interes în noul joc până când nu trecură pe lângă o mică grotă aflată în stâncă. În acel moment chițâi spre ei și dispăru prin intrarea aflată în umbră.
Se opriră.
- Ce facem acum? întrebă Jeff.
- Nu știu, zise Lyra. Poate că a văzut vreun animăluț care trece drept pradă pentru iepurașii de praf.
Vincent apăru cu o foiță metalică într-o lăbuță. Părea foarte mulțumit de el însuși.
- Îți plac lucrurile sclipitoare, explică Lyra.
- Crezi că ți-l va da? întrebă Cruz.
- Sigur. Îl luă pe Vincent în brațe. Pot să văd ce ai acolo? întrebă ea. Vincent o lăsă să ia foița. Ea i-o dădu lui Cruz.
- E un ambalaj, zise el. De genul celor în care se ambalează bomboane sau batoane.
Jeff fluiră încet,
- Cineva l-a aruncat. Ucigașul?
- Da. Cruz zâmbi cu zâmbetul lui rece, de satisfacție. Psi-ul lui se află pe ambalaj.
- Poate fi de la ceva ce a mâncat Webber, zise Jeff. Dacă a avut loc o luptă, psi-ul ucigașului ar fi putut ajunge pe ambalaj sau pe orice altceva aflat în apropiere.
Cruz se apropie de marginea bolovănoasă a deschiderii și se lăsă pe vine ca să studieze interiorul. Apoi întinse mâna și scoase ceva ce părea a fi un sac de plastic imprimat cu un logo familiar.
- Ăsta-i un sac de pelerină CI, zise Jeff. Apărătoarea de ploaie este articol standard în fiecare rucsac CI.
- Aceleași urme psi, zise Cruz.

- Din nou, poate îi aparține lui Webber, zise Jeff. Poate a fost prins de ploaia tropicală, și-a pus pelerina pe el și a așteptat să treacă ploaia înăuntrul grotei. Știți cum e când plouă în junglă. Nu te poți mișca. Poate că purta pelerina când l-a atacat ucigașul.

- La *Investigații PSI ale Crimelor* se spune clar că, deși tribunalele au început să admită depoziții din partea psihicilor, ele trebuie sprijinite de probe, zise Lyra.

Cruz o privi și pe ea și pe Jeff cu ochii mișiți.

- M-am săturat, gata cu IPC-ul pentru amândoi. Vreți dovezi că sacul de pelerină și ambalajul de bomboane aparține lui Webber? Foarte bine. O să vă aduc probe.

Jeff se încruntă curios.

- Cum o să faci asta?

- Privește și bagă la cap, domnule Mare-Brânză Investigator de Crime Psi, zise Cruz. Coborî din nou pe lângă cascadă, până la cadavru, luă rucsacul lui Webber și îl deschise. Câteva secunde mai târziu scoase din el pelerina de ploaie încă împachetată în sacul ei de plastic. Apoi inventarie rapid restul de lucruri din rucsac. După un moment se ridică.

- Nu lipsește niciun baton energetic, anunță el.

- Oh, da, zise Jeff. Ar fi trebuit să mă gândesc să verific rucsacul. Okay, e destul de clar că ucigașul a lăsat pelerina și ambalajul. Acum mai știm ceva despre el.

- Purta echipament CI, așa că probabil lucrează pentru CI, zise Lyra.

- Știm mai mult de-atât. Cruz porni înapoi spre partea de sus a cascadei. Își reduce pierderile și scapă de parteneri. Face curățenie.

CAPITOLUL 30

- Mă gândeam la ceva, zise Cruz.

- Doar ceva? Lyra se așeză pe șezlong și sorbi din paharul cu vin. Interesant, eu credeam că te gândești la o mulțime de lucruri în ultima vreme. Știi, să găsești artefactul, să vânezi ucigașul.

Stăteau pe balconul apartamentului ei, cu o sticlă de vin și o farfurie cu brânză și biscuiți pe masaștea dintre ei. Vincent stătea pe balustradă, mâncând un biscuit. Noaptea era parfumată și caldă, iar marele zid își arunca lumina verde ciudată peste Cartier.

- Lucrul la care mă gândeam este felul în care s-a închis poarta camerei de ametist, prinzând înăuntru cinci oameni, zise Cruz.

- Te-ai întors la întrebarea dacă nu a fost altceva decât un accident?

- Da. Mâncă un biscuit. Tu ziceai că poarta putea fi închisă fie de unde rătăcite de la un râu psi sau furtună. Ai mai spus că și cineva care lucrează cu anumite chihlimbaruri nestandard ar fi putut să o facă intenționat.

- Exact. În afară de ametist, sunt destul de sigură că chihlimbarul diamant sau argint ar putea să o facă. Bunicul mi-a spus că au niște proprietăți distincte. Spunea că pot disturba curenții generați de cele mai multe dintre celelalte chihlimbare. Amândouă sunt extrem de rare. N-am întâlnit niciodată niciun specimen ca ele. Așa că, chiar dacă ucigașul ar putea lucra cu una dintre ele, de unde ar fi putut face rost de o bucată pe care să o folosească asupra porții?

- Pot să mă gândesc la o bucată. Seiful din laborator.

- Uau. Ea își ridică sprâncenele. Chiar ai diamant și argint în laborator?

- Familia Sweetwater și angajații ei colectează exemplare și artefacte de chihlimbar rar de zeci de ani. Totul intră în seif, dar aproape nimic nu iese. E ca beciul unui mare muzeu. Lucruri sunt puse acolo la păstrare, apoi sunt uitate.

- Dar presupun că accesul la seif este limitat.

- Sigur.

- Ai o listă? întrebă ea.

- E una scurtă. Cruz sorbi din vin. Felix Webber era primul pe ea.

- Păi, se potrivește. Se afla la ruină când s-a închis. Făcu o pauză. Presupunând că putea să lucreze cu diamant sau argint.
- Dacă putea să lucreze cu una dintre ele, a ținut informația asta pentru el. Nu era în dosarul lui.
- Nu ar fi prima dată când cineva cu un talent neobișnuit nu pune informația respectivă în dosarul de angajare.
- E adevărat.
- Ea se gândi un moment.
- La început, tu te-ai gândit că acela care a declanșat poarta a făcut să cadă vina pe mine.
- Teoria este încă bună. Dar încep să mă întreb dacă nu a existat și un alt scop.
- Ce?
- O altă crimă. Am senzația că unul dintre cei cinci prinși înăuntrul camerei era adevărata țintă.
- Pari foarte sigur de asta, zise ea.
- Sunt.
- Dar cum poți ști așa ceva cu atâta certitudine?
- La fel cum știu că suntem meniți să fim împreună.
- Talentul tău?
- Îhâm. Mai mănâcă un biscuit. Ea își țuguie buzele.
- Știi, pot să accept ideea că ai un talent la vânatul de băieți răi. Dar chestia asta cu bărbații din familia ta care sunt capabili să știe când întâlnesc femeia vieții lor? Nu prea mult.
- Te obișnuiești după un timp.
- Eu una am să mă înscriu la o agenție matrimonială profesionistă.
- De ce să te deranjezi? Ar fi doar o pierdere de bani.
- Poate, zise ea. Dar acum că o să primesc un cec mare de la Chihlimbar, Inc., ca onorariu pentru că am deschis ruina, pot să-mi permit să experimentez cu o matrimonială de înaltă clasă.
- Asta ca să mă faci pe mine să sufăr, nu-i așa?
- Nu, zise ea. Este pentru mine, ca să fiu foarte, foarte atentă a doua oară.
- Okay, zise el.

CAPITOLUL 31

- Cruz se afla la masa lui de lucru în dimineața următoare, când Jeff intră în biroul lui.
- Am profilul parapsihic al lui Webber, zise Jeff. Nu există nimic aici despre abilitatea lui de a deschide porți în junglă, așa cum nu este nimic despre abilitatea de a lucra cu chihlimbar deosebit.
 - Asta nu este un șoc pentru mine. Cruz închise dosarul pe care îl citise și îl luă pe cel adus de Jeff.
 - Jeff se așeză pe un scaun și își întinse picioarele.
 - Nu înțeleg. Dacă Webber se servea din relicvele din seiful laboratorului, noi de ce nu ne-am prins?
 - Cum i-am spus și lui Lyra, în seiful ăla sunt cincizeci de ani de chihlimbar. Fiecare sertar este burdușit cu relieve și eșantioane. Nimeni nu ar observa dacă unele articole ar lipsi, când și când, mai ales dacă cel care le-a luat știa cum să treacă de sistemul de alarmă.
 - Un lucru pe care Webber ar fi știut cum să-l facă, zise Jeff.
 - Cruz se lăsă pe spătarul scaunului și își prinse mâinile la ceafă. Contemplă cele trei tablouri care atârnavă pe perețele din fața lui.
 - Uite ce cred eu că s-a întâmplat, zise el. Webber avea o mică afacere ilegală. Probabil că a făcut echipă cu Fairstead și cu un al treilea individ, cu câțiva ani în urmă. Și-au ținut furturile mărunte, luând piese a căror lipsă nu ar fi observat-o nimeni. Dar relicvele de ametist din ruină erau altceva. Fiecare dintre ele valora o avere pe piața neagră de antichități. Am impresia că niciodată până atunci nu încercaseră să fure ceva atât de prețios din seif.
 - Securitatea din jurul relicvelor era și mult mai bună, observă Jeff. Spre deosebire de celelalte lucruri din seif, lipsa uneia dintre relicvele astea ar fi fost observată imediat. Trebuiau să facă în așa fel încât să pară că altcineva furase artefactul. Au ales ca suspect persoana cea mai evidentă.

- Lyra. Dar s-a întâmplat ceva în noaptea furtului. Probabil că unul dintre tehnicieni a dat peste ei. Au trebuit să-l omoare ca să nu poată vorbi.

- Ei? întrebă Jeff.

- Webber și cel de-al treilea bărbat.

Jeff privi dosarele împrăștiate pe masa de lucru.

- Ai un nume pentru acest al treilea tip?

- Așa cred, da. Cruz luă unul dintre dosare și i-l dădu.

Jeff se uită la nume și fluieră încetișor.

- Păi, ăsta-i un lucru stânjenitor. Cum de ți-ai dat seama?

- Printr-un proces de eliminare. În camera de ametist au fost prinși cinci oameni în noapte când s-a închis poarta. Sunt aproape sigur că Webber încerca să-l omoare pe unul dintre ei.

- Deci poliția din Frecvența avea dreptate? E o ceartă între hoți, până la urmă?

- Așa pare. Problema poliției este că n-au niciun indiciu de unde să înceapă să-i caute pe ceilalți doi hoți.

Dar noi l-am găsit pe unul dintre ei mort în junglă.

Jeff bătu cu dosarul în marginea biroului, părând gânditor.

- Iar ăsta-i cel de-al treilea. Pare a îndeplini condițiile.

- *Pare a îndeplini condițiile?* repetă Cruz. Oftă. Chiar că ar trebui să o lași mai moale cu IPC-ul. Îți afectează vocabularul.

Jeff se ridică cu o expresie neobișnuit de decisă pe față.

- Intru în practică.

- Pentru ce?

Jeff porni spre ușă.

- Cred că am uitat să-ți spun, dar îți voi da curând demisia mea. Plec de la CI Security.

- Asta se vrea o glumă?

- Nu e glumă. Jeff deschise ușa și se răsuci pe jumătate. Fac cerere de intrare în Biroul Federal de Investigații Psi.

- Faci pe dracu'.

- Mulțumesc pentru suport, domnule. Apreciez foarte mult.

Cruz expiră încet, potolindu-și nerăbdarea.

- Vino înapoi. Stai jos. Vorbim.

- Poate altădată.

- Fir-ar să fie, Jeff. Big Jake o să-și iasă din pepeni. Ca să nu mai vorbesc de tatăl tău și de frații mei și de toți ceilalți din familie. Cei din familia asta nu își fac cariere în rândul autorităților legale.

- Nu, lucrăm doar pentru cei care își pot permite să plătească pentru protecție și, uneori, facem lucruri pe care autoritățile nu pot sau nu vor să le facă.

- Inclusiv favoruri ocazionale pentru FBPI, îi aminti Cruz cu răceală.

- Știi ce înseamnă asta? Că suntem mercenari,

- ăsta-i rahat de fantomă. Este o firmă particulară de securitate, dar noi nu suntem mercenari, fir-ar să fie. Nu luăm bani pentru felul ăsta de treburi. N-o mai facem. Familia Sweetwater are reguli. Întotdeauna am avut reguli. Mai mult, n-am lucrat niciodată pentru băieții răi, chiar și când au fost puși bani pe masă.

- Okay, recunosc asta. Uite care-i chestia. Vreau să lucrez pentru oamenii *mărunți*. Știi, cei care nu își pot permite o protecție particulară de mare clasă.

- Exact asta și facem atunci când acceptăm un contract de la FBPI.

- Nu-i același lucru, insistă Jeff.

Cruz îl studie îndelung.

- De când te gândești să te înscrii în FBPI? întrebă el.

Jeff ridică din umeri.

- De mult timp. De când eram copil.

- Dar abia acum ai luat această decizie?

- E greu să-ți decizi cariera în familia asta, dacă respectiva carieră nu implică o subsidiară a lui Chihlimbar, Inc.

- De ce acum?
- De ce nu acum?
- Ar trebui să te gândești ceva mai mult, Jeff.
- De ce s-o fac? Asta n-ar convinge pe nimeni din familie că e o idee bună. Am pierdut deja prea mult timp. M-am săturat să fiu bodyguard.
- Despre asta e vorba? Vrei să avansezi? Hei, ambiția nu este o problemă în familia asta, și tu știi. De fapt, era și timpul să arăți că ai. Sunt o mulțime de oportunități la CI Security.
- Am decis deja. Nu mă răzgândesc. Cel puțin am o persoană de partea mea.
- Da? Cine?
- Lyra.
Jeff ieși și închise ușa cu un calm imens. Cruz privi mult timp ușa închisă. Apoi se ridică și ieși, ducându-se la departamentul de contabilitate.

CAPITOLUL 32

Ceva mai târziu, Cruz își aștepta prada într-un birou semiîntunecat. Stătea cu cizmele proptite de colțul mesei de lucru și se gândea la implicațiile din neașteptat izbucnire de rebeliune a lui Jeff. Lyra nu era de vină în întregime, decise el, dar existau toate șansele ca ea să fi servit drept catalizator și suportor.

Era probabil doar începutul. Fără nicio îndoială că, atunci când va deveni membră a familiei, va zgudui baricadele de mag-oțel care încercuiseră întotdeauna clanul foarte unit Sweetwater.

Zgomotul pașilor de pe hol îl treziră din reverie. Emoția familiară a vânătorii se trezi în el.

Ușa pe care scria AI Securitatea Laboratorului se deschise. Garrett Flagg intră în încăpere și rezona luminile. Se opri brusc când îl văzu pe Cruz stând la masa lui de lucru. Reuși să-și mențină expresia de confuzie politicoasă, dar nu reuși să-și ascundă panica subită care se împrăștie în atmosfera din jur.

- Secretara nu mi-a spus că sunteți aici, domnule Sweetwater, zise el.

- Asta pentru că nu știe că sunt aici. Am venit când ea era la baie. Închide ușa și stai jos.

Flagg ezită. Cruz aproape că simți gustul curenților de energie luptă-sau-fugi care pulsau prin aura lui, dar închise ușa și se așeză de cealaltă parte a mesei de lucru.

- Voi fi concediat? întrebă Flagg. Reuși să își pună în voce puțin amuzament sec.

- Nu, zise Cruz. Își coborî picioarele de pe masă. Vei fi arestat. Dar mai întâi vreau niște răspunsuri.

- *Arestat*. Fața lui Flagg se prăbuși de șoc. Pentru un scurt moment, panica se ridică și mai mult în el. Apoi se transformă într-o mânie bine controlată. Despre ce dracu' vorbești?

- Despre trei crime și un artefact furat.

- Mă acuzi de crimă? Ești nebun.

Cruz zâmbi ușor.

- N-ai de gând să mă întreb de ce am zis trei crime și nu două?

- Nu știi despre ce dracu' vorbești.

- Ba sigur că știi, dar îți voi spune eu oricum. Cu ceva timp în urmă, poate chiar acum câțiva ani, tu și cu Webber ați pus la cale o mică și interesantă înșelătorie. Seiful lui CI era plin cu chihlimbar rar și exotic. V-ați gândit că nimeni nu va observa lipsa câte unui artefact sau specimen. Furatul relicvelor nu era o problemă, dar tu și cu Webber aveți nevoie de cineva care să le vândă pentru voi, așa că v-ați asociat cu Valentine Fairstead.

- Asta-i o nebunie.

- Un timp lucrurile au mers foarte bine. Cine știe cât timp ați fi putut să vă continuați mica afacere, dacă nu deveneați lacomi și nu decideați să vă aruncați la o sumă mult mai mare cu unul din artefactele de ametist care veneau din proaspăt descoperita mină din junglă?

- Nu știi de unde vii cu porcăriile astea. Vreau un avocat.

- Toate bucățile alea de ametist sculptat care stăteau în seif erau mult prea tentante. Dar știați că, spre deosebire de celelalte mărunțișuri pe care le șterpelișerați, lipsa ametistului va fi remarcată imediat. Aveați nevoie de cineva care să fie învinovățit în locul vostru. Lyra Dore era perfectă pentru rolul ăsta.

- Crezi că eu i-am înscenat asta? Rahat, chiar că ți-a rezonat chihlimbarul bine de tot, nu-i așa? Întotdeauna am crezut că erai mult prea deștept ca să fii păcălit de o femeie. La dracu', nici măcar nu are țâțe mișto. Nu știi ce vezi...

Cruz se aplecă peste masă, îl trase din scaun și îl trânti de perete.

- Dacă mai faci un singur comentariu de felul ăsta despre Lyra, n-o să mai ai nevoie de avocat, pentru că n-o să mai ieși din biroul ăsta în viață, zise Cruz moale. M-ai înțeles, Flagg?

- Da, sigur. Ia-o încet, omule. Îți spun că n-am avut nimic de-a face cu furtul artefactului.

Cruz îi dădu drumul.

- Hai să ne întoarcem la povestea noastră. Fairstead a pus la cale marea vânzare. Wilson Revere era interesat de artefact. Era perfect. Dar, la un moment dat, Webber a început să devină nervos. Afacerea era, pur și simplu, prea mare. Mult mai mare decât oricare alta pe care voi trei o făcuserăți până atunci. Probabil că se temea că după ce avea să fie încheiată, veți scăpa de el și îi veți lua partea din profit. Era o presupunere rezonabilă. Așa că a încercat să te omoare el pe tine.

- Asta-i o nebunie.

- Dar îi era frică de tine. Știa că dacă nu reușea, iar tu realizai ce s-a întâmplat, îl vei omorî. Așa că a încercat să pună la cale un accident în ruina de ametist. A riscat și a închis poarta ruinei în timp ce tu și ceilalți erați înăuntru.

Flagg privi uimit.

- Webber a închis poarta? Nenorocitul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. N-am crezut că avea curajul să facă așa ceva.

- Planul lui măreț a căzut atunci când am adus-o pe Lyra în junglă să deschidă poarta. El nu avea de unde să știe că mă voi duce la ea să-i cer ajutorul, ca să nu mai zic că ea va fi de acord să salveze pe cineva de la Chihlimbar, Inc.

- Webber a fost un prost.

- Toți trei știați că începusem să mă apropii de voi. Probabil că ați fost al naibii de disperăți dacă ați angajat nu una, ci două perechi de amărăți de pe stradă ca să mă omoare. Două atentate stângace. Două eșecuri. A doua oară a mai fost și un alt bărbat la locul faptei, care și-a folosit talentul ca să mă doboare. Presupun că acela a fost Webber care lucra din nou cu chihlimbarul diamant. Chestia aia are niște proprietăți foarte ciudate

- Invenzi toate astea pe măsură ce povestești, mârâi Flagg.

- Până la urmă, după ce ați descoperit că fusesem în camera seifului lui Fairstead, ați realizat că situația devenise prea periculoasă. Ați decis să o opriți. Tu i-ai omorât pe Fairstead și pe Webber și ai încercat să aranjezi locul faptei în așa fel încât să pară că numai cei doi erau implicați în furt. Ai aruncat și relicva de ametist în joc, doar ca să pară cât mai credibilă. Un gest fin, s-o arunci în grota bazinului. Dar nu era un risc prea mare. Erai destul de sigur că va fi găsită în cursul unei cercetări amănunțite a zonei.

- Nu poți să dovedești că l-am omorât pe Webber sau pe Fairstead sau pe oricine altcineva.

Cruz se duse după birou și luă rucsacul pe care îl ascunsese acolo mai devreme.

- Țasta-i al tău, zise el. Așeză rucsacul pe masă. L-am găsit în după-amiaza asta la tine în dulap.

- Și ce dacă?

- Înăuntru este o pelerină de ploaie. E încă udă. Nu mai are săculeț pentru că ai fost neglijent și l-ai lăsat în mica grotă de deasupra cascadei. Lipsește și unul din batoanele energizante. L-ai mâncat în timp ce așteptai să se oprească ploaia. I-am găsit ambalajul. Erai încă înfierbântat după crimă, când ți-ai pus pelerina și ai mâncat batonul. Psi-ul tău se află pe amândouă.

- Nu poți să dovedești nimic cu sac gol și un ambalaj de baton energizant. Dovezile psi nu sunt admise la tribunal decât dacă există dovezi materiale coroborative.

- La dracu', toată lumea se uită la *Investigații PSI ale Crimelor*. Okay, vrei dovadă? Hai să vorbim despre bani.

- Ce bani?

- Voi toți trei, Webber, Fairstead și cu tine ați lăsat urme ale banilor de fiecare dată când ați vândut un artefact. Unul dintr-oamenii de la contabilitate a intrat în contul tău de la bancă și al lui Webber, acum o oră. Poliția îl va găsi pe al lui Fairstead foarte curând. Hai să vedem, am motivul, posibilitatea și te pot plasa la locul

crimei. Se gândi la ceea ce spusese. Știi, asta e chiar distractiv. Cred că s-ar putea să înțeleg ce găsește Jeff în cariera asta de agent al autorităților.

- *Nenorocitul*, Flagg scoase un pistol din buzunarul jachetei de piele. Afurisiții de Sweetwater. Întotdeauna credeți că sunteți cei mai deștepți. Să-ți dau o veste, fac afacerea asta de peste trei ani și nimeni n-a suspectat nimic.

- Ai dreptate. Mai mult, probabil că ai fi reușit să mergi cu ea mai departe pentru un timp, dacă nu încercai să vinzi relicva aia de ametist. Asta a fost o idioțenie, Flagg. Nu am alt termen pentru ea. Pur și simplu, idioțenie.

- Gura. Flagg se apropie de birou și luă rucsacul. Țeava pistolului era îndreptată spre stomacul lui Cruz. Nu tremura deloc. Crezi că nu mi-am făcut un plan pentru o situație ca asta?

Traversă încăperea cu repeziciune și apăsă o pârghie ascunsă în perete. O secțiune din lambriu alunecă într-o parte. Curenți slabi, de psi extraterestru, intrară prin deschizătură.

- Ai de gând să dispari în tunele? întrebă Cruz. Asta-i marele tău plan de evadare? Succes.

- Mă duc în junglă. Toată lumea știe că nu poți găsi un om în pădurea tropicală care nu vrea să fie găsit. Când mă voi întoarce la suprafață, o să am o nouă identitate și voi fi în alt oraș-stat. Dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, pentru că tu vei fi mort.

- Deci tu ești cel care deschidea porțile, zise Cruz. Am presupus că era Webber. Okay, asta-mi răspunde la o întrebare, încă două, înainte să dispari în lumea subterană. Unde este chihlimbarul pe care l-a folosit Webber ca să închidă intrarea în mină și să genereze halucinațiile alea?

- Dacă ești așa deștept, ghicește și singur.

- Și de ce dracu a urmărit-o Webber pe Lyra? Sau a fost ideea ta? Poate ai decis că, dacă toată lumea, inclusiv Lyra însăși se gândea că înnebunește, atunci ar fi fost mai ușor să i se atribuie ei crimele.

- Nu-mi pasă câtuși de puțin de mica ta prietenă acordoare. Dar pot să-ți spun un lucru. Webber era furios pe ea că nu vroia să-l ajute cu experimentele. Era obsedat de relicvele alea. Ți-aș spune să-ți păstrezi întrebările pentru el, dar cred că n-o să meargă din moment ce este mort. Și acum, ești și tu la fel.

Cruz simți ușoara ridicare a nivelului de energie care însoțea strânsoarea aproape imperceptibilă a degetului lui Flagg pe trăgaci. Trimise un val de ceață psi, învăluindu-l pe Flagg în ceața care îi dezorienta simțurile.

Flagg țipă. Se zvârcoli nebunește în ceața psi, își pierde echilibrul și căzu lat pe podea. Pistolul urlă. Glonțul lovi în tavan. Încercă să mai tragă o dată, dar Cruz îi aruncă arma din mână cu piciorul.

Ușa se deschise cu zgomot. Jeff, împreună cu mai mulți oameni care purtau ecusonul poliției Frecvența, intrară în cameră.

Cruz opri repede energia fierbinte pe care o generase, de teamă ca ceața să nu-i învăluie și pe ceilalți, deși folosisse obsidianul cu putere mai mare de concentrare ca să direcționeze curenții spre Flagg. Mai era un motiv pentru această precauție. Nu vroia ca poliția să-i pună întrebări despre natura talentului său. Pentru toată lumea, el avea o afinitate puternică pentru chihlimbar. Era politica familiei Sweetwater să mențină lucrurile așa.

Dar niciunul dintre cei care intraseră pe ușă nu păru să observe ceva neobișnuit. Polițiștii îl înconjură pe Flagg. Unul dintre ei scoase o pereche de cătușe.

Jeff se duse lângă Cruz.

- Ești okay, șefu?

- Sigur. Cruz privi în jos, spre inel. Ai simțit ceva când ai intrat pe ușa asta?

Jeff vorbi pe un ton scăzut.

- Vrei să spui ceața psi pe care o generezi? Nu.

- Știi ceva? Serviciul ăla special de acordare al lui Lyra chiar funcționează.

- Ți-am spus eu.

Cruz își vârî mâna sub cămașă și scoase aparatul de înregistrat.

- Ai prins tot?

- Fiecare cuvânt, zise Jeff.

Polițiștii îl ridicaseră pe Flagg în picioare. Cruz se uită la el.

- Ai greșit.

- Despre ce? mormăi Flagg.

- Nimeni n-a zis niciodată că aceia din familia Sweetwater sunt cei mai deștepți. Dar avem tendința de a fi norocoși.

- Vreau un avocat, zise Flagg.

CAPITOLUL 33

Lyra își echilibra pe un braț punga de hârtie în care avea stocul de cafea și ceai și deschise ușa din spate a galeriei cu mâna liberă. Primul lucru pe care îl observă fu acela că luminile erau stinse. Al doilea, că nu venea niciun fel de lumină nici din camera principală. Nancy spusese că avea de gând să închidă devreme, ca să aranjeze lucrurile pentru licitația privată, dar era după-amiaza târziu, iar soarele coborâse pe după zidul verde. Inserarea cobora repede peste Cartier.

Ar fi trebuit să fie lumini.

- Nancy? Lyra rămase în prag. O senzație rece, înțepătoare trecu prin ea. Întunericul din camera din spate părea nenatural de greu. Am adus laptele și cafeaua. Am mai luat și niște fursecuri, pentru orice eventualitate.

Maestrul Quinn apăru în ușa care separa galeria de salonul de vânzări. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu roba lui de culoarea chihlimbarului și purta la gât câteva șiraguri de mărgele de chihlimbar.

- Prietena ta nu va mai avea nevoie de fursecuri, zise el pe tonul senin de guru. Închide ușa, pune punga pe masă și vino cu mine.

El traversă camera și deschise ceva ce părea a fi ușa unui dulap. Capătul de sus al scărilor subterane se întrevedea în întuneric. Curenți paranormali intrară în încăpere.

Senzația care îi înghețase ceafa lui Lyra deveni de-a dreptul înspăimântătoare. Cunoștea foarte bine senzația asta. Instinctele ei de luptă-sau-fugi ieșeau la suprafață. Ceva nu era deloc bine.

Nu era doar prezența lui Quinn aici în galerie sau lipsa de lumină adecvată. Nu era nici măcar faptul că Nancy nu se vedea pe nicăieri. Era vorba de pulsurile de energie ciudată pe care le simțea. Veneau dinspre Quinn.

Instinctiv, se pregăti s-o ia la fugă. Era neplăcut că era îmbrăcată pentru licitație cu o rochie neagră și strâmtă și tocuri de zece centimetri, gândi ca. Nu erau hainele cele mai indicate atunci când trebuia să fugi ca să-ți salvezi viața. Dar asta era norocul Dore.

- Unde-i Nancy? zise ea, luptându-se să-și țină vocea calmă.

- O s-o vezi foarte curând. Quinn făcu semn spre scări cu un gest grațios. După tine, Lyra.

- Nu prea cred. Dădu drumul pungii și se răsuci pe călcâie, intenționând să alerge în alee urlând. Nu văzuse pe nimeni prin preajmă atunci când intrase în magazin, dar poate că cineva dintr-una din camerele de deasupra magazinelor ar fi putut să o audă.

Dar înainte de a putea face un pas, lumea se învârti și se răsuci în jurul ei. Ușa din spate a magazinului se îngustă și se lungi. Tavanul deveni brusc imposibil de sus. Cele trei trepte mici către alee se contorsionau continuu, ca o îngrozitoare panglică Mobius. Pavaul de dedesubt era un râu plin de valuri mișcătoare.

Podeaua de sub picioarele ei se mișcă, iar ea căzu printre lucrurile căzute din pungă. Privi în sus și văzu un spectru care se apleca asupra ei.

- Am avut răbdare cu tine, zise Quinn. Vocea lui părea să vină dintr-o peșteră enormă. Dar nu voi mai avea.

- Ești nebun.

- Încă nu înțelegi, dar o vei face curând. Vino cu mine. Încăperea reveni la forma ei reală cu o bruschetă amețitoare.

Lyra se ridică precaută, respirând adânc ca să-și poată controla greața.

- Tu ești cel care provoca halucinațiile, zise ea. Tu ai făcut asta tot timpul. Mi-ai făcut ceva ca să mă faci să cred că-mi pierd mințile.

- Talentul meu pentru inducerea halucinațiilor este extraordinar. O abilitate prețioasă specifică familiei mele. Își vârî mâna în robă și scoase un alt șirag. O piatră palidă prinse lumina. Am putut să-l îmbunătățesc și să-l controlez cu chihlimbarul cristal.

- De ce îți folosești talentul împotriva mea?

- Te-am urmărit la cursuri. Am știut că vei încerca să-mi rezisti. Voința ta e puternică. A trebuit să-ți demonstrez puterea pe care o am asupra ta. Am știut că era necesar să o fac, ca să înțelegi că te pot controla total înainte de a te supune.

- Să mă supun la ce, pentru Dumnezeu?

- Mie. Sunt pregătit să îți ofer ce niciun alt bărbat, inclusiv Sweetwater, nu-ți poate oferi,

- Ce?

- Putere. Zâmbi spre ea cu un zâmbet înspăimântător, bizar. Poți să spui că suntem făcuți unul pentru altul, Lyra Dore. Relația noastră va fi una transcendențială între relațiile armonice.

- E al naibii de romantic. Dar trebuie să-ți spun că ai greșit femeia, Quinn. Nu sunt genul romantic.

- Nu există nicio greșală. Te-am recunoscut ca fiind cea care trebuie, încă din prima zi când ai intrat în sala mea de clasă.

- Zău? reuși ea. Cum?

- A fost foarte simplu. Erai singura persoană din toate grupurile cu care lucram care nu era afectată de dozele scăzute de energie pe care le folosesc asupra studenților, zise el.

- Fir-ar să fie. Nici nu e de mirare că toți ceilalți reușeau mult mai mult la orele alea de meditație. Îi hipnotizai cu chihlimbarul.

- Îi aduceam în echilibru anonic. Cel puțin pentru perioada când se aflau în studioul meu. Dar nu și pe tine. Niciodată pe tine.

Indignarea o cuprinse.

- Și eu care credeam că sunt mai înceată la învățat, un eșec al orei de meditație. Ești un escroc, asta ești.

- Asta-i o minciună. Pentru prima dată o emoție puternică se aprinse în ochii lui Quinn. Nu sunt escroc.

Chiar pot controla mințile celorlalți.

- Poate. Pentru perioade de timp scurte. Dar la nivelul înalt al puterii necesare să inducă halucinații, mă îndoiesc că poți menține concentrarea mai mult de câteva minute înainte să te epuizezi. Vorbim de o mare drenare psihică.

Quinn zâmbi din nou, neîngrijorat.

- Am aflat că sunt necesare numai două sau trei minute de coșmaruri ca să pot controla pe oricine doresc. Nimeni nu poate suporta asemenea viziuni pentru mult timp.

- Hai să revenim la Nancy. Unde e?

- Ți-am spus, ne așteaptă. Încă o dată, Quinn făcu un gest larg cu brațul, indicând ușa către subteran. Pot să-ți promit că ne va aștepta pentru totdeauna în catacombe, dacă nu vii cu mine. Am avut grijă să îi iau tot chihlimbarul pe care îl avea.

- Nu pot să cred că ai lăsat-o acolo jos fără chihlimbar. Asta-i o condamnare la moarte.

- Una pe care numai tu o poți comuta. Îi aruncă o lanternă. Ridică-te.

Ea luă lanterna și se ridică nesigură pe picioare. Greța îi mai trecuse, dar era încă slăbită. Nu era doar efectul de după halucinație, gândi ea. Era frică, pur și simplu. Ura să-i fie frică.

Și din mânie veni puterea.

Rezona lanterna și se îndreptă spre scări.

- Ce anume vrei de la mine, Quinn?

- Îți știu secretul, Lyra, zise el. O urmă, iar vocea îi rămase blândă și sigură. Îți știu adevărata putere. Ești mult mai mult decât o biată acordoare. Cu mine, îți vei explora adevăratul potențial în întregime.

Un alt tremur se strânse înăuntrul ei. Porni să coboare spre întuneric.

- Despre ce vorbești? șopti ea.

- Când ai pășit în sala mea de clasă, la scurt timp după ce ai descoperit ruina de ametist, am știut fără nicio urmă de îndoială că tu ești femeia de care aveam nevoie.

- Pot să acordez ametistul, zise ea. Asta nu-i niciun secret. Și ce dacă?

- Nu încerca să mă păcălești. Eu știu ceea ce savanții și cercetătorii de la laboratorul CI nu știu. Ai găsit trei dintre pietrele piramidă.

Ea rămase uimită.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Ba sigur că știi. Mai mult, poți lucra pietrele alea.

- De unde știi asta?
- Singurul motiv pentru care ai fi avut grijă să ascunzi aceste trei pietre de Chihlimbar, Inc., este acela că le-ai recunoscut puterea. De cum ți-am cercetat documentele genealogice, concluziile mele au fost confirmate.

- Mi-ai cercetat obârșia?
- E totul acolo, în documentele Societății Secrete, draga mea. Așa cum este și informația că numai cine descinde dintr-o lungă ramură de lucrători ai cristalului poate rezona întreaga energie latentă a pietrei. Tu ești aceea femeie.

Ea se opri la jumătatea scării și se întoarse să-l privească.

- Ești membru al Societății Secrete?

- Da.

- Stai puțin. Vrei să spui că Societatea are dosarul meu genealogic?

- Unul dintre strămoșii tăi care a venit prin Cortină era membru al Societății. N-ai știut asta?

- Nu, sunt al dracului de sigură că n-am știut asta.

- Evident că ea și-a pierdut legătura cu Societatea în timpul erei Coloniale, zise Quinn. Nu era ceva neobișnuit. Viața era grea și haotică în acei ani de început. Oamenii erau preocupați de supraviețuire. Mulți membri ai Societății s-au împrăștiat. Descendenții lor și-au uitat rădăcinile.

- Nu pot să cred asta. Societatea lasă pe oricine să cerceteze arborele genealogic al altei persoane?

- Nu e nimic privat despre arborele genealogic al unui individ, din Societate sau din afara ei, zise Quinn.

- Atunci ar trebui să fie.

- Mânia este o emoție distructivă.

- Nu mai spune.

Ajunse la ultima treaptă. Pe o parte a zidului subsolului, lumina psi strălucea printre marginile aspre ale spărturii din cuarțul verde. Își stinse lanterna și se îndreptă într-acolo. Quinn o urmă.

- În ordine, sunt aici cu tine, în tunele, zise Lyra trecând prin deschidere. Unde-i Nancy?

- Răbdare, Lyra. Asta a fost întotdeauna o problemă la orele de meditație. N-ai reușit niciodată să obții un nivel bun de echilibru armonic. Quinn verifică un locator. Fă prima la dreapta.

Supusă, ea se îndreptă spre prima intersecție. Tocurile pantofilor sunau ușor pe podeaua de cuarț a tunelului.

- Care e problema ta? Ametistul este doar piatră frumoasă. Okay, pot să generez unele imagini atractive în relicvele scoase din ruină. Dar dacă e să vorbim drept, bucățile alea de chihlimbar nu sunt decât niște sculpturi extraterestre.

- Chihlimbarul brut poate avea limitările lui, dar unele dintre artefactele de chihlimbar create de extraterestrii sunt pline de o mare putere.

- Îți spun, sunt doar niște pietre sculptate.

- Nu toate, zise Quinn cu blândețe. Nu și piramidele. Vocea lui deveni brusc dură. Mișcă, femeie.

Când nu-i urmă ordinele de-ajuns de repede, primi o nouă porție de peisaj de coșmar indus psihic. Acesta răsucea dimensiunile deja ciudate ale catacombelor într-o lume tulburătoare. Ea îngheță, terifiată de gândul că în starea ei de dezorientare ar fi putut da peste o capcană-iluzie Extraterestră sau o fantomă de energie.

- Ține minte, viața prietenei tale depinde de tine, zise Quinn cu o voce din nou dură.

O eliberă de halucinație. Ea trase mult aer în piept și continuă să meargă de-a lungul tunelului.

- Ce anume vrei de la mine? zise ea. În afară de chestia cu mireasa, vreau să zic?

- Nu te prefac naivă, Lyra. Nu ți se potrivește. Vei acorda pentru mine acele trei relicve de ametist foarte special.

- Ce te face așa de sigur că le am? Ți-am spus, CI a confiscat tot ce se afla în ruina aia.

- Prietena ta, Nancy, spune altceva. Spune că ai ascuns piramidele undeva în subteran. Din nefericire, nu cunoaște locația.

Un alt val de furie trecu peste ea.

- Nu ți-ar fi spus niciodată de bunăvoie așa ceva. Ce i-ai făcut?

- Calmează-te. Nu i-am făcut niciun rău. Nu a fost nevoie. Pur și simplu, am pus-o într-o stare de transă și i-am pus câteva întrebări despre tine.

- Ce fel de întrebări?

- La scurt timp după ce am început să înțeleg adevăratul tău potențial, am vrut să știu mai multe despre tine. Singura persoană de care ești apropiată, este domnișoara Halifax. Ea a fost cea pe care am interogat-o. Ea nu și mai amintește nimic despre această sesiune, desigur. Am avut eu grijă de asta.

- Ești un nemernic.

- Informația că ai ascuns trei piramide de ametist a venit accidental, te asigur. Dar după ce am aflat, am știut sigur că tu ești femeia care îmi trebuie.

P senzație înfiorătoare picură prin ea.

- Ce anume știi tu despre piramide? De ce ești atât de interesat de ele?

- Cele trei pe care le-ai descoperit tu nu sunt singurele piramide care au fost găsite. Bunica mea a descoperit și ea una. Și ea avea o mare afinitate pentru ametist. Ea a înțeles că exista o putere enormă în acea piatră.

- Ce s-a întâmplat cu piramida ei?

- Până la urmă a distrus-o. Vocea lui Quinn se umplu din nou de mânie. Era o femeie slabă. A scris în jurnalul ei că a considerat piatra extrem de periculoasă. Era convinsă că, dacă era acordată specific unui individ, putea fi folosită ca să genereze și să concentreze o putere enormă, indiferent dacă individul respectiv putea sau nu să lucreze cu ametist.

- Am înțeles. Crezi că poți să lucrezi cu pietrele piramidă, dar nu poți face asta decât dacă sunt acordate la frecvența ta.

- Bunica a refuzat să acordeze piramida pentru mine pentru că ea concluzionase că eram labil psihic.

- Uau. Mă întreb cum de a ajuns la concluzia asta.

Quinn inspiră profund și făcu eforturi vizibile ca să se calmeze. Trecu din nou la vocea lui blajină de guru.

- Când am aflat că lăsase piatra fără puteri, n-am mai avut de ales, zise el. A trebuit s-oucid.

- Ți-ai omorât propria bunică?

- Ce altceva puteam face? A încercat cu bună știință să mă împiedice să-mi îndeplinesc destinul. Plănuia chiar să informeze autoritățile Societății Secrete că eram labil. Ei ar fi încercat să-mi oprime talentul cu medicamente. Dacă asta n-ar fi dat rezultate, s-ar fi asigurat că am dispărut. Nu-i puteam lăsa pe proștii ăia să se joace cu destinul meu.

- Și ce anume este puterea asta high-rez pe care crezi că o s-o ai?

- Bunica mea credea că cine putea stăpâni doar una dintre pietrele piramidă, ar fi câștigat vechile puteri ale extraterestrilor.

- Hâmm.

- Gândește-te ce înseamnă asta, Quinn își puse palma pe peretele strălucitor al tunelului. Voi avea puterea celor care au construit aceste catacombe și jungla subterană. Cine știe ce aș putea să fac dacă aș avea acel nivel de talent?

- Nu vreau să-ți stric bucuria, Quinn, dar extraterestrii au dispărut. Nu s-au putut descurca aici, pe Armonia. Poate că puterile lor nu erau atât de nemaipomenite.

- Nu ai niciun pic de imaginație. Am căutat și alte pietre piramidă ani de zile și, în sfârșit, le-am găsit.

- Știi ceva, cred că bunica ta greșea în legătură cu piramidele astea...

- Liniște.

- Ți-ai ales un guru nebun? Un guru nebun.

- Destul. Nu te voi lăsa să mă provoci. Ai face bine să îți mizezi că vei rămâne în viață atâta timp cât mă vei servi pe mine.

- Să te *servesc*?

- Ei bine, plănuisem să-ți ofer căsătoria, recunosc eu. Dar când s-a întors acel Sweetwater, ai alergat direct în brațele lui, în ciuda faptului că te-a trădat. Era evident că erai incapabilă să apreciezi ce aș fi putut eu să-ți ofer. Așa că, da, în loc să împărți puterea cu mine, mă vei servi.

- Ce te-a făcut să crezi că există mai multe pietre piramidă?

- Bunica era convinsă că mai erau și altele. Nu a crezut că cea găsită de ea era singura de felul ăla. Dar am știut că numai un alt lucrător de ametist avea șanse să găsească altele. Îți dai seama cât de rar este talentul tău?

- Am tot auzit asta, în ultimul timp, zise Lyra.

- În ultimele șase săptămâni am încercat să te aduc mai aproape de mine, să-ți fac curte. De două ori pe săptămână ți-am trimis cele mai frumoase orhidee ametist.

- Deci tu ești ăla. Păi, are sens. În sfârșit, am și eu un admirator secret și aflu că e nebun. Și eu care dădeam vina pe instalator. Spune-mi ceva, dacă vroiai să te plac, de ce ai încercat să mă sperii de moarte cu nenorocitele alea de halucinații?

- Vroiam să vii la mine ca să-mi ceri ajutorul. Vroiam să-ți arăt că eu și numai eu te pot salva de coșmaruri. Dar ai rezistat. Un timp am privit asta ca pe un tribut pentru spiritul tău. Ți-am admirat chiar și puterea voinței, îmi plăcea să dovedesc că sunt stăpânul tău. Dar, pe urmă, Cruz Sweetwater a venit înapoi în viața ta. Am încercat să-l îndepărtez.

- Tu ești cel care i-a angajat pe bătașii ăia care au încercat să-l omoare, zise Lyra. Ai încercat să-l omori de două ori. A doua oară erai acolo, pe celălalt balcon, generând unul dintre peisajele tale stupide. Dar nici asta n-a mers, nu-i așa? Ești un adevărat ratat de primă clasă, nu-i așa, Quinn?

Trăsăturile, de obicei, calme ale lui Quinn se răsuciră într-o mască demonică.

- Iar tu ești o adevărată cățea.

- Asta înseamnă că am rupt logodna?

- *Fă la stânga.*

- Sigur.

Trecu pe după colț și văzu intrarea arcuită a unei anticamere mici. Nancy stătea acolo speriată, cu brațele strânse în jurul taliei, dar controlată. Quinn nu se deranjase să o lege. Îi luase chihlimbarul. Asta era mai mult decât de-ajuns ca să țină pe cineva închis în subteran.

- Lyra. Ușurarea și panica se amestecară pe fața lui Nancy. Ochiul îi luceau de lacrimi. Îmi pare atât de rău.

- E vina mea, nu a ta. Lyra se grăbi spre ea și o îmbrățișă cu putere. O să fie okay, îți promit.

- Destul, zise Quinn. Privi spre Lyra. Ai văzut-o. E în viață și va rămâne așa, dacă faci exact ce îți spun. Du-mă la cele trei pietre.

Lyra îi dădu drumul lui Nancy, se dădu înapoi și își aruncă pantofii din picioare.

- E un drum lung de aici. N-o să fac față mult timp în pantofii ăștia.

- Grăbește-te, sâsâi Quinn.

Lyra se uită înapoi la Nancy.

- Stai acolo unde ești, okay? O să fie în ordine, îți promit.

- Crede-mă, nu mă duc nicăieri fără chihlimbar, declară Nancy.

- Mișcă, ordonă Quinn. Își întări comanda cu un nou val de energie dezorientatoare.

- Știi ceva, dacă continui să faci chestia asta, zise Lyra, o să vomit pe roba ta.

Quinn clipi uimit. Făcu un pas înapoi încruntându-se.

- Hai să mergem.

- Am nevoie de un locator, îi zise ea lui Quinn.

- Dă-mi coordonatele frecvenței. Le voi pune în locatorul meu. Ea le recită repede și așteaptă în timp ce el forma numerele.

- Acum, zise Quinn. O bucurie fierbinte îi sclipi în ochi. Du-mă la pietre.

- Da, sigur, cum vrei, zise Lyra.

CAPITOLUL 34

Cruz privi listarea de telefoane pe care Jeff tocmai o aruncase pe masă. Vincent dădu drumul creionului roșu cu care se jucase și traversă masa ca să vadă ce se întâmplă.

- Cum de a ajuns Vincent la tine? întrebă Jeff.

- Îmi ține de urât cât timp Lyra o ajută pe Nancy să aranjeze lucrurile pentru o licitație de artă din seara asta. Le era teamă că ar fi dat iama în aperitive. Cruz studie listările. Ce ai aflat?

- Astea sunt telefoanele lui Valentine Fairstead din ultimii trei ani. Jeff se așeză pe un scaun. Le-am încercuit pe cele către Flagg și Webber și pe cele primite de la ei. De obicei, apar mai multe la un loc.

- Corespund probabil momentelor când aranjau furtul și vânzarea de artefactelor din seif.
- Așa pare. Jeff se aplecă în față. În acest caz, ne uităm la douăzeci și opt de furturi diferite în ultimii trei ani. Fairstead a mai sunat și diverși clienți bogați în aceleași perioade, probabil ca să le spună că are ceva dosebit. Am scos numele lor și le-am scris pe margine. De cele mai multe ori sunt suspiecții obișnuiți.

Cruz trecu un deget peste lista telefoanelor.

- Aici este telefonul pe care i l-a dat lui Wilson Revere săptămâna trecută.
- Mai sunt și alte nume familiare acolo. Cum ziceam, cei mai mulți sunt colecționari cunoscuți că mai cumpără și de pe piața neagră a anticurilor.

- Ceva mă deranjează aici, zise Cruz.

- Ce?

- Mușchii pe care presupunem că i-a angajat Flagg ca să mă omoare.

Jeff ridică sprâncenele.

- Am crezut că e mai mult decât o presupunere.

- A negat atunci când l-am întreat.

- Păi, sigur. Doar n-o să admită că a încercat de două ori să te omoare.

- Tot ce e în legătură cu furturile astea a fost bine gestionat mai bine de trei ani. Dar angajarea celor patru bătauși a fost ceva neglijent și necugetat.

- Nu știi dacă e așa. Dacă le ieșea, tu ai fi fost mort, iar furtul de anticuri ar fi continuat.

- Doar că nu seamănă cu ceva făcut de Flagg.

- Poate că Webber i-a angajat pe indivizii care au încercat să te omoare.

- Poate. Dar indiferent de asta, mai e o întrebare. Cel care s-a folosit de chihlimbar, ca să genereze halucinațiile care m-au forțat să sparg obsidianul, era acolo în noaptea aia. Mai mult, o pândea pe Lyra de vreo șase săptămâni. Flagg mi-a spus că Webber era furios pe ea pentru că refuza să coopereze la experimentele cu ametist, dar nu pot, pur și simplu, să-l văd pe Webber ca urmăritor.

- Ai fi surprins de profilele bărbaților care devin urmăritori.

- Indiferent cine este tipul ăsta, cred că el este cel care îi tot trimite lui Lyra, de două ori pe săptămână, orhidee violet.

- Okay, aici ai dreptate. Asta categoric nu i se potrivește doctorului Felix Webber.

Cruz se aplecă ușor și își puse coatele pe birou.

- În care caz, avem un al patrulea bărbat, cineva care nu are nimic de-a face cu furtul de anticuri.

- Cineva care poate genera halucinații.

- Da. Un frison familiar de conștientă rece trecu prin Cruz. Lyra.

- Ce-i cu ea? întrebă Jeff.

- Ceva nu-i în ordine. Întinse mâna după telefon și formă numărul Lyrei. Nu i se răspunde. Tocmai încerca numărul de telefoi de la Galeria Halifax când, brusc, Jeff privi spre Vincent.

- Hei, ce se întâmplă cu iepurașul? întrebă Jeff. Vincent își întinsese blana în poziția de prădător. Toți cei patru ochi îi erau deschiși. Sări pe podea și se repezi spre ușă.

- *Vincent*, zise Cruz.

Spre uimirea lui, Vincent se opri privind înapoi. Corpul lui micuț tremura de nerăbdare.

- Așteaptă-ne, zise Cruz.

CAPITOLUL 35

Lyra intră în cameră înaintea lui Quinn. Cele trei piramide de chihlimbar ametist luceau blând pe măsuta pe care le lăsase.

Quinn se opri brusc în ușă. Mirarea, uimirea și o excitare nesănătoase se luptau să-i controleze trășăturile.

- E adevărat, șopti el. Chiar ai găsit pietrele piramide. Și sunt pietre de o putere rară, la fel ca cea găsită de bunica mea. Pot să văd energia din ele.

Lyra se opri lângă una dintre piramide și își puse mâna neglijent pe una din ele. Piatra străluci ceva mai puternic la atingerea ei.

- Acum ce facem? întrebă ea cu blândețe.

- Acum acordezi toate trei piramidele la lungimile mele de undă, ca să pot avea acces la puterea lor.

Quinn se apropie de masă și atinse una dintre piramide cu degete pline de respect. Voi fi Stăpânul Pietrelor

- Trebuie să-ți spun că sunt de aceeași părere cu bunica ta. Pietrele astea sunt periculoase.

Mânia izbucni din nou pe fața lui Quinn.

- Acordează pietrele sau vei muri în camera asta,

- Știi, de obicei sunt plătită mai mult pentru serviciile speciale de acordare.

- *Ține-ți gura și acordează pietrele.*

Quinn aproape că scuipa de furie. Temperatura din tunele era întotdeauna confortabilă, dar pe capul lui ras apăruse un strat uleios de transpirație.

- Okay, okay, ia-o-ncet, zise Lyra. Îți voi acorda chihlimbarul. Dar, ca să știi, nu-ți primești banii înapoi dacă nu ești satisfăcut cu serviciul. Așază piramidele în așa fel încât să se atingă. Trebuie să se afle în contact fizic între ele.

Acum improviza, dar Quinn nu păru să observe. El așază pietrele așa cum i se spusese.

- Și acum? întrebă el nerăbdător.

- Puneți mâinile pe pietre și concentrează-te, așa cum faci când îți folosești talentul.

Din nou, el se supuse, întinzându-și vârfurile degetelor peste laturile piramidelor.

Ea atinse una dintre pietre cu arătătorul. Energia pulsa.

- Focalizează, comandă ea încet.

Curenții se mișcă subtil în piramide ca și cum o putere adormită ar fi fost deranjată. Pietrele deveniră strălucitoare. Ea identifică tiparul lui Quinn aproape imediat. *Nebun, desigur.* Un moment mai târziu ea avea lungimile de undă care pulsau prin inima fiecărei pietre.

Puterea latentă pe care o simțea în piramide o îngheță până în străfundul sufletului. Energia se mișcă, se contorsiona și se dezarcui. Ceea ce se întâmpla nu era menit pentru mintea umană.

- Concentrează-te mai tare, șopti ea. Dă tot ce ai.

- Da. Quinn era acum total vrăjit. Privea fix la piramidele strălucitoare. Pot să văd lucruri, lucruri uimitoare. E muzică. Cine s-ar fi gândit că poți vedea muzica? Energia curge prin mine, mă face mai puternic. E incredibil.

Ea împinse tiparele ceva mai mult, ca energia din pietre să pulseze în același tipar cu curenții naturali din psi-ul lui Quinn. Dar curenții din piramide erau cu mult mai puternici decât ai lui. Ei fierbeau și se răuceau și ardeau, căutând un canal.

- Acum pot să văd culori în muzică, șopti Quinn. Nu, pot să *simt* culorile. Nu există nume pentru nuanțele de violet și verde și albastru pe care le pot vedea. Muzica e peste tot. N-o auzi?

- Nu, zise ea. Numai tu poți s-o auzi și s-o vezi și s-o simți, pentru că am acordat pietrele la lungimile tale de undă personale. Acum, puterea piramidelor este a ta și numai a ta.

- A mea ca să o controlez, se înecă el, extaziat.

- Dacă poți, zise ea foarte încet.

Quinn n-o auzi. Era subjugat, fața lui reflecta unde de lumină violet care fluctuau nebunește.

- Destul, zise el, în sfârșit. Vocea lui suna obosită. E prea mult ca să pot absorbi într-o singură sesiune. Este clar că trebuie s-o fac în trepte.

Ea își luă degetul de pe piatră și se dădu înapoi. Dar piramidele continuă să lucească din ce în ce mai fierbinți, întreaga încăpere pulsa de lumină violet.

- Oprește, ordonă Quinn.

Dar nimic nu putea opri ceea ce declanșase ea. Nu se mai putea uita la piramide. Focurile violet erau prea intense. Toate instinctele ei îi spuneau să fugă. Ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Cruz, Jeff și Nancy sosiră în deschizătură în acel moment. Cruz și Vincent fugiră spre ea. Ea se aplecă și luă în brațe iepurașul de praf.

- Haideți să ieșim de-aici, zise ea. Cred că cortina finală este gata să cadă peste acest spectacol.

Cruz o prinse de mână.

- Du-te, îi zise el lui Jeff.

- Ce se întâmplă? urlă Quinn. Nu pot da drumul la pietre, sunt prins în curenți. Oprește-i. Oprește-i.

Jeff o prinse pe Nancy de încheietura mâinii. Porniră în fugă de-a lungul coridorului de cuarț. Cruz îi opri în fața unei intrări arcuite.

- Înăuntru, zise el.

Se adăpostiră în anticameră.

Explozia, atunci când veni, se auzi însoțită de un strigăt nepământesc. Țipătul păru fără sfârșit înainte de a fi găuit. Apoi rămase doar liniștea eternă a catacombelor.

CAPITOLUL 36

- Am ajuns la galerie exact când Nancy urca scările de la gaura din perete de sub beciul ei, zise Cruz. Ea ne-a spus ce s-a întâmplat.

- Am urcat la suprafață ca să aduc ajutoare, explică Nancy. Chihlimbarul din tocurele pantofilor tăi a fost de ajuns de bun ca să îmi găsesc drumul înapoi aici, Lyra, dar știam că voi avea nevoie de un locator și ceva asistență masculină ca să te găsesc și să mă ocup de Quinn.

- Chihlimbarul din pantofi nu e din cel mai bun, zise Lyra. Privi spre ceas. Era aproape șapte. Licitația urma să înceapă într-o oră. E strict pentru cazuri de urgență.

Jeff se uită la ea.

- Tu ții chihlimbar acordat în tocul pantofilor?

- În fiecare pereche pe care o am, zise ea. Sun acordor și prospector independent. Crede-mă când îți spun că această combinație m-a făcut aproape obsedată în legătură cu chihlimbarul.

Se aflau în camera principală de vânzări a Galeriei Halifax. Ea și cu Nancy se grăbeau cu ultimele pregătiri pentru licitație, aranjând gustările și șervețelele. Vincent stătea pe tejghea și mânca din prăjiturelele pregătite pentru participanți.

Cruz și Jeff stăteau sprijiniți de tejghea, încadrându-l pe Vincent. Recuperaseră cadavrul lui Quinn și îl aduseseră înapoi la suprafață unde chemaseră discret forțele de la Chihlimbar, Inc. Security ca să facă ordine. Moartea lui Quinn avea să fie atribuită unei comotii cerebrale, după cum spunea Cruz. Lyra nu-i pusese vorbele la îndoială.

- Toate au început de la nenorocita aia de ruină de ametist, mormăi ea. Aranja cupele de șampanie în rânduri ordonate pe masă. Jur că totul a început s-o ia razna după ce am descoperit-o. Norocul Dore a lovit din nou.

O liniște deplină se instala în spatele ei. Se întoarse și constată că toți se uitau la ea.

- Ce? întrebă ea.

Cruz își dresе vocea.

- Păi, noi doi ne-am întâlnit din cauza ruinei și aș vrea să cred că asta n-a fost un ghinion în totalitate.

Ea se încruntă.

- Știi tu ce vreau să spun. Dacă nu descopeream ruina aia, nu m-aș fi dus niciodată la orele lui Quinn de Meditație Armonică. El nu ar fi început să mă urmărească și să-mi trimită orhideele alea violet.

Nancy desfăcu niște șervețele.

- Trebuie să recunoști, florile erau frumoase. Foarte scumpe, orhideele astea de ametist.

Lyra se cutremură.

- Nu vreau să mai văd o orhidee violet pentru tot restul vieții.

- Problema a fost că am avut două lucruri care s-au întâmplat în același timp, zise Cruz. Furtul artefactului și Quinn care încerca s-o facă pe Lyra să creadă că înnebunește și că ar trebui să-i ceară lui ajutorul făcându-l salvatorul ei.

- Dar ea n-a urmat ruta asta, zise Nancy. Are o voință prea puternică. Nu pot să cred că nenorocitul ăla m-a pus în transă și m-a interogat despre artefact, fără ca eu să știu, măcar. Tot nu-mi amintesc incidentul ăla.

- Nu e vina ta, zise Jeff. M-am uitat la documentele despre genealogia lui Quinn de la Societate. Vine dintr-un lung șir de talente foarte puternice și foarte instabile de hipnotiști și iluzioniști. Singurul motiv pentru care Lyra a putut rezista încercărilor lui de a o pune într-o transă profundă a fost afinitatea ei pentru ametist, ceea

ce i-a conferit o oarecare imunitate la talentul lui. Dar nici măcar ea nu a putut scăpa de halucinațiile pe care i le provoca.

- Și nici eu, zise Cruz. Așa că nu te învinovăți singură.

Nancy își încreți nasul.

- Păi, cred că asta mă face să mă simt un pic mai bine. Vreau să spun că, dacă un Sweetwater a avut ceva probleme apărându-se de Quinn, pot accepta faptul că m-am lăsat hipnotizată și am trădat toate secretele celei mai bune prietene. Privi spre Lyra. Bine că nu mi-ai dat coordonatele camerei alea, în care ascunseserai piramidele. I le-aș fi spus și pe astea.

- N-ar fi făcut nicio diferență. Lyra se dădu înapoi ca să admire mulțimea paharelor de sticlă. Avea nevoie oricum de mine ca să acordez pietrele.

Cruz se uită la ea.

- Ce crezi că s-a întâmplat până la urmă?

- Cred că am avut dreptate, zise ea îndreptând o farfurie cu pateuri. Pietrele piramidă erau un fel de formă de artă psihică. Exact așa cum sunt și celelalte obiecte scoase din ruină, dar la o scară mult mai mare și mai puternică.

Nancy luă o farfurie cu sandvičiuri.

- O întregă orchestră simfonică pentru simțurile psi, în loc de o singură vioară?

- Exact, zise Lyra. Poate că puterea imensă a pietrelor piramidă nu era mare lucru pentru extraterestri. Poate însemna echivalentul unui concert rock. E clar că erau mult mai adaptați la partea psihică a naturii lor decât suntem noi la a noastră., dar pentru oameni, concertul era literalmente copleșitor.

- De ce acea explozie de energie de la sfârșit? întrebă Cruz. De ce curenții din piramidă nu i-au retezat, pur și simplu, simțurile lui Quinn? În loc de asta, toate trei piramidele au fost distruse.

Ea îl privi peste rândurile de sticle de șampanie.

- A vrut serviciile mele speciale. A insistat ca pietrele piramide să fie acordate la lungimile lui de undă personale. I-am dat ce a vrut. Dar nu a putut canaliza atât de multă energie. Niciun om nu ar putea. Lungimile de undă s-au întors înapoi în pietre și le-a supraîncărcat.

Cruz zâmbi încet, un zâmbet sălbatic care spunea mai mult decât orice cuvinte.

- Ai întins o cursă, iar el a căzut în ea.

Ea înghiți cu greutate.

- Am încercat să-l avertizez că pietrele erau periculoase, dar a refuzat să mă creadă.

Jeff se încruntă.

- Dar cum ai știut ce avea să se întâmple, după ce acordai piramidele pentru el?

- Nu puteam fi absolut sigură de rezultat, recunosc eu. Privi în jos, spre farfuria cu pateuri pe care o pusese pe masă. Nu acordasem niciodată până atunci vreo piramidă. Dar am experimentat puțin cu ele și am simțit cum ar fi reacționat curenții din pietre, dacă ar fi fost canalizați în mintea umană.

- Ei bine, asta rezolvă problema pietrelor și a ce ar trebui să facem cu ele, zise Cruz. Acum sunt doar niște pietre de ametist frumoase. Bune doar pentru bijuterii.

- Dar ar mai putea fi altele, zise Lyra. Quinn îmi tot spunea despre jurnalul bunicii lui. Evident că ea credea că ar putea fi mai multe piramide.

- Ne vom ocupa de problema asta atunci când va apărea, zise Cruz. Deocamdată tu și Nancy trebuie să țineți o licitație.

Jeff privi cele trei tablouri agățate pe perete.

- Astea sunt tablourile pe care le scoateți la vânzare în seara asta?

- Exact, zise Nancy. Sunt pictate de un artist nou și foarte în vogă, pe nume Chimera. Mă aștept ca toate trei să fie vândute pentru bani mulți.

- Ha, zise Jeff. Dacă mă întrebi pe mine, Vincent ar putea picta la fel de bine ca tipul ăsta, Chimera.

Cruz studie picturile.

- Știi ceva? Cred că ai dreptate.

Lyra schimbă o privire rapidă și neliniștită cu Nancy. Unele lucruri erau prea complicate și nu puteau fi explicate într-un timp scurt, mai ales unor bărbați care aveau ca ocupație securitatea. Și pe urmă, nu puteai să știi niciodată cum ar vedea Cruz și Jeff faptele, luând în considerare codul strict al familiei Sweetwater.

Ea rezona un zâmbet răcoros.

- Asta dovedește cât de mult știți amândoi despre arta modernă, zise ea. Totul e în ochii celui care privește, vă amintiți?

CAPITOLUL 37

- O sută de mii de dolari. Lyra își scoase cheia din poșeta plic. Tot nu-mi vine să cred. O sută de mii pentru alea trei tablouri, mulțumită domnului Anonymous. Omul acela drag și dulce. Nu pot să cred felul în care mărea oferta la telefon.

Cruz îi luă cheia din mână ca să rezoneze încuietura.

- Nimic nu se compară cu febra licitației care împinge prețul în sus.

- Știu, dar o sută de mii de verzișori, zise ea, neputând să-și ascundă bucuria. Nancy nu credea că va obține nici pe jumătate pentru tablourile alea. Tu înțelegi ce înseamnă asta?

Nancy fusese amețită după licitație. Jeff o invitase la o tavernă din apropiere ca să sărbătorească cu un pahar de băutură. Nu fusese nevoie să fie invitată de două ori.

- Există o împărțire standard la licitațiile de artă, zise Cruz. Un anumit procent se duce la vânzător, în cazul nostru, la artist. Galeria primește un comision gras.

El deschise ușa. Vincent ieși rostogolindu-se din umbră, mormăind o întâmpinare veselă.

- Exact, artistul. Lyra sărută capul mic și blănos al lui Vincent, apoi îl așeză pe umăr. Primește și el partea lui, desigur. *Câte prăjiturile vrea, pentru tot restul vieții*, gândi ea. Intră repede pe ușă. Dar eu și cu Nancy împărțim comisionul, pentru că eu sunt cea care i-am făcut cunoștință cu pictorul. Partea mea va fi de ajuns ca să plătesc dobitocul ăla de avocat. Și îmi vor rămâne destui bani ca să-mi repar mașina, să-mi plătesc datoriile și să cumpăr și niște mobilă nouă.

Cruz intră după ea.

- Să vină vremurile bune. Părea amuzat. Ea rezona lumina și se întoarse să-l privească. El se îmbrăcase în negrul formal pentru licitație, era din nou asasinul bine îmbrăcat. Prezența lui fusese repede observată de ceilalți.

- A fost foarte drăguț din partea ta că ai făcut prima ofertă, zise Lyra. A dat întregului eveniment multă clasă. În momentul când ceilalți au aflat că un Sweetwater este interesat, nu se mai puteau abține să nu ofereze.

- Mă bucur că am putut pune lucrurile în mișcare. Își scoase sacoul negru și îl puse pe spătarul scaunului, așa cum făcea întotdeauna. Se simțea ca la el acasă. A mai rămas ceva în sticla mea de Roua Chihlimbarului? întrebă el desfăcându-și cravata.

Un frison de intimitate îi străbătu simțurile. Încă o dată se purtau ca oricare alt cuplu după o seară în oraș, deși această seară începuse cu răpirea ei de către un guru nebun.

După toate cele întâmplate, ar fi trebuit să se gândească că Cruz va insista să rămână la evenimentul principal, licitația. Prezența lui le făcuse nervoase și pe ea și pe Nancy la început, în ciuda efectului benefic asupra ofertelor. Dar după un timp, deveni clar că el nu recunoscuse cele trei tablouri ca fiind opera lui Vincent. Asta era arta modernă, gândi ea fericită. Nimeni nu putea spune care era diferența dintre un tablou pictat de un pictor uman și unul pictat de un iepuraș de praf.

- Mă gândesc la sticla aia ca fiind a mea, dar răspunsul este da, zise ea. Îl așeză pe Vincent pe masa de lucru, desfăcu capacul borcanului de cuarț și scoase o prăjiturică. I-o dădu lui Vincent, apoi se îndreptă spre dormitor ca să-și scoată pantofii cu toc înalt. Mă întreb cine? zise ea de după panourile opace.

Un dulap se deschise în bucătărie. Se auzi clinchetul paharelor.

- Cine? întrebă Cruz.

- Licitatorul anonim. Ieși desculță din dormitor. Cel care a cumpărat cele trei tablouri.

Cruz ieși de după masa de lucru și îi dădu unul dintre pahare.

- Evident că cineva care are gusturi scumpe în arta modernă.

Ea își ridică paharul.

- În cinstea domnului Anonymous. Fie ca el să colecționeze artă modernă mulți ani de aici încolo.

Cruz își ciocni paharul de al ei.

- Pentru Chimera.

Ea abia reuși să nu privească spre Vincent.

- Pentru Chimera, zise ea cu căldură. Își ridică paharul la gură.

- Și pentru noi, adăugă Cruz înainte ca ea să poată sorbi din pahar.

Ea ezită, căutând o posibilă capcană. Dar, pe bune, ce rău ar fi fost dacă recunoștea relația dintre ei?

- Okay, zise ea.

- Ce mult contează o femeie entuziasmată, zise Cruz.

Ea zâmbi.

- Pentru noi.

Amândoi sorbiră din pahare. Cruz îi atinse buzele cu un deget.

- Ești unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am întâlnit vreodată, zise el cu blândețe. De ce te temi atât de mult de ceea ce se întâmplă între noi?

- Nu mă tem, zise ea. Ups. Aproape uitasem. Am ceva de făcut, ceva ce vreau să fac încă de când am ieșit din tunele în după-amiaza asta.

Își puse paharul de Roua Chihlimbarului pe masă, se duse la măsuța de cafea și ridică vaza cu orhidee violet.

- Ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Cruz.

- Să le arunc la gunoi. Se duse în bucătărie și apăsă pedala coșului de gunoi. Îndesă orhideele în el, apoi lăsă capacul să cadă cu o bufnitură. Ce ți-e și cu idilele moderne.

- Quinn chiar te-a numit aleasa lui?

- Oh, da. Zicea că am fost sortiți să dominăm împreună prin puterea piramidelor, sau ceva la fel de pitoresc. Își ridică paharul și se duse spre sofa. Se așeză și își puse picioarele pe măsuța de cafea. Să nu îndrăznești să râzi.

- Crede-mă, nu râd. Dar am sentimentul că nenorocitul avea de gând să te omoare după ce îi acordai pietrele. I-am simțit intenția când v-am văzut împreună în camera aia.

- Din nefericire, s-a dovedit că nu eram ceea ce își dorea el de la o mireasă.

Cruz veni și se așeză lângă ea.

- Ești tot ceea ce vreau eu.

Un tremur trecu prin ea.

- Cruz...

- Ți-e teamă să ne mai dai o a doua șansă. Recunoaște.

Ea sorbi din Roua Chihlimbarului.

- Norocul Dore, știi. Nu pot conta pe el.

El își încleșta maxilarul.

- Nici norocul Sweetwater nu pare să lucreze prea bine momentan.

Ea își opri zâmbetul.

- Chiar ai crezut că va fi ușor, Cruz?

- Nu, am știut că va trebui să plătesc un preț. Nu aș fi venit aici, dacă nu eram pregătit să-l plătesc. Își contemplă paharul de Roua Chihlimbarului. Ceea ce îmi amintește că a sosit timpul să-ți spun ceva mai mult despre familia mea.

Ea chicoti ușor.

- Acum chiar că mă faci să devin nervoasă.

El nu spuse nimic. Doar își scoase pantofii și își puse picioarele pe măsuță alături de ale ei.

Ea privi spre ele și observă marginea de jos a tecii de piele care îi ieșea puțin de sub manșeta pantalonilor.

Simți că i se uscă gura.

- Și de ce anume simți că e necesar să avem conversația asta? întrebă ea.

- Sunt serios despre relația noastră. Noi doi. Sper să avem un viitor împreună. Asta înseamnă că ai dreptul să știi totul.

- E vorba de vreun secret de familie? întrebă ea prevăzătoare.

- Da. Bău puțin din Roua Chihlimbarului, apoi lăsă paharul în jos. Ți-am spus că familia mea are o un trecut lung în aria securității.

Ea își puse paharul pe masă.

- Ai spus ceva despre vechea îndeletnicire a familiei. Din curiozitate, de ce a fost Big Jake atât de decis să iasă din genul ăla de muncă? Se pare că familia Sweetwater a avut mult succes cu ea timp de câteva sute de ani.

- Așa e. O privi. Dar genul ăsta de muncă îți macină sufletul, chiar și atunci când te gândești că o faci din motive întemeiate.

- Da, zise ea. Văd cum asta ar fi însemnat un preț enorm de plătit. Nimeni, în afară de cei total sociopați, nu poate să omoare o altă ființă umană fără să fie lovit de remușcări, chiar și atunci când omorul este justificat. Se cutremură. Am aflat asta pe pielea mea în după-amiaza asta. Nu cred că voi putea să dorm bine pentru o perioadă.

- Nu, zise Cruz. Îi acoperi mâna cu a lui, dar nu vei fi singură, în orele încărcate de după întâmplările din subteran, nu avusese timp să proceseze evenimentele; nu fusese timp să absoarbă implicațiile. Acum o loveau puternic. Oftă.

- Nu știam sigur că piramidele îl vor omorî.

Cruz doar dădu din cap. Mâna lui o strânse mai tare pe a ei.

- Până în ultimul moment am crezut că poate energia din pietre o să-i distingă simțurile, probabil permanent. Orice s-ar fi întâmplat, știam că el nu va mai fi vreodată la fel. Dar n-am știut sigur că va muri.

- E okay, zise Cruz din nou. Am fost acolo. Înțeleg.

Ea încremeni.

- Vrei să spui că...

- Da. El învărti ușor în pahar ultimele picături de Roua Chihlimbarului și le bău. Își răsuci capul pe perna canapelei ca să o privească. Decizia familiei Sweetwater de a merge pe tendința generată nu a schimbat totul. Băieții cu adevărat răi încă există. Și, uneori, găsirea de dovezi incontestabile împotriva lor nu este de ajuns. Uneori, medicamentele Societății Secrete nu sunt de ajuns. Uneori, doar un talent foarte puternic poate găsi și anihila un alt talent foarte puternic.

Ea expiră încet.

- Ceea ce spui tu este că unori încă sunteți chemați în vechea afacere a familiei.

- Uneori. O privi cu atenție. Dar îți jur că nu mai luăm bani pentru asemenea treburi. Știu că e o demarcație subțire, dar este una importantă pentru familie.

- Înțeleg.

- Nu pari prea șocată.

- Uiți, zise ea, că am avut câteva experiențe cu familia Sweetwater, adică cu tine și cu Jeff. Am acordat chihlimbar pentru voi doi. Sunteți aroganți, încăpățânați și aveți tendința de a fi iritant de dictatoriali, dar este evident că ați fost născuți cu predispoziția de a servi și proteja. Voi sunteți băieții buni. Cum zicem noi, acordorii, totul este în psi.

- Nu asta spuneai acum trei luni.

- Ți-am spus, am înțeles că acum trei luni ai făcut ceea ce credeai tu că trebuie făcut.

- Și m-am întors pentru că mai este ceva ce vreau să fac.

- Ce?

- Să fac dragoste cu tine.

Se aplecă și o sărută; un sărut lung, profund și dureros. Pasiune, căldură și energie se împrăștiară în atmosferă. Ea simți emoția biciuindu-i simțurile. Senzația că totul era așa cum trebuie să fie tremură prin corpul ei.

Poate că nu trebuia să se încreadă în norocul Dore atunci când era vorba de dragoste, dar energia dorinței dintre ea și Cruz era ceva real. Legătura dintre ei era una reală. Poate că nu avea să țină pentru totdeauna, dar știa cu tot sufletul ei că nu va găsi niciodată un alt bărbat Sweetwater Cruz. Cei din familia Dore poate că nu erau cei mai norocoși oameni de pe planetă, dar nici proști nu erau. Cum zicea Nancy? *E timpul să țintești inelul de chihlimbar.*

Îl înconjură pe Cruz cu brațele și îl sărută și ea. El o împinse ușor peste pernele canapelei și se apropie de ea. Un sunet slab, grăbit, de undeva de lângă bucătărie, o făcu să înghețe cu degetele în părul lui Cruz.

- Ce? zise el cu buzele pe gâtul ei.

- Vincent. Nu putem face asta în fața lui. O să se rușineze.

- E un iepuraș de praf. Mă îndoiesc că știe înțelesul cuvântului rușine.

- Okay, *eu* voi fi rușinată.

Trecură câteva momente de încremenire până ce Cruz se mișcă.

- Okay, zise el.

Se ridică în picioare, o luă în brațe și o duse în dormitorul protejat de panouri. În semiîntuneric o dezbrăcă încet, trăgându-i rochia neagră în jos, peste șolduri. Materialul negru se încolăci la picioarele ei. Apoi îi desfăcu sutienul dantelat și îl aruncă pe măsuța de toaletă. Când își puse palmele pe sâni ei, un tremur de plăcere superbă trecu prin ea. Îi descheie cămașa cu degete tremurânde și își strecură mâinile sub ea. Pielea lui era caldă; mușchii pieptului tari și bine conturați.

El se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi sărută abdomenul, îl simți cum îi prinde cu degetele marginea chiloților și îi trage în jos, spre glezne. Apoi mâna lui era între picioarele ei, obligând-o să-și desfăcă coapsele. Își simțea propriul ei lichid fierbinte și știu că degetele lui erau deja umede de la el.

- Cruz. Își închise ochii în fața energiei în creștere. Abia se mai putea ține pe picioare.

El se ridică, o luă în brațe și o așeză pe pat. Ea deschise ochii și privi captivată cum el își desfăcea cureaua și își dezbrăca hainele, cum își scotea teaca în care se afla cuțitul, cu eficiență fermă și o grabă care îi spuneau foarte multe despre propriul lui nivel de excitare.

Apoi era în pat lângă ea, cu erecția rigidă apăsându-i șoldul, cu buzele peste sâni ei.

- Ai încredere în mine, șopti el cu gura pe gâtul ei. Suntem făcuți unul pentru altul.

Cel puțin pentru noaptea asta, gândi ea. Și poate și pentru mâine-noapte, poate pentru o săptămână, o lună. Cine putea ști? Refuză să privească mai departe în viitor.

Își trecu palma peste corpul lui tare, subțire, savurând rigiditatea mușchilor de sub piele. El tremură când își puse degetele în jurul lui și îl mângâie încet. Ea simți cum aura lui ardea fierbinte și întunecată de dorință. Pentru ea, gândi ea. De atâta lucru putea fi sigură. În seara asta, Cruz o dorea la fel de mult cum îl dorea ea pe el.

Căldura care radia între ei era atât de intensă, încât lăsa un strat de transpirație peste trupurile lor și umezeală pe cearșafuri. Când, în sfârșit, Cruz se așeză peste ea, stând deasupra ei în întuneric, strângând-o la pieptul lui, toate simțurile ei erau încântate. Apoi el se împingea încet, cu greutate, în ea, lărgind-o, împreunându-se cu ea într-un fel care trecea dincolo de fizic.

Era mult mai mult decât sex. Imensa intimitate dintre ei îi luă respirația. Nu se schimbaseră nimic de când plecase el cu trei luni în urmă, îl iubea pe bărbatul ăsta. Îl va iubi tot restul vieții ei, indiferent de ce se va întâmpla între ei mâine sau săptămâna viitoare.

- Spune-mi că știi că ce avem noi împreună este adevărat, șopti el. Dă-mi atâta lucru în noaptea asta.

- E adevărat, zise ea.

Era adevărul. Știa că el simțise asta în aura ei. Cu coada ochiului prinse o imagine a inelului de pe degetul lui. Un foc verde mocnea în adâncurile chihlimbarului negru.

Puțin mai târziu, propria ei ușurare trecu prin ea în șocuri mici. Orgasmul ei îl provocă și pe al lui. El o urmă în aurora strălucitoare.

CAPITOLUL 38

Lyra se trezi în zgomot de clopoței. Îi trebui un moment ca să identifice sursa zgomotului iritant.

- Cred că e cineva la ușă, mormăi ea în pernă.

- Crezi bine, zise Cruz.

Vocea lui veni din cealaltă parte a dormitorului, nu de pe perna cealaltă. Ea deschise ochii și îl văzu stând la piciorul patului. Avea pantalonii pe el și tocmai își încheia cureaua. Privi spre ceasul de pe noptieră.

- Nu e nici măcar șapte, zise ea. Cine ar putea fi la ora asta?

Sonerie se auzi iar și iar.

- Indiferent cine e, nu vrea să plece în liniște, zise Cruz. Își trase cămașa pe el. Mă ocup eu de asta. Ieși în camera principală.

O alarmă se declanșă în gândul ei. Sări din pat, își luă halatul și se grăbi după el.

- Așteaptă, șopti ea. Ar putea fi bătașul unui colector de debite. Ți-am zis că am rămas puțin în urmă cu chiria și alte câteva chestii?

- Mă ocup eu de asta.

Cruz nu-și încetini mersul. Continuă să meargă spre ușă. Vincent era deja acolo, dansând fericit și chițâind a bun venit. Lyra se relaxa. Oricine ar fi fost persoana de la ușă, era un prieten.

Cruz deschise ușa. Lui Lyra îi trebuiră câteva secunde să o recunoască pe femeia din dreptul ușii. Ochii lui Nancy erau ascunși în spatele unor ochelari enormi și negri. Urma să fie o altă zi caldă, dar ea purta un palton gros. Gluga îi era trasă mult peste față. Într-o mână strângea un ziar.

- În sfârșit, bombăni Nancy. Privi nervoasă spre scări, apoi se grăbi să intre în apartament. Închide ușa. Repede. Am parcat în alee. Nu cred că m-a văzut cineva pe stradă, dar mai devreme sau mai târziu vor găsi locul ăsta.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Lyra. Ești bine?

- Nu, nu sunt bine. Simt că-mi ies din minți. Și tu ar trebui să fii la fel. Aruncă câteva haine într-o valiză, ia-l pe Vincent și hai să mergem. Putem să ne ascundem în casa de la lac a părinților mei.

- Ia-o încet, zise Cruz. Închise ușa foarte calm și se duse spre bucătărie. Ce zici de o cafea mai întâi?

- N-avem timp de cafea, zise Nancy. Își scoase ochelarii și își dădu gluga pe spate. N-ați văzut ziarele de dimineață?

- Nu încă, zise Lyra. De ce?

- Uite de ce. Nancy îi puse în față ochilor un număr din ziarul *Herald*, arătându-i prima pagină.

Lyra privi cu oroare crescândă la fotografiile așezate chiar sub îndoitură. Prima era una cu Vincent, ușor de identificat după bereta roșie. Stătea pe masa de lucru din bucătărie, cu o prăjiturică într-o lăbuță și o pensulă de pictat în cealaltă. A doua poză reprezenta unul dintre cele trei tablouri care fuseseră vândute la licitație în seara trecută.

Titlul spunea, *Escrocherie în artă la o galerie locală?*

- Oh, Dumnezeule, șopti Lyra. Smulse ziarul din mâna lui Nancy. Instalatorul. Știam eu că ceva nu era în ordine cu tipul ăla. Probabil că l-a angajat criticul de la Frecvența Herald ca să-ți supravegheze galeria. M-a văzut când am adus tablourile lui Vincent pe ușa din spate. Mai târziu a angajat pe cineva ca să se dea drept instalator și să intre în apartamentul meu.

- Știam eu că acel critic era decis să afle identitatea lui Chimera, zise Nancy. Dar cine ar fi crezut că se va preta la așa ceva. Și cum de și-a dat seama că Vincent era pictorul, și nu tu?

Lyra oftă.

- Vincent se juca cu vopselele în ziua când a venit instalatorul. De fapt, lucra la unul dintre tablourile pe care le-am vândut aseară.

- Suntem terminate, zise Nancy sumbră. Ia-ți lucrurile.

- Am întotdeauna un rucsac pregătit, zise Lyra. Lasă-mă câteva minute ca să-mi fac un duș și să mă îmbrac.

- Vă sugerez să beți niște cafea înainte de a o întinde din oraș, zise Cruz din bucătărie. O să aveți nevoie de energie.

Nancy se încruntă la el.

- Nu înțelegi. Când domnul Anonymous va lua ziarul de dimineață și va afla că a cumpărat șase tablouri pictate de un iepuraș de praf, o să se umple de furie. Nici măcar nu putem să-i dăm înapoi toți banii. I-am cheltuit pe cei luați pe primele trei tablouri. Indiferent de ce se va întâmpla, reputația Galeriei Halifax va fi demolată.

Lyra se opri la intrarea în dormitor.

- La fel și cea a lui Dore Acordări & Consultanță. Știi ce spun oamenii despre acordorii modești ca mine. Mulți cred că suntem escroci de joasă speță, chiar și într-o zi bună. Când se va afla că am fost implicată într-un fiasco, voi putea deja să-mi încui ușile definitiv.

Cruz puse o tigaie mare pe mașina de gătit.

- Așteaptă până guști din ouăle jumări pe care le fac eu. Nu fac pre multe lucruri în bucătărie, dar mă pricep la ouă jumări.

Lyra îl săgeta cu privirea.

- Nu prea pari să înțelegi gravitatea situației, Cruz.

- Poate din cauză că situația nu e gravă. Cruz deschise ușa frigiderului. Domnul Anonymous este satisfăcut cu tablourile. Nu va da în judecată Galeria Halifax și nici pe altcineva.

- De unde știi lucrurile astea? întrebă Nancy.

Brusc, Lyra înțelese. Îl privi pe Cruz cum scoate un cofraj cu ouă din frigider.

- Oh, Doamne, șopti ea. Tu ești domnul Anonymous, nu-i așa? Tu ai cumpărat și primele trei tablouri.

Cruz zâmbi.

- Se află toate pe pereții din biroul meu chiar în acest moment. Dar nu cred că cele trei pe care le-am cumpărat aseară vor avea loc acolo. Probabil că le voi duce acasă la mine. Am pereții destul de goi. Locul ăla are nevoie de culori.

- Stai puțin, zise Lyra. Ai fost la licitație aseară. Te-ai oprit din ofertat destul de devreme. Oferta câștigătoare a venit prin telefon.

- A fost făcută de aceeași persoană care a cumpărat primele trei tablouri, zise Nancy. Am recunoscut vocea.

- Asta pentru că m-am folosit de aceeași persoană care le-a cumpărat pe primele, ca să oferteze seara trecută.

- Cine? întrebă Lyra.

- Un prieten care are o galerie în zona mea din Cartier. Îmi era dator o favoare.

- Sfinte iepuraș de praf, răsuflă Nancy. Lăsați-mă un minut. Am nevoie de timp ca să-mi pun creierul la treabă pe chestia asta.

- Dumnezeule. Lyra îl privea fix pe Cruz. Cum de ai aflat că vindeam tablurile lui Vincent?

- Știam că Nancy este cea mai bună prietenă a ta. M-am abonat la lista de știri a Galeriei Halifax prin e-mail. Când a fost pus la vânzare primul tablou, am recunoscut imediat stilul lui Vincent. Erau toate din perioada lui albastră, îți amintești? Tocmai începuse cu culoarea aia când m-ai dat afară acum trei luni. M-am gândit, hei, care sunt șansele?

- Așa că ai cumpărat toate trei tablourile? zise Nancy încă uimită. Deși știai că sunt făcute de un iepuraș de praf?

El sparse un ou într-un castron.

- Arta fie te atinge la un nivel personal, fie nu. Tablourile lui Vincent sunt ca niște felii mici din viața lui Lyra. De câte ori mă uitam la ele, mă gândeam cum eram aici cu ea. Că vorbeam de nivele personale. Tablourile erau ceva de care mă puteam agăța în timp ce așteptam să mă ierte.

- Ce romantic, zise Nancy.

Cruz mai sparse un ou.

- Cei din familia Sweetwater se pricep să fie romantici.

Lyra îi aruncă o privire lungă.

- Să nu intrăm în asta.

- Okay, voi doi vă puteți rezolva problemele personale altădată, întrerupse Nancy brusc. Avem aici o criză majoră. Evident că domnul Anonymous, zis și Cruz Sweetwater, nu va da în judecată Galeria Halifax pentru fraudă. Țasta-i un lucru despre care nu trebuie să ne mai facem griji. Dar tot rămân niște probleme pentru Lyra și pentru mine. Criticul de la *Herald* ne-a ponegriț pe prima pagină a ziarului.

- Ca să nu mai vorbim de Vincent, zise Lyra indignată. Tipul de la *Herald* a fost primul care i-a aplaudat picturile când le-ai expus la tine în galerie. Acum e supărat pentru că a descoperit că au fost pictate de un iepuraș de praf. L-am făcut să pară un idiot.

- Iar acum o să-l faceți să pară inteligent și intuitiv, zise Cruz. Mai sparse un ou în castron.

Lyra și Nancy îl priviră.

- Cum facem chestia asta? întrebă Lyra.

- Tu și cu Lyra îi veți da un interviu criticului de la *Herald* și îl veți felicita pentru că a observat gluma pe care Galeria Halifax a aruncat-o în lumea artei. Apoi îl invitați pe el și pe toți cei din zona artei și anticurilor la prima expoziție publică de chihlimbar rar și artefacte din seiful lui Chihlimbar, Inc. Această expoziție va fi deschisă la Galeria Halifax.

- Dumnezeule. Lyra nu își putea crede urechilor. E brilliant.

- Vorbești serios? Ochii lui Nancy se măriră uimiți. M-ai lăsa să fac o expoziție cu obiecte din colecția personală a familiei Sweetwater?

- Hei, te-aș plăti să scoți tot din seif. Cruz deschise un sertar și găsi telul. A sosit timpul să scăpăm de o parte din gunoi și să facem un inventar adevărat.

Lyra râse.

- În lumea anticurilor, gunoiul unui om este artefactul neprețuit al altuia.

Cruz începu să bată ouăle.

- Aș vrea să-ți cer la schimb o mică favoare, Nancy.

Lyra se opri din râs.

- Acum urmează. Ți-am spus, Nancy, când faci un târg cu un Sweetwater e ca și cum ai lua masa cu diavolul. Tebuie să-ți aduci o lingură foarte, foarte lungă.

- Glumești? Nancy își frecă scurt palmele. Pentru șansa de a goli seiful Sweetwater, aș sta la masă bucuroasă cu însuși Bătrânul Lucifer. Privi spre Cruz. Care-i condiția?

- Condiția e că ar trebui să vii la petrecerea pentru ziua de naștere a bunicului meu de sâmbătă seară. Vei veni ca partenera lui Jeff, pentru că eu am deja o parteneră.

Nancy îl privi uimită.

- Păi, sigur. Nicio problemă. Dar, ăă, de ce?

- Pentru că știrea că ai fost invitată să participi la acest eveniment va fi scăpată în media și de acolo va izbucni în lumea artei, creând discuții privind expoziția, explică Cruz.

Lyra clipi de câteva ori.

- Să mai vorbești de gândire strategică.

- Mulțumesc. Cruz puse telul la o parte. N-am ce face. Vine împreună cu talentul.

Nancy privi spre Lyra.

- Trebuie să mergem la cumpărături. Avem nevoie de rochii. Cele mai fabuloase rochii pe care le putem găsi.

- Credeam că te temi să nu fii recunoscută pe stradă, zise Lyra.

Nancy îi îndepărtă spusele cu un gest al mâinii.

- Cruz o să facă problema asta să dispară, nu-i așa, Cruz?

- Asta e treaba mea. Cruz desfăcu un pachet de cafea. Fac problemele să dispară.

- Vezi? zise Nancy. Acum avem mușchii Sweetwater. Putem merge la cumpărături.

Cruz puse cafea în ibric.

- Dar aveți timp să luați întâi micul dejun.

CAPITOLUL 39

Sâmbătă seara, Lyra stătea pe terasa bazinului de înot a casei mari de pe Insula de Chihlimbar, privind spre marea luminată de lună. Unul dintre cele două vaporase, care făceau curse pentru oaspeții familiei Sweetwater, tocmai pleca de la doc îndreptându-se spre continent. Luminile i se mișcau în sus și în jos, pe măsură ce vasul prindea valurile. Siajul înspumat lucea de un alb strălucitor, fosforescent.

Cruz stătea lângă ea, cu un picior proptit de parapetul scund și cu antebrațul așezat pe coapsă. Nancy și Jeff erau în dreapta ei, Ea și cu Nancy țineau în mână pahare cu șampanie. Bărbații beau bere.

Noaptea era caldă. Aromele din grădină parfumau aerul. Muzica formației se revărsa din salonul principal al casei mari peste terasa aflată în semiîntuneric. Vocile și râsetele a aproape două sute de invitați fluturau în noapte. Era o seară perfectă.

Lyra era furioasă.

- Jur, zise ea, că dacă o singură persoană mai vine la mine și îmi spune, *oh, deci tu ești femeia care i-a frânt inima lui Cruz Sweetwater*, nu voi fi responsabilă pentru acțiunile mele.

Fusese prezentată unui număr mare de oameni bogați și puternici, inclusiv șefilor de Ghildă din Orașul Cristal și Aurora Springs și soțiilor lor. Mai cunoscuse și niște „prieteni de familie”, care nu erau nici prea bogați și nici prea puternici, dar care păreau să aibă legături cu familia Sweetwater. Unul dintre ei era un detectiv particular pe nume Davis Oakes. Soția lui, Celinda, se dovedi a fi autoarea cărții *Zece pași către o căsătorie de făgăduință; Secretele unei codoașe profesioniste*. Lyra, cu noblețe, se abținu de la a o informa că aruncase cartea de la balcon cu trei luni în urmă, după ce Cruz plecase.

Un alt cuplu interesant, Emmett și Lydia London, care păreau să aibă legături misterioase cu șeful Ghildei din Cadența, era de asemenea prezent. În plus, cunoscuse o varietate de oameni care știau să pună lucrurile în mișcare, inclusiv pe primarul orașului Frecvența și pe soțul ei, și pe guvernatorul Orașului-stat.

Dar membrii familiei Sweetwater fuseseră cei care îi provocasem iritarea. De fiecare dată, primele cuvinte care ieșeau din gura fiecărui Sweetwater după prezentări, fuseseră, *oh, deci tu ești femeia care i-a frânt inima lui Cruz Sweetwater*. Este adevărat că acei doi frați ai lui Cruz păruseră amuzați când au zis-o, dar totuși. Se vedea că erau serioși.

Nancy chicoti.

- Păi, a fost destul de amuzant, trebuie să recunoști. Mai întâi, mama lui, apoi bunica lui, doi nepoți, amândoi frații...

- Nu e nimic amuzant în asta. Lyra sorbi din șampanie și privi încruntată spre Cruz. Iar tu, tu nu ajuți niciun pic.

El ridică din umeri.

- Ce ar trebui să spun? Țasta e adevărul.

Jeff rânji.

- Și toată familia îl știe. Șeful nu ar putea să-l nege, chiar dacă ar încerca.

- Păi, mie mi se pare foarte romantic, declară Nancy.

- Asta pentru că nu ești tu ținta glumei, zise Lyra.

- Nu e glumă, zise Jeff. Noi, cei din familia Sweetwater, luăm lucrurile astea foarte în serios.

Lyra scrâșni din dinți.

- Am știut că va fi o greșeală să vin aici. N-ar fi trebuit să te las să mă convingi, Cruz.

- Nu te-am convins, zise el moale. Am avut un târg. Ai fost de acord să vii aici cu mine, ca eu să nu spun nimic despre cele trei piramide pe care le-ai ascuns.

Lyra îi zâmbi strălucitor lui Nancy.

- Vezi? Nu e nimic romantic. E doar o afacere.

- Și, de asemenea, pentru că suntem implicați într-o relație foarte fierbinte, adăugă Cruz. Îmi place să cred că este o parte din motivul pentru care ai fost de acord să vii cu mine.

Lyra se înroși jenată.

- Pentru Dumnezeu, mormăi ea, nu spune asemenea lucruri în public.

Nancy râse,

- Haide, Lyra. Nu te enerva. Asta-i o noapte pe care noi două ne-o vom aminti mult, mult timp de-acum încolo. Participăm la unul dintre cele mai luxoase evenimente ale anului. Suntem pe insula particulară a familiei Sweetwater, pentru Dumnezeu. Nu există ceva mai sofisticat de-atât.

- Hei, zise Jeff reușind să se prefacă profund afectat. Măcar lasă-mi iluzia că ai vrut să fii partenera mea.

- Absolut, zise Nancy. Îl bătu ușor pe braț. Și asta. Știi ce părere am despre agenții FBPI. Sunt incredibil de sexy.

- Uau, mulțumesc, zise Jeff. Își șterse fruntea cu dosul palmei. Pentru un timp am crezut că vorbeam despre Cruz.

Lyra se uită la el.

- Cum merge planul ăla în legătură cu cariera ta?

- Merge bine, zise Jeff. Cererea mea către academie va fi depusă luni.

- Cum a primit vestea asta Big Jake? întrebă Lyra.

- Păi, după ce l-am dezlipit de tavan, Cruz i-a demonstrat cât de folositor ar fi să avem pe cineva din familie care să lucreze în FBPI. Asta l-a calmat oarecum. Dar te avertizez că te învinovățește pe tine că ai o influență nefastă asupra mea.

- Sunt o Dore. Mă ocup de influențe nefaste.

Jeff rânji.

- Familia asta are nevoie să fie scuturată.

Înainte ca cineva să poată răspunde la această remarcă, o femeie ieși dintr-unul din grupurile adunate pe terasă. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, bine făcută și elegant îmbrăcată într-o rochie lungă, albastră. Părul

ei era o nuanță discretă de blond-argintiu. Un colier din chihlimbar și diamante îi înconjura gâtul. La urechi avea cercei cu chihlimbar și diamante.

Ea înconjură bazinul, venind repede către Lyra și ceilalți.

- Începem iar, mormăi Lyra. Amintiți-vă că v-am avertizat.

- Aici erai, Cruz, zise femeia. Bună, Jeff, dragul meu. Scuze că am întârziat. Avionul cu care am venit din Cadența a avut întârziere.

- Mai bine mai târziu decât niciodată, mătușă Teresa, zise Cruz. Își dădu piciorul jos de pe parapet și o sărută pe obraz cu multă afecțiune.

- Bună, mătușă Teresa, zise Jeff. Chiar mă întrebam unde ești. M-am gândit că până la urmă ți-ai făcut curaj să nu vii la petrecerea asta.

Teresa râse cu un râs cald, din gât.

- Nicio șansă. Nimeni nu scapă de evenimentul ăsta. Știi asta. Apropo, Big Jake mi-a spus că te-ai decis să intri la academia FBPI.

Jeff zâmbi.

- Trebuie să recunosc că Big Jake a primit vestea destul de bine, având în vedere tot restul.

- Pentru că a decis că va fi de folos să aibă un Sweetwater de partea forțelor autorizate, zise Tereza. Îi făcu cu ochiul lui Cruz. Nu-mi dau seama de unde i-a venit ideea asta.

- Aș vrea să-ți fac cunoștință cu Lyra Dore și Nancy Halifax, zise Cruz. Lyra, Nancy, ea este Teresa Sweetwater. E căsătorită cu unul din unchii mei din partea tatei.

- Ce mai faceți, Doamnă Sweetwater, zise Nancy politicoasă.

- Spune-mi Teresa.

- Încântată de cunoștință, Teresa, zise Lyra. Luă o gură de șampanie și se pregăti.

- Ce plăcere să te cunosc, zise Teresa zâmbind. Am auzit atât de multe despre tine. Înțeleg că tu ești femeia care...

- Te rog, nu spune asta, șopti Lyra

- ... care i-a frânt inima lui Cruz, încheie Teresa. Noaptea deveni roșie, cel puțin în planul paranormal. O energie sălbatică, fierbinte, se ridică prin Lyra.

- Până aici, zise ea. Mi-a ajuns. Chestia asta a mers prea departe.

Era conștientă, într-un plan îndepărtat, de liniștea bruscă ce se așternuse peste mulțimea adunată în jurul bazinului; conștientă că oamenii își întorceau capetele ca să privească. Știa că tonul i se ridica. ăsta nu era un lucru bun. O mică atenționare îi sună undeva în cap, implorând-o să-și închidă gura și să nu mai scoată un cuvânt. Dar nu se putea opri.

Nancy își dresе vocea.

- ăă, Lyra?

- V-am spus, zise ea cu vocea sugrumată. V-am avertizat că nu voi mai lăsa pe nimeni să mă mai acuze că i-am frânt inima lui Cruz Sweetwater.

- E okay, zise Nancy. Pe bune. De ce nu mergi până la toaletă. Poți să te calmezi acolo.

Lyra o ignoră. Se întoarse spre audiența de pe terasă și își desfăcu larg brațele.

- O dată pentru totdeauna, nu i-am frânt inima, strigă ea. *Cruz a frânt-o pe a mea*. Mai mult, nu mi-a spus niciodată că îi pare rău. Nu și-a cerut niciodată scuze. Doar i-a lăsat pe toți să creadă că eu l-am rănit.

- Lyra, zise Nancy rugătoare. Poate că nu vrei să faci asta.

- Eu sunt cea care a plâns în fiecare noapte, după ce am aflat cum m-a amăgit, zise Lyra cu toată puterea. Eu sunt cea care a ajuns aproape falimentară, încercând să dea în judecată Chihlimbar, Inc. doar ca să se răzbune puțin. Iar el se întoarce în viața mea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum ar trebui să continuăm lucrurile de acolo de unde au fost lăsate și, apropo, aș putea să-i fac un serviciu și să salvez cinci oameni din ruina pe care mi-a furat-o?

- Oh, Lyra, gemu Nancy. Nu e bine.

- Fir-ar ei să fie de Sweetwater aroganți, zise Lyra. Era deja pornită. Aura ei era atât de fierbinte, încât era uimită că nu luase foc. Cine crezi că ești?

O liniște șocantă, fascinantă, puse stăpânire pe terasă. Toată lumea o privea. Fără nicio avertizare, lacrimile îi inundară ochii. Trecu de la mânie la disperare. Brusc începu să suspine, așa cum nu mai făcuse decât

în alte două ocazii în viața ei; în ziua când murise bunicul ei și în noaptea când descoperise că fusese amăgită de Cruz.

Plângea râuri în fața unei audiențe de membri Sweetwater și invitații lor. Era de nesuportat; intolerabil. Se răsuci și coborî în fugă treptele terasei. Când ajunse pe plajă, tocurele cui ale pantofilor se înfipseră în nisip și rămaseră acolo. Ea se legăna, se aplecă în față, își pierdu complet echilibrul și ieși din pantofi. În acel moment teribil știu că avea să cadă pe burtă, umilindu-se mai mult decât o făcuse în fața întregii familii Sweetwater și a prietenilor lor bogați și puternici.

Afurisitul de noroc Dore, gândi ea. Poți să contezi oricând pe el să te părăsească, atunci când ai mai multă nevoie de el.

Dar chiar înainte de a se prăbuși umilitor în nisip, un braț puternic o prinse de talie. Brusc era în picioare și desculță pe plajă.

- Doamne, ce mult te iubesc, zise Cruz. Ești magnifică.

O luă în brațe și o duse către marginea apei. Auzi urale izbucnind de pe terasă. Urmate de aplauze.

Își strânse poșeta de seară cu amândouă mâinile.

- E atât de jenant.

- Nu, e doar puțin prea mult, zise Cruz. Dar e okay. Ți-am mai spus, când e vorba de dragoste, noi, Sweetwater, mergem ceva mai mult.

- Nu știu ce să spun. Ceva mi-a luat judecata. Pur și simplu, mi-am pierdut rațiunea acolo, pe terasă.

- Ai fost minunată.

Când ajunse la nisipul ud, se întoarse și o purtă de-a lungul marginii plajei, până când ajunseră după cotul făcut de aflorimentul stâncos. Când ieșiră din raza vizuală a celorlalți, o lăsă pe picioarele ei și o îmbrățișă.

- Chiar ți-am frânt inima? întrebă el cu blândețe.

Ea își șterse ochii cu dosul palmei.

- Da, asta ai făcut

- Iartă-mă. N-am vrut să fac așa ceva.

- Îhâm.

- Inimile frânte sunt lucruri importante în familia mea.

- Am o veste pentru tine, Sweetwater, familia ta nu e singura care ia în serios chestiile astea. Și nouă, familiei Dore, ne pasă de inimile frânte.

El îi atinse obrazul ud cu vârful degetelor și îi șterse o lacrimă.

- Tu chiar te-ai îndrăgostit de mine acum trei luni?

- Sigur că da. Crezi că aș fi aruncat atâția bani, încercând să te dau în judecată pe tine și pe compania ta, dacă nu mi-ai fi frânt inima?

- Mi-am zis eu că era un semn bun, recunosc eu el. Dar a complicat lucrurile.

- Trebuia să fac ceva. Nu puteam doar să accept ce se întâmpla.

- Știu. Aveai nevoie de răzbunare.

- Dar mergeam înainte, șopti ea. Îmi puneam viața în ordine. Apoi au început să sosească orhideele alea și mi-am spus că erau de la tine. Iar tu te-ai întors în viața mea. Și mi-ai spus că motivul pentru care te-ai întors era că aveai nevoie de mine ca să deschid nenorocita aia de poartă.

- Am încurcat lucrurile. Înțeleg asta. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că m-am îndrăgostit de tine de prima dată când te-am văzut și că te voi iubi totdeauna.

Ea reuși să schițeze un zâmbet tremurat.

- Te cred.

- Mă crezi?

- Da. Și eu te iubesc pe tine. Dar sunt o Dore, iar tu ești un Sweetwater, și mi-ai luat ruina de chihlimbar, apoi niște oameni au încercat să te omoare, și Quinn mă urmărea pe mine, și...

- Și lucrurile s-au complicat din nou, zise Cruz. Dar de acum înainte ne putem descurca cu orice complicații pentru că știm că ne iubim.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele.

- Te iubesc atât de mult, Cruz. Te voi iubi întotdeauna.

El o sărută sub lumina lunii, iar ea simți energia legăturii dintre ei cum arde prin noapte. Când, în sfârșit, el își ridică capul, ea zâmbi.

- Ce-i? întrebă el.

- Cred că norocul meu tocmai s-a schimbat.

- Păi, sigur. Ești pe cale să devii o Sweetwater. La ce te așteptai?

Ea râse plină de bucurie. Apoi el o sărută din nou, iar noaptea sclipi invizibilă în jur cu puterea dragostei lor.

Talismanele din brățara ei scoteau sunete muzicale în noapte. Un foc verde ardea în inima chihlimbarului obsidian.

* * *

La etajul doi al casei mari, Vincent sări de pe pervazul ferestrei unde stătuse de veghe. Energia nopții era bună acum. Era timpul să petreacă.

Se rostogoli de-a lungul bibliotecii vaste, spre grupul de iepurași de praf adunați acolo. Ceilalți își însoțiseră stăpânii pe insulă, așa cum făcuse și el. Toți aveau nume omenești - Fuzz, Rose, Max, Araminta, Elvis - dar ei se știau și se recunoșteau unul pe altul într-un mod diferit.

El sări pe masa enormă din capătul încăperii, unde cineva se gândise să lase o cutie mare cu rez-pensule de pictat. Mai era și un șevalet cu o pânză terminată pe jumătate, lângă masă, dar el le ignoră pe amândouă.

Își folosi cele două labe din față ca să împingă cutia cu vopsele peste marginea mesei. Ateriza pe podea cu zgomot. Capacul se deschise, iar pensulele, fiecare dintre ele cu un tub de vopsea atașat, se împrăștiară pe covor.

El sări pe podea, apucă o pensulă de un verde-psi și se avântă spre hol, chițâind către ceilalți să-l urmeze. Încântați de perspectiva unui joc nou, fiecare iepuraș de praf alege o pensulă și porniră după el.

În hol, Vincent scoase capacul pensulei cu vopsea rez-verde. După ce îl priviră, ceilalți avură nevoie doar de un moment ca să înțeleagă cum să scoată capacele de la pensulele lor.

Vincent privi coridorul lung și gol. Podeaua era o zonă vastă de dale albe. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de lemn palid, albit.

Pânza perfectă.